ΓΑΜΜΑΔΙΟΝ

ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΦΥΛΕΤΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ

Τεύχος 7 – Χειμερινό Ηλιοστάσιο 2005 – 1 ευρώ

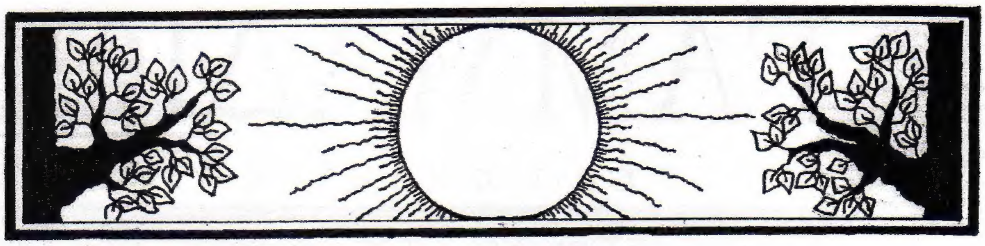

Περιεχόμενα

Εισαγωγή 3
Με το άλλο Μισό της Φυλής 4
Ψηλά τα λάβαρα... μόνο; 10
Σεξ και... Εθνικοσοσιαλισμός 11
Το Μανιφέστο της Φουτουρίστριας Γυναίκας 13
Ολοκληρωτικός Πόλεμος και Ισότητα των δύο Φύλων 17
Οι Έφιππες Κόρες του Πολέμου 18
Από τη Φαιοκόκκινη Σκοπιά 21
- Η φιλοσοφική θεμελίωση του Εθνικομπολσεβικισμού 22
- Οι Εθνικοσοσιαλιστικές ιδέες του Malcolm X 24
- Η Σιωνιστική λογική 26
- Εκατόν ενενηνταπέντε λέξεις για τον Εθνικοαναρχισμό 28

Για τον Εργάτη του Ερνστ Γιούνγκερ 29
Η Ελλάδα της ΕΕ: 25 χρόνια υποταγής 34
Στρογγυλή Τράπεζα 37
Η Σοφία του Όφεως 39
Στις φλόγες της Ιερής Καταστροφής 43
Πατήρ πάντων... Θάνατος 46

ΓΑΜΜΑΔΙΟΝ

Ανεξάρτητη Εθνικοσοσιαλιστική Επιθεώρηση
Τεύχος 7 – Χειμερινό Ηλιοστάσιο 2005
Εκδότης: Δημήτρης Καλογιάννης
Αρχισυντάκτης: Αχιλλέας Λύκειος
Για επικοινωνία: gammadion88@yahoo.gr
Στο εξώφυλλο: «Μητέρα Ευρώπη». Σύγχρονη ρωσσική digital art.

ΟΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΝΑ ΤΑΥΤΙΖΟΝΤΑΙ ΠΛΗΡΩΣ.

Εισαγωγή

Η αντίσταση των λαών δυναμώνει! Η Βολιβία ακολουθεί το παράδειγμα της Βενεζουέλας βγάζοντας πρόεδρο τον Μοράλες, αρχηγό του «Κινήματος για τον Σοσιαλισμό» στη χώρα του. Ο Μοράλες υποσχέθηκε προεκλογικά ότι θα γίνει ο χειρότερος εφιάλτης των Αμερικανών. Μένει μόνο ο χρόνος για να το αποδείξει.

Αυτό που είναι σημαντικό όμως είναι το ότι οι λαοί αρχίζουν σιγά σιγά και ξυπνάνε, βλέπουνε ότι ο Καπιταλισμός δεν είναι ένα αδιέξοδο στο οποίο έφτασε η ανθρωπότητα, αλλά μπορεί να νικηθεί με αδιάκοπο κοινωνικό και εθνικό αγώνα.

Η Νότιος Αμερική από καιρό πια διεξάγει ένα τεράστιο αγώνα. Μάχεται για την ένωση και την ελευθερία της. Πολεμάει επίσης για τον Σοσιαλισμό και την Κοινωνική δικαιοσύνη.

Το παράδειγμα της Βολιβίας δεν είναι το μόνο χαστούκι που δέχεται ο διεθνής Καπιταλισμός. Ο αγώνας των λαών όλο και μεγαλώνει σε ολόκληρη τη γη.

Η επαναστατική ιδεολογία του Εθνικομπολσεβικισμού στην Ανατολική Ευρώπη βρίσκεται σε φοβερή έξαρση.

Ο Αραβικός κόσμος δεν παρατά τα όπλα της αντίστασης.

Το επαναστατικό κύμα δεν θα αργήσει να φτάσει και στην πατρίδα μας.

Οι Έλληνες εθνικοσοσιαλιστές έχουμε καθήκον να πρωτοστατήσουμε σε αυτόν τον αγώνα.

Αχιλλέας Λύκειος

«Πρέπει να εκμεταλλευτούμε τη φιλοδοξία και -ας το παραδεχτούμε- τη ματαιοδοξία. Όχι τη ματαιοδοξία για τα ακριβά ρούχα που λίγοι μπορούν ν' αποκτήσουν, αλλά τη ματαιοδοξία για ένα όμορφο, καλοσχηματισμένο κορμί, που μπορούν όλοι να φτιάξουν...Είναι προς το συμφέρον του έθνους τα ομορφότερα κορμιά να ενώνονται μεταξύ τους για να προσδώσουν στο έθνος μια νέα ομορφιά...Ακόμη και στη στρατιωτική εκπαίδευση, κριτήριο επιτυχίας δεν είναι μόνο η εκπαίδευση του ατόμου, αλλά και η επακόλουθη επίδραση στις σχέσεις ανάμεσα στα δύο φύλα. Διότι το νεαρό κορίτσι πάντα θα ελκύεται περισσότερο από τον πολεμιστή...»

Άντολφ Χίτλερ
Ο Αγών μου, Τ. ΙΙ, Κεφ. 2

Σύγχρονη ρωσσική φωτογραφία. Ευγενική προσφορά του Άλεξ Σόχνεβ και του ρωσσικού NBP.

ΜΕ ΤΟ ΑΛΛΟ ΜΙΣΟ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Του Ερωτόκριτου και της Αρετούσας Πυροβολάκη

Εθνικοσοσιαλισμός σημαίνει Φυλή. Φυλή σημαίνει Συγγένεια. Συγγένεια σημαίνει Γέννα. Γέννα σημαίνει Σεξ. Σεξ σημαίνει Ερωτική Επιθυμία.

Ή, πιο ωμά, Καύλα.

Άρα Εθνικοσοσιαλισμός σημαίνει Καύλα.

Ωμά και κυριολεκτικά.

Όταν απουσιάζει η Καύλα, απουσιάζει και ο Εθνικοσοσιαλισμός.

Πότε απουσιάζει η Καύλα; Όταν απουσιάζει το ένα από τα δύο φύλα.

Άρα, όταν απουσιάζουν οι Γυναίκες, απουσιάζει και ο Εθνικοσοσιαλισμός.

Τι είναι οι Άριοι Άντρες; Μόνον η μισή Αρία Φυλή.

Η άλλη μισή Αρία Φυλή είναι οι Άριες Γυναίκες.

Τι είναι οι Άντρες Ξατρίγια; Μόνον οι μισοί Ξατρίγια.

Οι άλλοι μισοί Ξατρίγια είναι οι Γυναίκες Ξατρίγια.

Επομένως, τι είναι οι Εθνικοσοσιαλιστές; Μόνον ο μισός Εθνικοσοσιαλισμός.

Ο άλλος μισός Εθνικοσοσιαλισμός είναι οι Εθνικοσοσιαλίστριες.

Πού είναι ο άλλος μισός Εθνικοσοσιαλισμός λοιπόν; Γιατί οι Εθνικοσοσιαλίστριες μόλις και μετά βίας αποτελούν το 5% του λεγομένου Εθνικοσοσιαλιστικού Κινήματος παγκοσμίως;

Κάποιοι ανόητοι θα πουν ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι «αντρική υπόθεση». Μπα; Σοβαρά;

Ο Άντρας είναι κοκκόρι, ατομιστής, εγωιστής.

Αντίθετα, η Γυναίκα αναζητά ασφάλεια μέσα σε μια κοινότητα, είτε αυτή λέγεται οικογένεια είτε σχέση είτε παρέα.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός θέτει το εγώ στην υπηρεσία της κοινότητας. Μήπως λοιπόν ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι «γυναικεία υπόθεση»;

Γιατί παντρεύεται ο Άντρας; Για να γίνει οικογενειάρχης, δηλαδή για ν' ασκεί εξουσία.

Γιατί παντρεύεται η Γυναίκα; Για να γεννήσει.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός κηρύσσει πως η εξουσία υπηρετεί το αίμα. Μήπως λοιπόν ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι «γυναικεία υπόθεση»;
Τι λένε οι 14 Λέξεις; «Πρέπει να διασφαλίσουμε την επιβίωση της Φυλής μας και το Μέλλον των Λευκών Παιδιών». Ποια Λευκή Γυναίκα δεν θα πάλευε με νύχια και με δόντια για το μέλλον των παιδιών της;

Δεν είναι όλοι οι Λευκοί Άντρες Εθνικοσοσιαλιστές. Απόδειξη: Οι εχθροί του Εθνικοσοσιαλισμού ανήκουν σε αυτήν την κατηγορία.

Κάθε Λευκή Γυναίκα όμως κρύβει μέσα της μια Εθνικοσοσιαλίστρια. Απόδειξη: Η απόλυτη ταύτιση των γυναικείων ενστίκτων με τα κύρια αιτήματα του Εθνικοσοσιαλισμού.

Ξαναρωτάμε: Πού είναι οι Εθνικοσοσιαλίστριες;

Απάντηση: Υπάρχουν, είναι εκεί έξω, έτοιμες, χωρίς καμμιάν ανάγκη «διαφώτισης» ή «καθοδήγησης» (ευφημισμοί για την πλύση εγκεφάλου).

Να μια άλλη ερώτηση: Γιατί οι Εθνικοσοσιαλίστριες δεν εντάσσονται στο παγκόσμιο Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα; Αφού τις καλούμε! Με μεγαλόστομες διακηρύξεις και πομπώδη προσκλητήρια! Γιατί δεν ανταποκρίνονται;

Θέλουμε στ' αλήθεια να μάθουμε την απάντηση; Αν ναι, τότε θα πρέπει να ξεχάσουμε τις γλυκιές κουβέντες που χαϊδεύουν τ' αυτιά. Ν' ανατάμουμε μαζί την πραγματικότητα με την απάθεια ενός χειρούργου. Και να χώσουμε βαθιά το νυστέρι της αυτοκριτικής. Γιατί, έχουμε γεμίσει νοσηρά αποστήματα, που πρέπει να κοπούν δίχως έλεος, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει ότι πρέπει να παραδεχτούμε ότι κι εμείς οι ίδιοι νοσούμε.

Επιτέλους, ας δοθεί ο λόγος στις Εθνικοσοσιαλίστριες και για θέματα πέρα από τον θηλασμό. Έχουν πολλά να πουν. Κι ας ασχοληθούν καμμιά φορά και οι Εθνικοσοσιαλιστές με το ζήτημα της πατρότητας.

Αν θέλουμε ν' απαλλαγούμε από τη νοσηρότητα, το πρώτο και αναπόδραστο βήμα είναι να παραδεχτούμε την ύπαρξή της. Το δεύτερο βήμα είναι να την καυτηριάσουμε. Πρώτα και κύρια σε μας τους ίδιους. Κι ύστερα στους συντρόφους που αγαπάμε.

Να λοιπόν η απάντηση: Οι Εθνικοσοσιαλίστριες επιμένουν να μένουν μακριά από το «Κίνημα», λόγω μιας ιδιάζουσας ψυχοπαθολογίας που ενσκήπτει στις τάξεις μας. Κι όσες λίγες θαρραλέες, μ' αξιοθαύμαστη τόλμη πλησιάζουν, αργά ή γρήγορα απομακρύνονται απογοητευμένες για τον ίδιο λόγο.

Και η ιδιάζουσα αυτή ψυχοπαθολογία συνοψίζεται στο εξής: Παρά κι ενάντια στις αρχές της Κοσμοθεωρίας μας, ο «χώρος» στην πράξη δεν θέλει τις Εθνικοσοσιαλίστριες. Και το δείχνει έμπρακτα με το να τους επιτίθεται συνεχώς, καταντώντας μάλιστα να υιοθετεί δόγματα και συμπεριφορές εντελώς αντεθνικοσοσιαλιστικές.

Εξηγούμεθα:

Είναι αντεθνικοσοσιαλιστικό το τρίπτυχο «Kinder, Kirche, Küche» (παιδιά, εκκλησία, κουζίνα), αυτό το δόγμα της γερμανικής Αντίδρασης, που νοσταλγούσε τον Κάιζερ και τον 19° αιώνα. Μόνον οι ανιστόρητοι το αποδίδουν στον Εθνικοσοσιαλισμό. Το «Kinder, Kirche, Küche» εκφράζει τους οπαδούς της Αυγούστας Βικτωρίας και του Γουλιέλμου Β' – όχι τους Εθνικοσοσιαλιστές. Ο Εθνικοσοσιαλισμός ναι μεν τιμά τη μάνα (Μάγδα Γκαίμπελς), αλλά βγάζει μπροστά και την ιδιοφυή σκηνοθέτιδα (Λένι Ρίφενσταλ), την πρωτοπόρο αεροπόρο (Χάννα Ράιτς), μα και την ανώνυμη πολιτική ακτιβίστρια (εκείνη την υπέροχη συντρόφισσα, πρώιμο μέλος -και όχι απλώς σύζυγο μέλους- του Κόμματος, που το καλοκαίρι του 1920 έραψε με τα χέρια της την πρώτη Σημαία με τη Σβάστικα, κάνοντας τον Χίτλερ να χορεύει σαν παιδί από τη χαρά του).

Να σταματήσουν οριστικά λοιπόν οι γελοίοι ψίθυροι πως η γυναίκα κάνει μόνο για τον νεροχύτη. Οι Εθνικοσοσιαλίστριες μπορούν να κάνουν τα πάντα. Μόνος οδηγός τους θα είναι οι ιδιαίτερες κλίσεις τους και η δική τους βούληση – όχι οι ευσεβείς πόθοι φοβισμένων αρσενικών (και όχι Αντρών), που φοβούνται μήπως οι Εθνικοσοσιαλίστριες φανούν πιο άξιες από δαύτους στον στίβο της ζωής και του Αγώνα.

Κι αυτό σημαίνει πως η Εθνικοσοσιαλίστρια δεν θα ξανακλειστεί ποτέ στις κλασσικές και χιλιοειπωμένες και προδιαγεγραμμένες και εντελώς προβλέψιμες κοινοτοπίες περί μητρότητας και ξανά μητρότητας και ξανά-μανά μητρότητας, άντε και ολίγης μαγειρικής.

Η Εθνικοσοσιαλίστρια θα έχει λόγο και στην εν γένει πολιτική, στη χάραξη στρατηγικής, στη διαχείριση.

Επιτέλους, ας ασχοληθούν και οι Εθνικοσοσιαλιστές με το ζήτημα της πατρότητας (αλήθεια πόσοι από τους «πολλά βαρείς» είναι πατέρες;).

Κι ας δοθεί ο λόγος στις Εθνικοσοσιαλίστριες και για άλλα θέματα εκτός από τον θηλασμό. Έχουν πολλά να πουν. Έχουν πολλές ιδέες να δώσουν. Και όποιος τις ακούσει θα εκπλαγεί με το πόσο εφαρμόσιμες και αποτελεσματικές μπορούν να είναι οι προτάσεις τους. Γιατί η Γυναίκα είναι πρακτική. Την ενδιαφέρει η αποτελεσματικότητα κι όχι οι πομπώδεις πόζες.

Είναι αντεθνικοσοσιαλιστικό λοιπόν να φυλακίζουμε τις Εθνικοσοσιαλίστριες στον άχαρο ρόλο της σιωπηλής και άβουλης σκιάς που ξέρει μόνο να χειροκροτεί, να συμφωνεί και να μιλάει (όταν της επιτρέπουμε, βεβαίως, βεβαίως) μόνο για στρουμπουλά Άρια μωράκια.

Κι είναι ακόμα πιο αντεθνικοσοσιαλιστικό, όταν η Εθνικοσοσιαλίστρια παίρνει τον λόγο, να παίρνουμε ύφος μπλαζέ και να την κοιτάμε με μισόκλειστο μάτι και ανθυπομειδίαμα που στάζει ειρωνεία (που υπονοεί «άντε να δούμε τι κοτσάνα θα πει η γκομενίτσα»), λες κι εμείς είμαστε πιο έξυπνοι από δαύτην, λες κι εμείς οι «πανέξυπνοι» και «ανώτεροι» αρσενικοί καταφέραμε τίποτε στις έξι δεκαετίες που πέρασαν μετά την πτώση του Βερολίνου.

Και βολικά ξεχνάμε ότι στη δεκαετία του '20, ο μετέπειτα Στρατάρχης Λούντεντορφ (ο οποίος ήταν πιο Άντρας και πολύ πιο Πολεμιστής από όλους μαζί τους «πολλά βαρείς» του σήμερα) αναγνώριζε δημόσια τη συμβολή της γυναίκας του στη διαμόρφωση των πολιτικών του θέσεων.

Λοιπόν, σήμερα έχουμε 2005 κι οποιοσδήποτε, έστω και υπογείως προσπαθεί να φιμώσει την Εθνικοσοσιαλίστρια, δεν είναι Εθνικοσοσιαλιστής.

Είναι ακόμη αντεθνικοσοσιαλιστική η αλλεργία προς τις μορφωμένες και δυναμικές Γυναίκες. Ξεχνάμε μήπως την περίπτωση Φλωρεντίνε Ροστ Βαν Τέννινγκεν; Μια από τις κορυφαίες επιστημόνισσες στη Βιολογία και τη Ζωολογία, με μεταπτυχιακά και συμμετοχές σ' ερευνητικές αποστολές στα πέρατα του κόσμου. Και ταυτόχρονα μια από τις πιο συγκροτημένες Εθνικοσοσιαλίστριες του καιρού της. Κι όλ' αυτά πότε; Στη δεκαετία του '30! Όταν η πλειονότητα των Γυναικών δεν είχε δει Πανεπιστήμιο ούτε απ' έξω. Ή μήπως ξεχνάμε τη Σάβιτρι Ντέβι; Γυναίκα ανεξάρτητη, με συλλογή από διδακτορικά ήδη από τον Μεσοπόλεμο, κεντρική μορφή του γυναικείου κινήματος στην Ινδία της δεκαετίας του '40, διπλωμάτισσα, κατάσκοπος, πρωτοπόρος της Οικολογίας, κοσμογυρισμένη και συνάμα «Ιέρεια του Χίτλερ».

Σήμερα λοιπόν, εν έτει 2005, που ακόμα και η τελευταία δημοκράτισσα μορφώνεται και είναι ανεξάρτητη, ποιος θα τολμήσει να απαιτήσει από την Εθνικοσοσιαλίστρια να μείνει ημιαγράμματη; Μόνον αυτός που κρυφίως τη θέλει χειραγωγήσιμη δούλα, αλλά, όντας ανίκανος να τη σκλαβώσει με τον Αντρισμό (τον οποίον δεν διαθέτει) την «ευνουχίζει» διανοητικά, για να την κάνει εύκολο θήραμα. Ένας τέτοιος άνθρωπος μπορεί να είναι στ' αλήθεια Εθνικοσοσιαλιστής;

Είναι αντεθνικοσοσιαλιστικός και βαθύτατα νοσηρός ο περιρρέων μισογυνισμός που ενδημικά χαρακτηρίζει τις περισσότερες συσπειρώσεις μας παγκοσμίως. Τι είναι ο μισογυνισμός; Μίσος προς τη μισή Φυλή. Αυτοευνουχισμός. Στειρότητα. Και τελικά, θάνατος. Είναι δυνατόν ο Εθνικοσοσιαλιστής να μισεί τη μισή Ράτσα του; Να μισεί τις Μάνες των παιδιών του; Να μισεί τις Αδερφές του και τις Κόρες του;

Τι θα πει «οι γυναίκες είναι άτιμες, επειδή πάνε με τον ισχυρό»; Καλά κάνουν! Αυτό είναι εφαρμοσμένος Εθνικοσοσιαλισμός. Μπράβο στις Γυναίκες.

Και ντροπή σ' όσους παραπονιούνται που οι γυναίκες προτιμούν τους ισχυρούς, αλλά οι ίδιοι δεν γίνονται ισχυροί. Τι περιμένουν από τη Γυναίκα; Να γίνει Χριστιανή; Ιεραπόστολος; Να τους λυπηθεί;

Ο Αρχηγός με το άλλο μισό του.

Να διευκρινιστεί: Άλλο Χίτλερ κι άλλο Άγιος Παντελεήμων. Οι κουτσοί, οι στραβοί και οι λοιποί δυστυχείς ας πάνε στον Άγιο Παντελεήμονα. Ο Χίτλερ θέλει μόνο τους ισχυρούς. Τους ίδιους δηλαδή που θέλουν και οι Γυναίκες.

Να συμπληρώσουμε και κάτι που μας επεσήμανε φιλικό μας ανδρόγυνο, ψυχολόγοι και οι δύο. Φαίνεται να έχει βάση. Συχνά, οι μισογύνηδες, αφού αναλωθούν στο να βρίζουν σκαιότατα τις Γυναίκες, επιδίδονται στο έτερο αγαπημένο τους σπορ: Ν' αποδίδουν όλα τα κακά του κόσμου στη δυστυχή συνομοταξία των ομοφυλοφίλων (και συγκεκριμένα των ανδρών ομοφυλοφίλων – διότι σχεδόν ποτέ δεν τους απασχολούν οι ομοφυλόφιλες γυναίκες), λες και μια περιθωριακή κατηγορία εν πολλοίς προβληματικών ανθρώπων είναι πιο επικίνδυνη από τον Καπιταλισμό ή την Παγκοσμιοποίηση. Μ' άλλα λόγια, βρίζουν με πάθος την (ανδρική πάντοτε) ομοφυλοφιλία, την ίδια στιγμή που, υπόγεια και συστηματικά, υποσκάπτουν την ετεροφυλοφιλία των γύρω τους, διαβεβαιώνοντάς τους ότι οι Γυναίκες είναι κάτι σαν σατανάδες. Σε μια τέτοια συμπεριφορά, ακόμα και ο πρωτοετής φοιτητής ψυχολογίας διακρίνει τους κρυφούς και γεμάτους ενοχές ομοφυλόφιλους, οι οποίοι προσπαθούν να ξορκίσουν αυτό που είναι με μια οξεία ανθομοφυλόφιλη ρητορική, αλλά ταυτόχρονα, ωθούμενοι από τα ένστικτά τους βλέπουν τις Γυναίκες ως «ανταγωνιστική απειλή» και κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να υπονομεύσουν τις φυσιολογικές ετεροφυλόφιλες σχέσεις. Πράγματι, αυτή η κατηγορία μισογύνηδων δεν δίνει δεκάρα για τη Φυλή. Γι' αυτό και χύνουν τόση χολή ενάντια στη μισή Φυλή και στις μέλλουσες Μητέρες της. Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να ξεφορτωθούν τις τόσο ενοχλητικές γι' αυτούς

Εθνικοσοσιαλιστική ερωτική αισθητική. Από το λεύκωμα του Χανς Σουρέν «Mensch und Sonne - Arisch olympische Geist» (Άνθρωπος και Ήλιος - Άριο Ολυμπιακό Πνεύμα), που εκδόθηκε από το NSDAP επ' ευκαιρία των Ολυμπιακών Αγώνων του 1936. Μίλησε κανείς για... ηθική;

Γυναίκες, ώστε να μπορούν να βρίσκονται σ' έναν χώρο αποτελούμενο σχεδόν αποκλειστικά από Άντρες. Ε, αυτοί ας πάνε στην Εκκλησία της Ελλάδος!

Οπότε, όταν ο «χώρος» ανέχεται τον μισογυνισμό είτε των αποτυχημένων και ανέραστων είτε των κρυφών ομοφυλόφιλων, δίκιο δεν έχει και η Γυναίκα, που, σεβόμενη τον εαυτό της αποφασίζει ότι δεν θέλει να έχει σχέση με καταστάσεις ενάντιες στο φύλο της, άρα και στην ίδια;

Είναι αντεθνικοσοσιαλιστική η έντεχνη υπονόμευση της θηλυκότητας των Εθνικοσοσιαλιστριών μέσα από γελοίους ισχυρισμούς ότι ο καλλωπισμός, το μακιγιάζ και το κομψό γυναικείο ντύσιμο είναι δήθεν αστικές συνήθειες. Αστική συνήθεια είναι η κακογουστιά. Η καλαισθησία είναι Εθνικοσοσιαλιστική αρετή. Το 1938, στο Γ' Ράιχ, ο επικεφαλής της Χιτλερικής Νεολαίας Μπάλντουρ φον Σίραχ δήλωνε: «Ο καλλωπισμός και η κομψότητα έχουν μεγάλη παιδαγωγική αξία για τα νέα κορίτσια. Όσο περισσότερο ομορφαίνουν τα κορίτσια μας, τόσο πιο περήφανα και συνειδητοποιημένα θα γίνονται. Προϋπόθεση για τον γυναικείο αυτοσεβασμό και την περηφάνια της μητρότητας είναι η εντρύφηση στις πολιτιστικές αξίες και στη φροντίδα της ομορφιάς.» (Ιδρυτικός λόγος του BDM - Glaube und Schönheit). Μ' αυτή τη λογική κατά νου, στο πλαίσιο του Bund deutscher Mädel (Σύνδεσμος Γερμανίδων Κορασίδων – το κοριτσίστικο αντίστοιχο της Hitlerjugend) ιδρύθηκε το ειδικό τμήμα Glaube und Schönheit (Πίστη και Ομορφιά). Σ' αυτό, οι νεαρές Εθνικοσοσιαλίστριες εμβάθυναν στην Κοσμοθεωρία, μελετούσαν τον πολιτισμό της πατρίδας τους, την αξία της μητρότητας και, το κυριότερο, διδάσκονταν τα μυστικά του καλλωπισμού: πώς να βάφονται σωστά, πώς να ντύνονται κομψά, πως να φέρονται με στυλ, πώς να φροντίζουν το κορμί τους. Οι σοφοί Νομοθέτες του Γ' Ράιχ ήθελαν τις Εθνικοσοσιαλίστριες κομψές, θηλυκές καλλιεργημένες, ιδεολογικά συγκροτημένες, αλλά και γκομενάρες (για να το πούμε χύδην, αλλά σαφώς). Να ποια είναι η Εθνικοσοσιαλιστική αντίληψη.

Οπότε, τίθεται το ερώτημα: Ποιος θα επέτρεπε τη διαμόρφωση ενός κλίματος που ασκεί ψυχολογική πίεση στις Εθνικοσοσιαλίστριες, ώστε αυτές να ντύνονται σαν φαντάροι και να συμπεριφέρονται σαν νταλικιέρηδες, μήπως και κερδίσουν λίγο σεβασμό;

Ίσως εκείνος που τόσο απεχθάνεται τη θηλυκότητα, ώστε ακόμα και τις Γυναίκες τις θέλει να μοιάζουν με Άντρες. Ή εκείνος που θέλει ν' ασχημύνουν οι Εθνικοσοσιαλίστριες, ώστε να μην «κινδυνεύουν» να τραβήξουν την προσοχή άλλων Αντρών (μια που ο ίδιος δεν είναι αρκετά ανταγωνιστικό αρσενικό για να τις διεκδικήσει με πιθανότητες επιτυχίας). Έτσι κι αλλιώς όμως, ο Εθνικοσοσιαλιστής δεν θα έκανε κάτι τέτοιο.

Είναι σφόδρα αντεθνικοσοσιαλιστικό το θέαμα υποτιθέμενων Εθνικοσοσιαλιστών με κατηφή έκφραση, δήθεν φτωχικό ντύσιμο και την αύρα της μικροαστικής ακαλαισθησίας και μιζέριας να τους περιτριγυρίζει. Πώς περιμένουν να τους πλησιάσει Γυναίκα με τόσο μικροαστιλίκι που κουβαλάνε; Με τόση γκρίνια; Με τόση κλάψα για την «άτιμη κενωνία»; Γκρινιάζουμε ότι οι Γυναίκες προτιμάνε κάτι «φλώρους», «κουλτουριάρηδες», «φλούφληδες» κι όχι εμάς. Ναι, αλλά οι «φλώροι» μπορούν να χορέψουν ένα τάνγκο με μια κοπελιά και να τη στείλουν στον έβδομο ουρανό, μπορούν να της μιλήσουν, να την κάνουν να γελάσει και να περάσει όμορφα. Εμείς τι κάνουμε; Περιμένουμε στα σοβαρά να τη γοητεύσουμε μιλώντας της γι' αυτούς τους «παλιοξένους που μας κλέβουν τις δουλειές» και καυχώμενοι ότι εμείς είμαστε «τίμια λαϊκά παιδιά» (κάτι σαν τον Καζαντζίδη δηλαδή); Κι ύστερα να καθόμαστε στη γωνία κάθε παρέας, ξινοί, απόβλητοι και χαιρέκακοι σαν το Γκόλλουμ; Προσοχή, είναι πολιτικό το θέμα: Αν δεν καλλιεργήσουμε τον

ερωτισμό μας, οι Γυναίκες δεν υπάρχει περίπτωση να ενδιαφερθούν για το τι πρεσβεύουμε, διότι η έλλειψη ερωτισμού προδίδει λάθος κοσμοθεωρία. Κι επειδή κάποιοι θα βιαστούν να μιλήσουν για δήθεν «αστικές συνήθειες», ας ξεκαθαριστεί επιτέλους: Άλλο πράγμα η Εθνικοσοσιαλιστική καλαισθησία και ευγένεια και τελείως άλλο πράγμα η μικροαστική κακογουστιά και κακομοιριά. Ο Εθνικοσοσιαλιστής είναι και όμορφος και καλοντυμένος (έστω και με κλεμμένα ρούχα) και ευγενικός και πάντα χαμογελαστός και πάντα κεφάτος και πάντα γοητευτικός. Άλλο αν χθες το βράδυ έκαψε καναδυό τράπεζες. Όμως, η κακομοιριά καθόλου δεν συνεπάγεται επαναστατικότητα. Αντίθετα, είναι απόδειξη έλλειψης επαναστατικότητας, διότι χρησιμοποιείται ως υποκατάστατο για να κρύψει το γεγονός ότι, χθες το βράδυ, ο μίζερος ήταν σπίτι του βλέποντας τα ίδια τηλεοπτικά προγράμματα με τον όχλο, τρώγοντας τα ίδια σκουπιδοφάγια και υιοθετώντας τις ίδιες συμπεριφορές. Η μόνη του διαφοροποίηση από τον αστό είναι ότι, ενώ ο αστός, αν και αστός, τουλάχιστον φροντίζει κάπως την εμφάνισή του, ο μίζερος κουβαλάει παντού την ασχήμια και την κακομοιριά. Αλίμονο αν περιμένουμε από μια υγιή Γυναίκα να προτιμήσει τον μίζερο. Αυτόν τον ανθρώπινο τύπο -που από παλιά παρασιτούσε στον Εθνικοσοσιαλισμό- στηλίτευε ήδη από το 1934 ο Γιόζεφ Γκαίμπελς, γράφοντας στην εφημερίδα του Κόμματος Der Völkische Beobachter: «Νομίζουν ότι οι απολαύσεις της ζωής δεν είναι Εθνικοσοσιαλιστικές και προτιμούν τη σκοτεινή πλευρά του ανθρώπινου βίου. Γι΄αυτούς, η ζωή είναι μια κοιλάδα δακρύων. Οδηγοί τους η απαισιοδοξία και η καχυποψία... Αν έχουν δυο κολλάρα, το ένα καθαρό και το άλλο βρώμικο, τότε θα φορέσουν το βρώμικο για να δείξουν δήθεν μίσος προς τις αστικές αξίες. Αν έχουν δυο κοστούμια, το ένα καλό και το άλλο φτηνιάρικο, τότε θα φορέσουν το φτηνιάρικο για να επιδείξουν δήθεν επαναστατική εμφάνιση στον αποσβολωμένο περίγυρό τους... Ένας αληθινός Εθνικοσοσιαλιστής δεν έχει κανένα λόγο να προστατέψει τέτοια μίζερα πλάσματα με χαρακτήρα σημαδεμένο από τον πρωτογονισμό και την απόρριψη της ηδονής». Στα σοφά λόγια του Γκαίμπελς τι άλλο χρειάζεται να προσθέσουμε;

Μια αληθινή Εθνικοσοσιαλίστρια λοιπόν έχει κάθε δίκιο ν' απωθείται από την εικόνα που δίνουμε, όταν, αντί να ενσαρκώνουμε τον όμορφο και χαρούμενο Άριο, προτιμούμε να ενσαρκώνουμε τον μίζερο, κακόγουστο μικροαστό κακομοίρη.

Είναι αντεθνικοσοσιαλιστικό και συνάμα θλιβερό το παγκοσμίως παρατηρούμενο θέαμα «αντρών», που πέφτουν σαν λιγούρηδες πάνω σε όποια Εθνικοσοσιαλίστρια πάρει το θάρρος να τους πλησιάσει και που θεωρούν δεδομένο ότι η Εθνικοσοσιαλίστρια... ανήκει σεξουαλικά στους ίδιους. Μια τέτοια ιταμή θρασυδειλία καταδεικνύει δυο πράγματα: Πρώτον, τη σεξουαλική τους ανεπάρκεια (είναι ανίκανοι να βρουν γυναίκα εκτός «χώρου») και, δεύτερον την περιφρόνησή τους προς κάθε έννοια συντροφικότητας. Συχνά δε, οι «επίδοξοι μνηστήρες» επιδίδονται σε πισώπλατα μαχαιρώματα και προς τους συντρόφους, οι οποίοι από συναγωνιστές μετατρέπονται σε... ανταγωνιστές για το χέρι (ή, για ν' ακριβολογούμε, για το αιδοίο) της Εθνικοσοσιαλίστριας. Ναι, είναι αναπόφευκτες και μάλιστα λίαν επιθυμητές οι ερωτικές σχέσεις μέσα στον «χώρο», αλλά η Εθνικοσοσιαλίστρια δεν είναι ούτε παλλακίδα του κάθε μπακούρη ούτε τρόπαιο ενός λίαν αμφίβολου «αντρισμού». Το αν θα επιλέξει ερωτικό σύντροφο μέσα από τις τάξεις μας ή και έξω από αυτές είναι λογαριασμός δικός της και κανενός άλλου. Κι επιτέλους, λίγη αξιοπρέπεια στο «καμάκι» δεν βλάφτει.

Και, τέλος, είναι βαθύτατα αντεθνικοσοσιαλιστικές οι ψιθυριστές φωνούλες των ηθικολόγων, που, μέσα στη δυστυχία του κατινίστικου κουτσομπολιού τους ασχολούνται -πάντοτε θρασύδειλα και πάντοτε πισώπλατα- με τη στηλίτευση της γυναικείας σεξουαλικότητας της Εθνικοσοσιαλίστριας. Με την κάθε μορφής ηθική πήραμε διαζύγιο από τον καιρό του Νίτσε και δεν θα ξαναγυρνάμε στην αλφαβήτα ύστερα

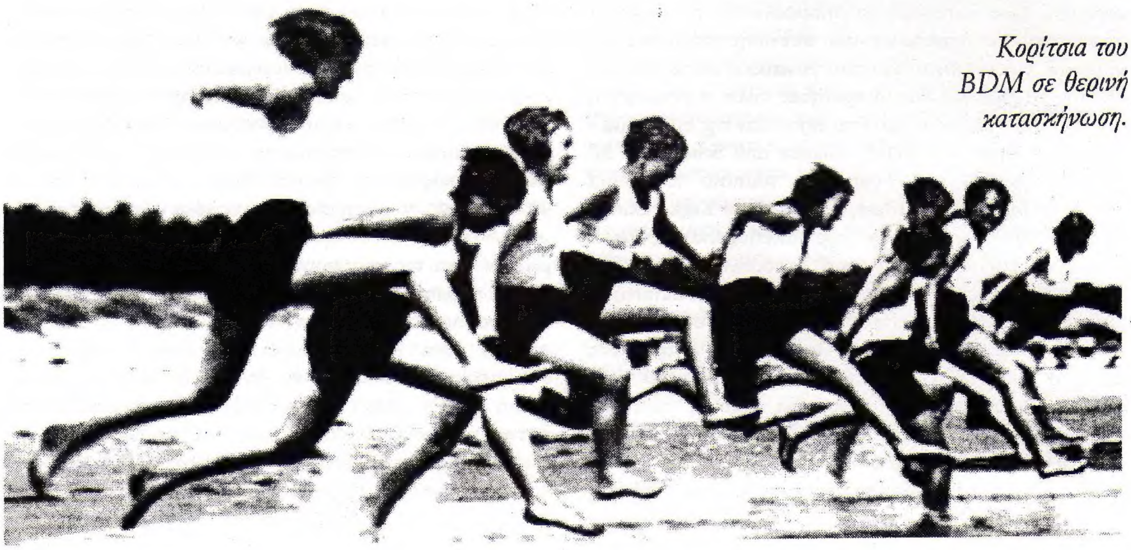

Κορίτσια του BDM σε θερινή κατασκήνωση.

από ενάμιση αιώνα. Όποιος μιλάει για ηθική είναι σαν αυτόν που μιλάει υπέρ της φυλετικής επιμειξίας: εχθρός του Εθνικοσοσιαλισμού. Ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι ο καταστροφέας κάθε ηθικής και ο δημιουργός της νέας χαρούμενης πραγματικότητας που εδράζεται στην Αισθητική και τη Φυσιολογία. Επιδιώκουμε το Όμορφο και το Υγιές. Μας είναι άγνωστη κι αδιάφορη η ηθική. Τη χαρίζουμε στους δεξιούς, στους χριστιανούς και σ' όλους εκείνους τους υποκριτές ηθικολόγους που τη σεξουαλικά χειραφετημένη Εθνικοσοσιαλίστρια την αποκαλούν «πουτάνα» - ακριβώς γιατί τα μόνα θηλυκά που τους καταδέχονται είναι οι μετανάστριες πουτάνες των πορνείων (κι αυτές, μόνον κατόπιν πληρωμής). Όπως και ο Εθνικοσοσιαλιστής, έτσι και η Εθνικοσοσιαλίστρια δεν δεσμεύεται από κανενός είδους ηθική και κυρίως δεν δεσμεύεται από τη χριστιανογενή ηθική, που σκοτώνει τόσο την πολεμική όσο και την ερωτική φύση του Άριου και της Άριας.

Η Εθνικοσοσιαλίστρια είναι κυρίαρχη στο κορμί και στο κρεβάτι της: το αν, πότε, πώς και με ποιους θα κάνει έρωτα είναι αποκλειστικά δική της υπόθεση. Πρέπει να είναι όμορφη, πρέπει να είναι υγιής, αλλά σε καμμία περίπτωση δεν πρέπει να είναι ηθική. Μήπως ήταν ηθική η ερωμένη Εύα Μπράουν; Ή η Κλάρα Πετάτσι; Ή η πολυγαμική Λένι Ρίφενσταλ; Αν ανατρέξει κανείς στην ιστορία του Εθνικοσοσιαλισμού, θα διαπιστώσει ότι οι περισσότερες Μεγάλες Εθνικοσοσιαλίστριες θα θεωρούνταν ακόμη και με τα σημερινά μέτρα «πουτάνες». Σκεφτείτε τι έλεγαν γι' αυτές οι μικροαστοί ηθικολόγοι του καιρού τους.

Με την ηθική πήραμε διαζύγιο από την εποχή του Νίτσε και δεν θα ξαναγυρνάμε στην αλφαβήτα ύστερα από ενάμιση αιώνα Όποιος μιλάει για ηθική μοιάζει με αυτόν που μιλάει για φυλετική επιμειξία. Όπως ο Εθνικοσοσιαλιστής, έτσι κι η Εθνικοσοσιαλίστρια δεν δεσμεύεται από κανενός είδους ηθική

Κι αν κάποιοι ακόμη και σήμερα σοκάρονται, τότε ας τους θυμίσουμε τις εγκυμοσύνες του BDM. Το 1937 πολλά από τα κορίτσια (ηλικίας 15-17) του BDM έμειναν έγκυοι. Έγινε μεγάλο σούσουρο από τους ηθικολόγους της εποχής, που άρχισαν να τις αποκαλούν –τι άλλο;- «πουτάνες». Αντιμέτωπο με την ιερή αγανάκτηση των ανέραστων ή υποκριτών ηθικολόγων, το Κόμμα ετοιμάστηκε ν' αποβάλει τις «μικρές αμαρτωλές» από τον BDM. Τότε, όμως, οι πιτσιρίκες σήκωσαν κεφάλι. Κόλλησαν τις καθοδηγήτριές τους στον τοίχο μ' ένα ακαταμάχητο επιχείρημα: «Εσείς δεν μας διδάσκετε να είμαστε υγιείς και ερωτικές, ώστε να γίνουμε αύριο μητέρες της Φυλής μας; Εσείς δεν μας διδάσκετε ότι η χριστιανική ηθική είναι ξένη προς την ψυχή της Φυλής μας; Τώρα λοιπόν που εμείς έμπρακτα εφαρμόσαμε τη διδασκαλία σας, γιατί θέλετε να μας διώξετε;» Αυτό το επιχείρημα έφτασε ως τ' αυτιά του ίδιου του Χίτλερ. Κι ο Χίτλερ, που ούτε ηθικολόγος ήταν ούτε ανέραστος, διέταξε, όχι μόνο τα κορίτσια να μην υποστούν την παραμικρή κύρωση, αλλά και τα οικονομικά βάρη των τοκετών και της ανατροφής των μωρών να τα επωμιστεί το Ράιχ. Στους δε ηθικολόγους η Γκεστάπο έκανε τις γνωστές διακριτικές συστάσεις της να κλείσουν το στόμα τους.

Αυτός ήταν ο Εθνικοσοσιαλισμός. Μια εφαρμοσμένη ουτοπία, όπου ο ίδιος ο Φύρερ, ο μέγας ανήθικος, άφηνε κατά μέρος τις υποθέσεις ενός ολόκληρου κράτους για ν' αποδώσει δικαιοσύνη ακόμα και σε δεκαπεντάχρονες Εθνικοσοσιαλίστριες που είχαν το σθένος να υπερασπιστούν το δικαίωμά τους στην ανηθικότητα – δηλαδή στην υγεία και στον έρωτα.

Ποιος λοιπόν θα τολμήσει σήμερα να φορέσει «ζώνες αγνότητας» στην Εθνικοσοσιαλίστρια;

Μόνον ο ηθικολόγος θαμώνας των πορνείων, ο σεξουαλικά ανίκανος, ο εξαρτημένος από την πορνογραφία (κι ας την καταδικάζει), ο κρυπτοχριστιανός υποκριτής. Σε καμμία περίπτωση όμως ο Εθνικοσοσιαλιστής.

Ο καυτηριασμός ας σταματήσει εδώ. Ήδη προβάλλει μια αρκετά σαφής εικόνα των πραγματικών λόγων για τους οποίους οι Γυναίκες αποφεύγουν το λεγόμενο Κίνημα παγκοσμίως. Και οι λόγοι αυτοί συνοψίζονται στον εξής έναν: Εμείς οι κήρυκες του Εθνικοσοσιαλισμού δεν τον εφαρμόζουμε στη ζωή μας και στο Κίνημά μας.

Από τη μια προσκαλούμε τις Εθνικοσοσιαλίστριες κι από την άλλη τις περιμένουμε με το μαχαίρι στη γωνία.

Ας πάμε τώρα στο ζητούμενο. Δηλαδή στο πώς θα πειστεί το άλλο μισό της Φυλής να ενωθεί μαζί μας στον πανάρχαιο πόλεμο για τη λύτρωση του κόσμου.

Είναι απλό. Δεν χρειάζονται κηρύγματα ούτε πομπώδεις προσκλήσεις. Το μόνο που χρειάζεται είναι να πετάξουμε το μαχαίρι και να βγούμε από τη γωνία. Το μόνο που χρειάζεται είναι να πάψουμε να λειτουργούμε αντεθνικοσοσιαλιστικά απέναντι στις Εθνικοσοσιαλίστριες. Το μόνο που χρειάζεται είναι να είμαστε Εθνικοσοσιαλιστές στην πράξη κι όχι στα λόγια.

Κλείνουμε:

Ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι σέξυ. Κι αυτό δεν είναι ένα κενό ευφυολόγημα. Είναι αντικειμενική, ωμή πραγματικότητα. Διότι Φυλή ίσον Σεξ. Και Σεξ ίσον Άντρας συν Γυναίκα. Οπότε Εθνικοσοσιαλισμός ίσον Εθνικοσοσιαλιστής συν Εθνικοσοσιαλίστρια.

Το μισό της Φυλής μαζί με το άλλο μισό της Φυλής.

ΨΗΛΑ ΤΑ ΛΑΒΑΡΑ...
...ΜΟΝΟ;

Αναδημοσίευση από το περιοδικό Αντίδοτο
(Τεύχος 4, Φθινόπωρο 1987)

Η χαρά που αιστάνθηκα, ρε παιδιά, όταν πληροφορήθηκα από τους συναγωνιστές ότι το αρθράκι μου άρεσε, είναι τόσο μεγάλη που μόνο με εκείνη τη μαγική βραδυά του τελικού του μπάσκετ μπορεί να συγκριθεί.

Είχα μεγάλη ανάγκη αυτή τη μικρή επιβράβευση, γιατί είχα αρχίσει να πιστεύω κι εγώ ότι οι σημερινοί συναγωνιστές μας, όχι μόνο δεν διαθέτουν χιούμορ, αλλά είναι για πάντα καταδικασμένοι να φορούν τη μάσκα του σοβαρού και επαναστάτη νεανίσκου.

Έτσι μπράβο, ρε παιδιά... Πάρτε επιτέλους λίγο «πάνω σας». Νιώστε, γαμώτο, ότι Εθνικοσοσιαλισμός δεν είναι μονάχα η Σβάστικα, τα Ναζιστικά εμβατήρια και τα ποιηματάκια που υμνούν τις «κορμάρες» κάποιων εκλεκτών «αρίων».

Εθνικοσοσιαλισμός, αν σας παίρνει, είναι και να τρως τη γκόμενα του πολιτικού σου αντίπαλου, όταν αυτός περιφέρει τη φάτσα του αρχηγού του στη Σταδίου και Ομήρου γωνία.

Και μη νομίσετε μ' αυτά που γράφω ότι έχω διάθεση να πουλήσω αισχρά την τόσο υπέροχη ιδεολογία μας, ούτε βέβαια γουστάρω να το «παίξω» θεωρητικός (!) -λες και δεν έχουμε αρκετούς από δαύτους-, απλά νιώθω την ανάγκη να πω όλα όσα από χρόνια απαγόρευαν οι διάφοροι «ελέω θεού»... φυρερίσκοι.

Όχι τίποτα άλλο, αλλά δεν μπορώ να καταλάβω τι στο διάβολο βλάπτει την ιδεολογία μας να απολαμβάνουμε ό,τι ευχάριστο και απόλυτα φυσιολογικό μάς έχει απομείνει και γιατί θα πρέπει μια ζωή να παριστάνουμε τα όντα από τον Πλανήτη Τίποτα, να ζούμε μόνο με φαντασιώσεις, από τη στιγμή που μπορούμε τα πάντα.

Και για να τελειώνω, αφού σήμερα, χωρίς να το θέλω, έγραψα με σοβαροφάνεια, σας υπόσχομαι ότι δεν πρόκειται να επανέλθω στα ίδια. Θα σας πω κάτι ακόμα, που, χωρίς να μας έχει απασχολήσει ποτέ μέχρι σήμερα σε επίπεδο «χώρου» κλπ, είναι καθοριστικό για το κατάντημα που παρουσιάζει το Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα στον τόπο μας.

Για πολλά χρόνια ζήσαμε με το -σωστό βέβαια- σύνθημα «ψηλά τα λάβαρα», αλλά ποτέ δεν μας είπαν ότι, πέρα από τα λάβαρα υπάρχουν κι άλλα πράγματα, που η ίδια η ανθρώπινη φύση τα θέλει ελεύθερα και στις πραγματικές τους διαστάσεις.

Τα αποτελέσματα αυτής της σημαντικής παράλειψης είναι γνωστά σε όσους μπορούν να δουν πέρα από τη μύτη τους και δεν χρειάζεται να επιμείνω πάνω σ' αυτό, αφού, εκτός των άλλων, δεν θα λείψουν αυτοί που, έστω και καλόπιστα, θα με χαρακτηρίσουν χυδαίο.

Όχι βέβαια πως με νοιάζει τι θα πουν για μένα, αλλά δεν γουστάρω να έχω αυταπάτες για ορισμένους βλάκες, που νομίζουν ότι ξέρουν να χρησιμοποιήσουν σωστά εκείνο που η φύση απλόχερα μας χάρισε και που κάνει τον άνθρωπο να ξεχωρίζει από τα ζώα... το μυαλό!

Με τρίποντη «λόγω Εθνικής μπάσκετ» αγάπη,
Ένα αμετανόητο σταγονίδιο

ΣΕΞ ΚΑΙ... ΕΘΝΙΚΟΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Αναδημοσίευση από το περιοδικό Αντίδοτο (Τεύχος 4, Φθινόπωρο 1987)

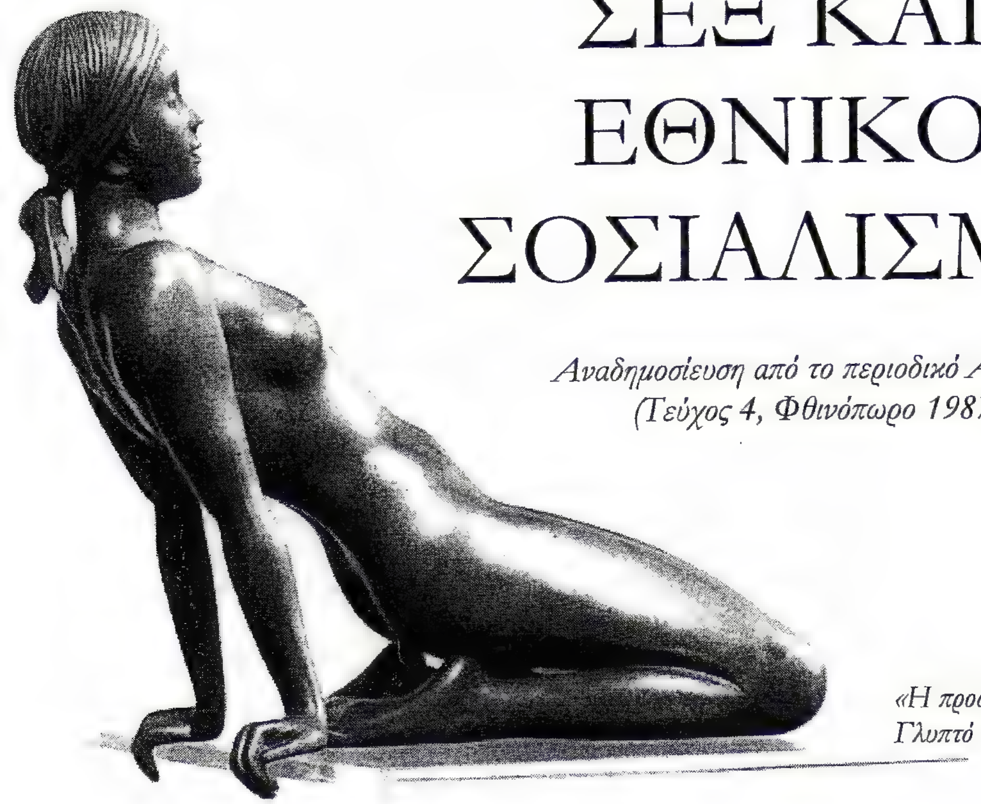

«Η προσμονή». Γλυπτό του Άρνο Μπρέκερ.

Το να μιλήσεις για το σεξ στον «χώρο» είναι κάτι το φοβερό για πολλούς και «αιρετικό» γι' άλλους.

Έχω μόνο 10 χρόνια «υπηρεσία» στον εθνικιστικό επαναστατικό χώρο και το πρώτο που είδα σε πολλούς «πατριώτες» είναι η σημασία που δίνουν στο σεξουαλικό ζήτημα και στα «ήθη».

Θέματα όπως η έκτρωση, το διαζύγιο, ο ελεύθερος έρωτας, η πορνογραφία σκανδαλίζουν πολλούς, αν και η ζήλεια, ο εγωισμός, οι νευρώσεις, η σεξουαλική ανικανότητα είναι ένα δικό τους χαρακτηριστικό, που είναι πιο σοβαρό πρόβλημα από τ' άλλα. Η απαγόρευση είναι κάτι το «φυσικό».

Έχω γνωρίσει από κοντά πολλές οργανώσεις στην Ευρώπη και έχω δει τόση μανία απαγόρευσης μόνο στις «πατριωτικές» οργανώσεις.

Έχω ακούσει την απαγόρευση της μελέτης των βιβλίων του Λένιν, του έρωτα εκτός για την απόκτηση παιδιών, να πηγαίνεις σε πάρτυ, να διαβάζεις Ντε Σαντ...

Ακόμα, υποχρεωτικά κοντά μαλλιά, απαγόρευση της χρήσης οινοπνευματωδών, του καπνίσματος, να μην ακούμε Beatles κλπ.

Υπάρχουν σύντροφοι, που έχουν μαλλιά και γένια, που καπνίζουν και που είναι πολύ καλλίτεροι απ' αυτούς που κάνουν τους σκληρούς «ναζί» και πιστεύουν στην «ηθική».

Το να μεθύσεις, πέρα από το «ρεζίλι» κάνει κακό στην υγεία. Το ποτό όμως για την «ηθική» δεν είναι πρόβλημα. Το ίδιο και το κάπνισμα. Το να πιστεύουμε ότι η μοντέρνα μουσική είναι προϊόν του σιωνισμού, είναι για τους νευρωτικούς.

Απ' την άλλη πλευρά, δεν πιστεύω ότι είναι κακό το να χορέψεις ένα rock and roll. Εγώ δεν χορεύω, αλλά ο χορός δεν κάνει κακό. Ο μιλιταρισμός που μας έμεινε από το '30 πρέπει να ξεπεραστεί.

Αντί να υποχρεώνουμε τα μέλη μιας οργανώσεως να έχουν κοντά μαλλιά, να φορούν μπότες, διακριτικά, «πειθαρχία», καλύτερα είναι να τους στείλουμε σ' ένα γιατρό να κοιτάξει τα νεύρα τους.

Μετά 10 χρόνια, όπως είπα πιο πάνω, είδα ότι ο ρόλος της γυναίκας στις διάφορες οργανώσεις ήταν ουδέτερος ή ελάχιστος. Διάφορες οργανώσεις στην Αθήνα και στην συμπρωτεύουσα προσπάθησαν να δώσουν κάποιο ρόλο σε συντρόφισσες – ελέγχοντάς τες και, φυσικά, όταν «χρειαζόταν» να «έπαιρναν» την εμπιστοσύνη τους.

Όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και στον υπόλοιπο «κόσμο» μας, η ένταξη της γυναίκας σε κάποιο κίνημα ήταν σκέτη αποτυχία.

Ίσως γιατί η γυναίκα συνοδευόταν πάντα από κάποιο συγγενή της ή κρατιόταν από το χέρι κάποιου συναγωνιστή, που η προσφορά της όμως περιορίστηκε μέχρι εκεί.

Εγώ δεν μπορώ να πω ότι δεν υπήρχαν μερικές καλές συντρόφισσες, που όμως καμμιά δεν μπόρεσε να γίνει η αυθεντική επαναστάτρια.

Δεν μπορούμε να τις κατηγορήσουμε ότι έφταιγαν αυτές. Πολλοί κόλλησαν στο 1933 και στο ρόλο της γυναίκας εκείνης της εποχής. Το 1933 όμως ήταν μια άλλη εποχή. Η παρουσία της γυναίκας στα πανεπιστήμια ήταν ελάχιστη. Πάντα τότε συνοδευόταν από τον άνδρα. Ο ρόλος της ήταν ο ρόλος της μητέρας. Αν και μερικές γυναίκες -ελάχιστες- μπόρεσαν να πάρουν άριστα, στις περισσότερες υπήρχε το κοινωνικό ταμπού.

Στις σημερινές γυναίκες δεν μπορείς να απαγορεύσεις να γίνουν γιατροί, δικηγόροι, αστυνομικοί, καλλιτέχνες...

Έτσι, πολλές οργανώσεις που κόλλησαν στο '33, έχασαν το γυναικείο φύλο, και οι γυναίκες, από σεβασμό προς τον εαυτό τους προτίμησαν να μείνουν μακρυά από τέτοιου είδους πρωτοβουλίες.

Φυσικά, ο Χίτλερ δεν ήταν ένας οπισθοδρομικός. Απλώς ήταν ρεαλιστής και βάδιζε μέσα στην εποχή του.

Πολλές γυναίκες που ασχολήθηκαν με την πολιτική δεν μπόρεσαν να καταφέρουν τίποτα αξιόλογο, γιατί ακριβώς «περπατούσαν στο φεγγάρι».

Υπήρξαν όμως γυναίκες, που ήταν μεγάλες αγωνίστριες.

Σήμερα, μπορούμε να τις δούμε στις διάφορες κομμουνιστικές και επαναστατικές οργανώσεις, όπως Ερυθρές Ταξιαρχίες, IRA κλπ.

Αλλά στις εθνικιστικές οργανώσεις δεν μπόρεσαν να είναι επαναστάτριες.

Κι όμως, δεν λείπει η προσωπικότητα της Ελληνίδας για να σταθεί δίπλα στον εθνικιστή επαναστάτη.

Οι ηλιθιότητες που υποστηρίζουν ορισμένοι ότι η γυναίκα είναι η «ξεκούραση του πολεμιστή» και για να σιδερώνει το παντελόνι του άνδρα, είναι θεωρίες για ανίκανους και κομπλεξικούς.

Είχα την ευκαιρία να γνωρίσω κορίτσια της ακροαριστεράς, που είχαν «αίμα» επαναστατικό, νεύρο, προσωπικότητα.

Από τις «δικιές» μας, θυμάμαι κορίτσια που τους αρέσανε οι βόλτες κάτω από το φεγγάρι με τραγούδια της Νάνας Μούσχουρη και που ήταν ανίκανες να καταλάβουν την πολιτική τραγωδία και τους αγώνες του λαού μας για εθνική ανεξαρτησία.

Δεν φταίνε όμως μόνο οι γυναίκες.

Οι άνδρες είναι αυτοί που πιστεύουν ότι η γυναίκα είναι η «ξεκούραση του πολεμιστή» και τους αρέσει να έχουν δίπλα τους ένα όμορφο κορίτσι, «αμόρφωτο» πολλές φορές, συναισθηματικό, «πρόθυμο» πάντα, αλλά «ανίκανο» για την επανάσταση.

Από όλα τα κορίτσια που έχω γνωρίσει από το 1977 στις διάφορες οργανώσεις, κανένα δεν αισθανόταν στ' αλήθεια κάτι σοβαρό για τις δικές μας πολιτικές ιδέες.

Η λύση είναι να κάνουμε πιο πιστευτό τον αγώνα, πιο ρεαλιστικό, και να αφήσουμε τους ανόητους να πιστεύουν ότι η γυναίκα είναι η «ξεκούραση του πολεμιστή», που είναι φρούτο για φαλλοκράτες, για ανίκανους να ικανοποιήσουν σεξουαλικά μια γυναίκα, για αυτούς που δεν μπορούν να δεχθούν τη γυναίκα δίπλα τους, την προσωπικότητά της, την ελευθερία της, την ανεξαρτησία της.

Δεν είμαι «φεμινιστής» ούτε πιστεύω ότι άνδρας και γυναίκα είναι ίδιοι.

Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η γυναίκα πρέπει να είναι κλεισμένη στο σπίτι, όπως την εποχή των γιαγιάδων μας ή ακόμα και των μανάδων μας, αλλά ούτε όμως και να ξεχάσει τον αγώνα για εθνική ανεξαρτησία.

Και η εθνική ανεξαρτησία κερδίζεται μόνο με πόλεμο.

Και στον πόλεμο χρειάζεται καθαρό μυαλό.

Κάντε λοιπόν έρωτα και μετά πόλεμο.

«Ερωτευμένο ζευγάρι».
Λιθογραφία του Άρνο Μπρέκερ.

«Θα υμνήσουμε τον πόλεμο -μόνη υγιεινή του κόσμου-, τον μιλιταρισμό, τον πατριωτισμό, την καταστροφική χειρονομία των αναρχικών, τις όμορφες ιδέες για τις οποίες αξίζει να πεθάνει κανείς και την περιφρόνηση προς τη γυναίκα.»

Φ. Τ. Μαρινέττι
Μανιφέστο του Φουτουρισμού

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ ΜΑΡΙΝΕΤΤΙ

ΤΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΤΗΣ ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΡΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Της Βαλεντίν Ντε Σαιν-Πουάν

Η ανθρωπότητα ζει μέσα στη μετριότητα. Οι γυναίκες στην πλειονότητά τους δεν είναι ούτε ανώτερες ούτε κατώτερες από τους άντρες στην πλειονότητά τους. Είναι όλοι ίσοι. Κι άξιοι της ίδιας περιφρόνησης.

Η ανθρωπότητα ως σύνολο δεν είναι τίποτε άλλο παρά ο αγρός του πολιτισμού, η πηγή από την οποία ξεπηδούν οι μεγαλοφυίες και οι ήρωες αμφοτέρων των φύλων. Αλλά, όπως στη φύση, έτσι και στην ανθρωπότητα υπάρχουν στιγμές πιο ευνοϊκές για μια τέτοιαν ανθοφορία. Στα καλοκαίρια της ανθρωπότητας, όταν ο ήλιος καίει πάνω από τον αγρό, οι μεγαλοφυίες και οι ήρωες αφθονούν.

Σήμερα βρισκόμαστε στις απαρχές μιας άνοιξης. Υπάρχει έλλειψη σε ηλιακό λίπασμα, δηλαδή άφθονο χυμένο αίμα.

Οι γυναίκες δεν έχουν μεγαλύτερη ευθύνη από τους άνδρες για το γεγονός ότι οι αληθινά νέοι, αυτοί που είναι γεμάτοι χυμούς και αίμα, καταλήγουν να μαραζώνουν.

Είναι ανόητο να διαιρούμε την ανθρωπότητα σε άνδρες και γυναίκες. Η ανθρωπότητα συντίθεται μόνον από θηλυκότητα και αρρενωπότητα. Κάθε υπεράνθρωπος, κάθε ήρωας, όσο πιο επικός, όσο πιο ιδιοφυής, όσο πιο ισχυρός είναι, εκφράζει τη φυλή και την εποχή του, ακριβώς επειδή συντίθεται ταυτόχρονα από αρσενικά και θηλυκά στοιχεία, από αρρενωπότητα και θηλυκότητα. Είναι δηλαδή ένα πλήρες ον.

Ένα αποκλειστικά αρσενικό άτομο δεν είναι παρά ένα κτηνώδες ζώο. Ένα αποκλειστικά θηλυκό άτομο δεν είναι παρά ένα γύναιο.

Κι όπως αυτό ισχύει στα άτομα, έτσι ισχύει και σε κάθε συλλογικότητα, σε κάθε στιγμή της ανθρωπότητας. Οι γόνιμες περίοδοι, όταν μέσα από τον αγρό του πολιτισμού ξεπηδούν οι περισσότεροι ήρωες και οι περισσότερες μεγαλοφυίες, είναι περίοδοι πλούσιες σε αρρενωπότητα και ταυτόχρονα σε θηλυκότητα.

Οι περίοδοι που είχαν μόνο πολέμους, με λίγους

Το Μανιφέστο της Φουτουρίστριας Γυναίκας πρωτοδημοσιεύτηκε το 1912. Βιογραφικά στοιχεία της συγγραφέως στο Γαμμάδιον τ. 2.

αντιπροσωπευτικούς ήρωες καθώς ο επικός άνεμος εξίσωνε τους περισσότερους, αυτές οι περίοδοι ήταν αποκλειστικά αρρενωπές.

Ενώ οι περίοδοι που απαρνήθηκαν το ηρωικό ένστικτο και, στρεφόμενες προς το παρελθόν, εκμηδενίστηκαν μέσα σε ειρηνιστικά όνειρα, αυτές ήταν περίοδοι, στις οποίες κυριαρχούσε η θηλυκότητα.

Σήμερα, ζούμε στο τέλος μιας τέτοιας περιόδου. Αυτό που λείπει περισσότερο είναι η αρρενωπότητα.

Γι' αυτό και ο Φουτουρισμός -παρά τις υπερβολές του- έχει δίκιο.

Για να επαναφέρουμε εν μέρει το στοιχείο της αρρενωπότητας στις αποχαυνωμένες από τη θηλυκότητα φυλές μας, πρέπει να τις εκπαιδεύσουμε στην αρρενωπότητα μέχρι το σημείο της ωμής κτηνωδίας.

Για να κατορθώσουμε όμως να φτάσουμε στην περίοδο μιας ανώτερης ανθρωπότητας, πρέπει να επιβάλουμε ένα νέο δόγμα ενεργητικότητας σε όλους, άνδρες και γυναίκες, που στις μέρες μας είναι εξίσου αδύναμοι.

Κάθε γυναίκα οφείλει να έχει όχι μόνο θηλυκές αρετές, αλλά και αρσενικές – χωρίς τις δεύτερες καταντά ένα απλό γύναιο. Αλλά και κάθε άνδρας που έχει μόνο αρσενική δύναμη, χωρίς καθόλου θηλυκή διαίσθηση, αυτός καταντά ένα απλό κτήνος.

Όμως, καθώς ζούμε σε μια περίοδο θηλυκότητας, η μόνη υγιής επιλογή είναι η υπερβολή προς το αντίθετο της εποχής μας: πρέπει να έχουμε πρότυπό μας το ωμό κτήνος.

Φτάνουν πια αυτές οι γυναίκες «με τα χέρια γεμάτα λουλούδια κι ακουμπισμένα στον κόρφο τη μέρα της αναχώρησης», αυτές οι γυναίκες που ξυπνούν τον φόβο στους στρατιώτες.

Φτάνουν οι γυναίκες-νοσοκόμες, που διαιωνίζουν την αδυναμία και τα γηρατειά, που δαμάζουν τους άνδρες για προσωπική ευχαρίστηση και για την κάλυψη υλικών αναγκών.

Φτάνουν πια οι γυναίκες που κάνουν παιδιά μόνο για τον εαυτό τους, που τα κρατάνε μακριά από κάθε κίνδυνο και κάθε περιπέτεια -δηλαδή μακριά από κάθε χαρά-, που κρατάνε την κόρη τους μακριά απ' τον έρωτα και τον γιο τους μακριά απ' τον πόλεμο!

Φτάνουν πια αυτές οι γυναίκες, τα χταπόδια της εστίας, που τα πλοκάμια τους απομυζούν το αίμα των ανδρών και κάνουν τα παιδιά αναιμικά, αυτές οι γυναίκες που ο έρωτάς τους εξαντλεί την επιθυμία, ώστε αυτή να μην μπορεί ν' ανανεωθεί!

> *Οι γυναίκες είναι Ερινύες, Αμαζόνες, Σεμιράμιδες, Ιωάννες της Λωρραίνης, Ιουδήθ, Κλεοπάτρες και Μεσσαλίνες. Γυναίκες μαχητικές που πολεμούν πιο λυσσασμένα από τους άνδρες, ερωμένες που ξεσηκώνουν, καταστροφείς που τσακίζουν τους αδυνάμους*

Οι γυναίκες πρέπει να είναι Ερινύες, Αμαζόνες, Σεμιράμιδες, Ιωάννες της Λωρραίνης, Ιουδήθ, Κλεοπάτρες και Μεσσαλίνες: γυναίκες μαχητικές που πολεμούν πιο λυσσασμένα από τους άνδρες, ερωμένες που ξεσηκώνουν, καταστροφείς που τσακίζουν τους αδυνάμους και βοηθούν τη φυσική επιλογή μέσα από την περηφάνια και την απελπισία.

Ας φέρουν οι επόμενοι πόλεμοι ηρωίδες σαν εκείνη την υπέροχη Αικατερίνη Σφόρτσα, που, βλέποντας από τα τείχη τον εχθρό να λεηλατεί την πόλη της, να της ζητά να παραδοθεί και ν' απειλεί πως θα σκοτώσει τον γιο της, έδειξε τα γεννητικά της όργανα και φώναξε: «Σκοτώστε τον! Έχω ακόμα το καλούπι για να φτιάξω κι άλλους σαν αυτόν!»

Ναι, «ο κόσμος σαπίζει μέσα στη σοφία του», αλλά η γυναίκα ενστικτωδώς δεν είναι σοφή, δεν είναι ειρηνίστρια, δεν είναι καλόκαρδη. Κι επειδή εμφανίζει παντελή έλλειψη μέτρου, μοιραία θα γίνεται υπερβολικά σοφή, υπερβολικά ειρηνίστρια και υπερβολικά καλόκαρδη σε κάθε νυσταλέα περίοδο της ανθρωπότητας. Η διαίσθησή της, η φαντασία της είναι η δύναμή της, μα ταυτόχρονα και η αδυναμία της.

Η γυναίκα ενσαρκώνει τον όχλο: αποθεώνει τους ήρωες ή, ελλείψει ηρώων, τους ανοήτους.

Κατά τον απόστολο, τον εμπνευστή του πνεύματος, η γυναίκα, η εμπνεύστρια της σάρκας, άλλοτε μολύνει κι άλλοτε φροντίζει, άλλοτε κάνει το αίμα να τρέχει κι άλλοτε το σταματά, άλλοτε είναι πολεμίστρια κι άλλοτε νοσοκόμα. Είναι η ίδια γυναίκα που, την ίδια εποχή, ανάλογα με τις τρέχουσες κρατούσες αντιλήψεις, πρώτα ξαπλώνει στις γραμμές του τραίνου για να σταματήσει τους στρατιώτες που πάνε στον πόλεμο κι αμέσως μετά τρέχει ν' αγκαλιάσει τον νικητή.

Γι' αυτό ακριβώς, καμμιά επανάσταση δεν μπορεί να γίνει χωρίς τη γυναίκα. Γι' αυτό πρέπει να την προσκαλούμε, αντί να την περιφρονούμε. Αυτή είναι η πιο καρποφόρα κατάκτηση, η πιο ενθουσιώδης, αυτή που με τη σειρά της θ' αυξήσει τους οπαδούς μας.

Αλλά, καθόλου φεμινισμός. Ο φεμινισμός είναι ένα λάθος της πολιτικής. Ο φεμινισμός είναι ένα εγκεφαλικό λάθος της γυναίκας, ένα λάθος που το ίδιο της το ένστικτο αναγνωρίζει.

Να μη δώσουμε στη γυναίκα ούτε ένα από τα δικαιώματα που ζητούν οι φεμινίστριες. Αν κάνουμε κάτι τέτοιο, αντί να επιφέρουμε την αταξία που ζητούν οι Φουτουριστές, θα επιφέρουμε αντίθετα την υπερβολική τάξη.

Πίνακας
του Αλεξάντρ
Λεμπέντεφ-Φροντώφ.

Δίνοντας καθήκοντα στη γυναίκα, της στερούμε όλη της τη γονιμοποιητική δύναμη. Ο φεμινισμός μ' όλες του τις λογικοκρατικές επαγωγές ναι μεν δεν μπορεί να καταστρέψει την αρχέγονη μοιραία διάσταση της γυναίκας, μπορεί όμως να την πλαστογραφήσει, να την αναγκάσει να εκδηλωθεί μέσω παρακάμψεων, που τελικά οδηγούν στα χειρότερα λάθη.

Εδώ κι αιώνες, το θηλυκό ένστικτο δέχεται συνεχείς επιθέσεις, ενώ μονάχα η γλυκύτητα και η τρυφερότητα εκτιμώνται στη γυναίκα. Ο αναιμικός άνδρας, αυτός που φοβάται το ίδιο του το αίμα, θέλει τη γυναίκα νοσοκόμα. Κι η γυναίκα αφέθηκε να δαμαστεί.

Φώναξέ της όμως ένα νέο μήνυμα ή μια πολεμική κραυγή και τότε θα ξανακαβαλήσει ολόχαρη το ένστικτό της και θα καλπάσει μπροστά από σένα προς κατακτήσεις που δεν υποπτεύεσαι καν ότι υπάρχουν.

Όταν θα πρέπει να χρησιμοποιήσεις τα όπλα σου, αυτή θα τα γυαλίσει.

Αυτή θα σε βοηθήσει να τα διαλέξεις.

Κι αν, στηριγμένη καθώς είναι στην εφήμερη δόξα, δυσκολεύεται να διακρίνει τη μεγαλοφυία, ξέρει όμως, και πάντοτε ήξερε, πώς να ζεστάνει τον ισχυρότερο, τον νικητή, εκείνον που θριαμβεύει χάρη στους μύες και το θάρρος του. Όταν η υπεροχή επιβάλλεται τόσο ωμά, τότε η γυναίκα μοιραία θα την καταλάβει.

Η γυναίκα να ξαναβρεί εκείνη τη σκληρότητα και τη βιαιότητα που την οδηγούσε να χτυπά και ν' ακρωτηριάζει τους ηττημένους, μόνο και μόνο επειδή

ήταν ηττημένοι. Μην της κηρύσσετε άλλο την πνευματική δικαιοσύνη. Τη δοκίμασε και ήταν μάταιος κόπος.

Γυναίκα, ξαναγίνε υπέροχα άδικη, άδικη όπως όλες οι δυνάμεις της φύσης!

Λευτερωμένη από κάθε έλεγχο, έχοντας ξαναβρεί τα ένστικτά σου, πάρε τη θέση σου ανάμεσα στις στοιχειακές δυνάμεις, εσύ, μοιραίο αντίθετο της συναιδητής ανθρώπινης βούλησης. Γίνε η εγωίστρια και λυσσασμένη μητέρα, φρούρησε με ζήλεια τα παιδιά σου, δώστους όλα τα δικαιώματα κι όλα τα καθήκοντα, για όσο χρειάζονται την προστασία σου.

Άσε τον άνδρα, λευτερωμένο από την οικογένεια, να ζήσει τη ζωή της τόλμης και της κατάκτησης, αμέσως μόλις αποκτήσει τη δύναμη – αδιάφορο αν είναι γιος και πατέρας. Ο άνδρας που σπέρνει δεν σταματάει στο πρώτο αυλάκι που γονιμοποιει.

Ο συναισθηματισμός είναι αξιοπεριφρόνητη αδυναμία, που δένει τη δύναμη και την κάνει στατική.

Η Λαγνεία είναι Δύναμη, διότι καταστρέφει τους αδυνάμους και οδηγεί τους δυνατούς στην εξέγερση των ενεργειών τους, άρα στην ανανέωση. Κάθε ηρωικός λαός είναι πάντα αισθησιακός. Και για έναν τέτοιο λαό, η γυναίκα είναι το πιο ένδοξο τρόπαιο.

Η γυναίκα πρέπει να είναι μητέρα ή ερωμένη. Οι αληθινές μητέρες θα είναι πάντα μέτριες ερωμένες. Και οι ερωμένες, λόγω της υπερβολής, θα είναι πάντα ανεπαρκείς μητέρες. Ισότιμες ενώπιον της ζωής, αυτές οι δυο γυναίκες αλληλοσυμπληρώνονται. Η μητέρα που δέχεται το παιδί θεμελιώνει το μέλλον πάνω στο παρελθόν. Η ερωμένη γεννά την επιθυμία που οδηγεί προς το μέλλον.

ΑΣ ΚΑΤΑΛΗΞΟΥΜΕ:

Η γυναίκα, που με δάκρυα και συναισθηματισμούς κρατάει στο πλευρό της τον άνδρα της είναι κατώτερη από την πόρνη, που με καυχησιές ξεσηκώνει τον δικό της άνδρα και τον σπρώχνει ν' αρπάξει το περίστροφο και να επιβάλει την εξουσία του στα σκοτεινά βάθη των μεγαλουπόλεων. Γιατί, η πόρνη αυτή καλλιεργεί μια ενέργεια που θα μπορούσε να χρησιμεύσει και σε καλύτερους σκοπούς.

Γυναίκα, εσύ που για τόσον καιρό παρασύρθηκες από την ηθική και τις προκαταλήψεις, γύρνα ξανά στα υπέρτατα ένστικτά σου, στη βία, στη σκληρότητα.

Την ώρα που οι άνδρες θυσιάζουν στο αίμα και κάνουν τους πολέμους και τις μάχες, εσύ γέννα. Και, θυσιάζοντας με τη σειρά σου στον ηρωισμό, γίνε η ενσάρκωση της μοίρας για τα παιδιά σου. Μην τ' ανατρέφεις για τον εαυτό σου, δηλαδή για την εκμηδένισή τους, αλλά, μέσα σε μια πλατιάν ελευθερία, ανάθρεψέ τα για μια πλήρη εξάπλωση.

Αντί να ρίχνεις τους άνδρες στη σκλαβιά των κατάπτυστων συναισθηματικών αναγκών, ερέθισε τους γιους σου και τους άνδρες σου, για να ξεπεράσουν τον εαυτό τους.

Εσύ τους φτιάχνεις. Κι έχεις κάθε εξουσία πάνω τους.

Χρωστάς στην ανθρωπότητα τους ήρωές της.

Φτιάχτους!

«Η Φουτουρίστρια Γυναίκα». Πίνακας του Ουμπέρτο Μποτσιόνι (1910).

Ο Γερμανός στρατιωτικός και πολιτικός Έριχ Λούντεντορφ γεννήθηκε το 1866 στην Ανατολική Πρωσσία. Στην ηλικία των 18 ετών έγινε δεκτός στις τάξεις των αξιωματικών του τότε Γερμανικού Στρατού και το 1894 αποσπάστηκε στο Γενικό Επιτελείο. Κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο διετέλεσε επιτελάρχης του Χίντεμπουργκ. Ήταν ο ιθύνων νους πίσω από τις γερμανικές νίκες στο Τάννενμπεργκ και στις Μαντζουριανές Λίμνες και ο οργανωτής της γραμμής Χίντεμπουργκ. Καθοριστική η εμπλοκή του στην υπόθεση του «σφραγισμένου τραίνου», που μετέφερε τον Λένιν από την Ελβετία στη Ρωσσία. Στη συνέχεια έπαιξε σημαίνοντα ρόλο στη Συνθήκη του Μπρεστ-Λιτόφσκ. Μετά τον Πόλεμο, ενεπλάκη στην πολιτική με το NSDAP, προσδίδοντας κύρος στο νεαρό Κίνημα και συμμετείχε ενεργά στο Putsch της 9ης Νοεμβρίου 1923 στο Μόναχο. Ήταν ο πρώτος βουλευτής του NSDAP που μπήκε στο Ράιχσταγκ το 1924. Στα τέλη της δεκαετίας του '20, διαχώρισε τη θέση του από το Κόμμα, λόγω των δικών του σφοδρά αντικαθολικών θέσεων, αλλά και της -τότε-φιλοσοβιετικής και φιλοφασιστικής στροφής του Κόμματος. Παραταύτα, το 1937, το Γ' Ράιχ, με πρόταση του Χίτλερ, απένειμε στον Λούντεντορφ τον τίτλο του Στρατάρχη. Κατέλιπε πλούσιο συγγραφικό έργο, επί στρατιωτικών κυρίως ζητημάτων. Πέθανε στη Βαυαρία το 1937. Το κείμενο που ακολουθεί είναι απόσπασμα από το βιβλίο του «Ο Ολοκληρωτικός Πόλεμος» («Der totale Krieg»).

ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ & ΙΣΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

Του Έριχ Λούντεντορφ

Ο ολοκληρωτικός πόλεμος είναι ανελέητος. Απαιτεί ολοκληρωτική θυσία, όχι μόνον από τον άνδρα, αλλ' ακόμη κι από τη γυναίκα. Διότι η γυναίκα είναι που βλέπει τα παιδιά και τον άνδρα της να κινδυνεύουν. Η γυναίκα είναι που ενεργοποιεί τις ψυχικές δυνάμεις που κρύβονται μέσα στον λαό και χάρη σ' αυτήν επιτυγχάνεται η ενότητα του λαού. Κι όταν οι άνδρες επιστρατεύονται και μάχονται στο μέτωπο, η γυναίκα είναι που σηκώνει στους ώμους της την κοινωνική οικονομία και εργάζεται για τον λαό και το στράτευμα.

Κι όμως, η γυναίκα που στον ολοκληρωτικό πόλεμο σηκώνει τόσο βαριά ευθύνη, η γυναίκα που, όπως ο άνδρας στη μάχη υπέρ της φυλής, έτσι κι αυτή στη γέννα του παιδιού διακινδυνεύει τα πάντα για χάρη του λαού της, αυτή η ίδια γυναίκα, στον καιρό της ειρήνης στερείται κάθε δικαιώματος, μόνο και μόνον επειδή έτσι προστάζει το ιουδαιοχριστιανικό δόγμα.

Η δική μας κοσμοαντίληψη, στηριγμένη καθώς είναι στη γερμανική έννοια του Θεού, θεωρεί τη γυναίκα απολύτως ισότιμη με τον άνδρα και διαφορετική μόνον ως προς το φύλο.

Οι δε ξεχωριστές ικανότητες της γυναίκας όχι μόνο δεν περιορίζονται στην τεκνογονία και την αύξηση του πληθυσμού, αλλ' αποτελούν το θεμέλιο της ζωτικότητας του λαού. Στις αγωνιώδεις στιγμές του πολέμου, η γυναίκα έχει την υψηλή αποστολή να κρατήσει τον λαό ψυχικά ενωμένο. Αυτή και μόνον αυτή μπορεί να το κατορθώσει. Διότι τα λόγια της μάνας είναι που έχουν τη μεγαλύτερη επίδραση στον νεαρό Γερμανό.

Επομένως, η ίδια ολοκληρωτική πολιτική, η οποία κατά τον ολοκληρωτικό πόλεμο αποσκοπεί στην ανάπτυξη και διατήρηση της ενεργητικότητας του λαού στον υπέρτατο βαθμό, οφείλει επίσης, στον καιρό της ειρήνης να προσέξει πολύ, όταν ρυθμίζει τη θέση της γυναίκας στο κοινωνικό γίγνεσθαι.

Η γυναίκα θα μπορέσει να εκπληρώσει τον υψηλό της προορισμό, μόνον όταν πάψει ν' αντιμετωπίζεται σαν κατώτερη και μόνον όταν, πλήρως ισότιμη με τον άνδρα, καταλάβει στην κοινωνία και στο κράτος την υψηλή θέση που της επιφυλάσσει η φυλετική μας παράδοση.

ΟΙ ΕΦΙΠΠΕΣ ΚΟΡΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Του Αριστοτέλους Ηρ. Καλέντζη

Η Βασίλισσα των Αμαζόνων Ιππολύτη έφιππη αντιμετωπίζει τον Θησέα.(Θραύσμα μελανόμορφου αγγείου, 5ου αιώνος π.Χ.).

Στην ιππευτική όπου ο Άνδρας (Κένταυρος) διαμορφώνει τον κανόνα, η Γυναίκα (Αμαζόνα) συμπληρώνει... και «συμπληρώνει» έστω με σχέση αντίρροπη! Και πλάϊ σ' έναν ήρωα Άνδρα (Κένταυρο) μόνον μιά ηρωΐδα Γυναίκα (Αμαζόνα) μπορεί να σταθεί!

Με πατέρα τους τον θεό του Πολέμου Άρη και μητέρα τους την Αρμονία (Φερεκ. Σχόλ. Απολλ. Ρόδ. 2, 990) ή την Αθηνά (Διόδ. 3,71), οι Αμαζόνες κατώκησαν τα όρια της τότε νοουμένης ως Γης και επέδρασαν στην φαντασία του Ελληνικού Κόσμου τον οποίον έκαναν να αναρωτηθεί περί του εάν απετέλεσαν μυθοκοινωνιολογικό επινόημα ή ιστορικό Λαό, με την σύγχρονη έρευνα να κλίνει υπέρ της δεύτερης εκδοχής. Είναι χαρακτηριστική η αποστροφή του βιβλίου των Wace και Stubbings ("Companion of Homer"): «Οι Αμαζόνες είναι σταθερότατα ριζωμένες στην Ελληνική Λογοτεχνία τόσο που είναι δυσχερές να πιστέψουμε ότι δεν απετέλεσαν συγκεκριμένο Λαό της Κεντρικής Ανατολής».

Ο Όμηρος τις ήθελε κατοίκους της Ελάσσονος Ασίας, οι μεταγενέστεροι Ιστορικοί τις τοποθετούσαν επί του Θερμώδοντος ποταμού του Πόντου, ενώ οι σύγχρονοι του Στράβωνος τις μετέφεραν στις κοιλάδες του Καυκάσου για να τις επανατοποθετήσει ο Πτολεμαίος στις όχθες του ποταμού Βόλγα, ενώ οι μεσαιωνικοί συγγραφείς τις ...εξορίζουν στις Σκανδιναυικές Χώρες (Geogr. Ravenne, IV,4.) διασυνδέοντάς τες με την βόρεια, πλέον, μυθιστορία.

Ειδικώς, ο Όμηρος αναφέρει το επιτύμβιο μνημείο της Μυρίνης στο Ίλιον. Η αναφορά αυτή του Όμηρου συνδέει τις Αμαζόνες με την Αιολίδα (Ιλ. β 811). Η λέξη «Μυρίνη», το όνομα της αρχαιότερης Αμαζόνας, είναι αλληλένδετο με την ομώνυμη πόλη της Αιολίδας, που σύμφωνα με τους αρχαίους θα πρέπει να ιδρύθηκε από την ηγεμόνα των Αμαζόνων (Στράβ. 11, 573).

Οι Λαοί του Καυκάσου διατηρούν ισχυρή την ανάμνησή τους και τις αποκαλούν «Εμέτς», ο δε Βυζαντινός Ιστορικός Προκόπιος βεβαιοί ότι οι Αμαζόνες υπήρξαν μέρος φιλοπολέμου και μαχίμου Λαού ο οποίος, επιχειρώντας μακρές και κινδυνώδεις εκστρατείες, απώλεσε σε μία εξ αυτών και επί του πεδίου της μάχης τον άρρενα πληθυσμό του (Προκ. Γοτθ., IV, 4) με αποτέλεσμα, οι χηρεύσασες θήλεις του Λαού αυτού παίρνοντας δύναμη από τον απερίγραπτο πόνο τους, να αναπτύξουν φιλοπόλεμο χαρακτήρα προς επιβίωσή τους!

Η Πόλις των Αμαζόνων των οποίων την ύπαρξη ανεγνώριζε και ο Σωκράτης, υπήρξε η Θεμίσκυρα, κάπου στην Καππαδοκία, όπως προανεφέρθη, στις όχθες του Θερμώδοντος ποταμού, ενώ εθεωρούντο ιδρύτριες της Σμύρνης, της Εφέσου, της Κύμης, της Μυρίνης, Πάφου και των Θυατείρων.

Σε ό,τι αφορά στην Έφεσο, ο Πίνδαρος (απόσπ. 174) αποδίδει στις Αμαζόνες την ίδρυση του Ιερού της Εφεσίας Αρτέμιδος.

Αναφέρεται ότι οι Γυναίκες του Θερμώδοντος ήσαν οι πρώτες στις οποίες έδωσε άσυλο το Ιερό της Αρτέμιδος· εδώ βρήκαν προστασία από την

Πάνω: Μάχη Αμαζόνων και Ελλήνων (Από το Μαυσωλείο της Αλικαρνασσού, τεχνοτροπία Σκόπα, 4ου αιώνος π.Χ.).

Κάτω: Ηρακλής και Αμαζόνες. (Ερυθρόμορφος αμφορέας από την Αττική, 5ου αιώνος π.Χ.).

καταδίωξη του Ηρακλέους ή του Διονύσου (Παυσ. 7,2,7).

Οι ιδρυτές και οι παλαιότεροι αντιπρόσωποι της Εφεσίας Αρτέμιδος συνεδέοντο γενεαλογικώς με τις Αμαζόνες π.χ. η Εφεσία Ιέρεια Έφεσος εθεωρείτο μητέρα της Αμαζούς (Ευσταθ.Δίον. 828), ο δε μυθικός ιδρυτής του Ιερού της Αρτέμιδος, ο Έφεσος, θείος της Αμαζόνος Πενθεσίλειας (Παυσ. 7,2,7).

Κύριες ιστορικές στιγμές τους στην μακραίωνα μυθιστορία των Αμαζόνων αποτελούν:

1. Η κατανίκησή τους από τον Βελλερεφόντη στην Λυκία (Ιλ. ζ 186).
2. Ο πόλεμός τους εναντίον των Φρυγών Ηγεμόνων.
3. Η εναντίον τους εκστρατεία του Ηρακλέους.
4. Η εκστρατεία της Βασίλισσάς τους Ιππολύτης κατά της Αττικής και η μάχη που συνήφθη με τον Θησέα.
5. Ο Τρωϊκός Πόλεμος, όπου οι μεν Αμαζόνες μάχονται στο πλευρό των Τρώων ενώ η Βασίλισσά τους Πενθεσίλεια, κόρη του Άρεως και της Οτρήρης και σύμμαχος του Πριάμου, φονεύεται υπό του Αχιλλέως.
6. Η εκστρατεία τους κατά της νήσου Λευκής, στον Εύξεινο Πόντο, όταν εμφανίζεται η ...σκιά του Αχιλλέως η οποία τις έθεσε σε ανησυχία.

Η παρουσία τους σκιάζεται κατά τους επομένους έξι αιώνες από το ιστορικό προσκήνιο και επανεμφανίζονται επί Κύρου του Μεγάλου και, μετά από δύο ακόμη αιώνες, επί εποχής Μεγάλου Αλεξάνδρου όταν η Βασίλισσά τους Θαληστρίς, συνοδευομένη από 300 Αμαζόνες, επεσκέφθη στην Υρκανία τον Μακεδόνα Βασιλέα και παρέμεινε 13 ημέρες μαζύ του, προκειμένου να τεκνοποιήσει μαζύ του («παιδοποιίας ένεκα»).

Όπως προανεφέρθη, η κυρία ενασχόλησή τους ήταν ο Πόλεμος και έφθαναν μέχρι σημείου να βελτιώνουν την τοξευτική τους δεινότητα αποκόπτοντας τον δεξιό τους ...μαστό, εξ ου δε και η έλευση της ονομασίας τους (α- στερητικό + μαζάς=μαστός => άνευ μαστού)! Ίσως όμως, η παράδοση αυτή που εντοπίζεται κυρίως στους συγγραφείς της ύστερης αρχαιότητος (Σχόλια Απολλόδ. 2, 5, 9 και Ευσταθίου εις Ιλ.γ 189. Διόδ. 2,45), να δημιουργήθηκε από την παρετυμολογία του ονόματος «Αμαζών».

Από τα γνωστά επιθετικά όπλα τους ήσαν τα τόξα, οι σαγάρεις και οι πέλτες, ενώ από τα αμυντικά οι ημισεληνοειδείς ασπίδες και βαρέα δέρματα με τα οποία εκάλυπταν το σώμα τους.

Οι Αμαζόνες παρουσιάζονται στα επικά ποιήματα του Ομήρου και του Ησιόδου αλλά και κατόπιν στον κύκλο των τραγικών Ποιητών, ενώ η παράδοση προχωρεί και κατά την περίοδο του Μεγάλου Αλεξάνδρου όπως και κατά την Ρωμαϊκή εποχή για να φτάσει ως την εποχή του αμαρτωλού και ξεπεσμένου Βυζαντίου. Ειδικά σ'αυτή την τελευταία ζοφερή για τον Ελληνισμό περίοδο, η μυθιστορία των Αμαζόνων εκπληροί μιάν σημαντική εθνική αποστολή: επιχειρεί την ζωπύρηση του παγανιστικού «σπινθήρος» σε μιάν εποχή καθολικής αντι-ηρωϊκής όσο και μονοθεϊστικής παρακμής! Τότε, οι Αμαζόνες έχουν την ιστορική τιμή να μνημονευθούν στο τελευταίο παγανιστικό ποίημα «Διονυσιακά» του Νόννου. Όμως η αθανασία των Αμαζόνων είναι δεδομένη και δεν «υποκύπτουν» στο σημείο αυτό, στον χρόνο...

Με την δημιουργία της νέας επικής Ποιήσεως η οποία συντηρεί τις εθνικές Ελληνικές Παραδόσεις, οι Αμαζόνες επανεμφανίζονται με όλη την δύναμη της παρουσίας τους και τα ψυχικά χαρακτηριστικά με τα οποία τις επροίκισε ο χρόνος. Η Αμαζόνα Μαξιμώ κάπου στις όχθες του Ευφράτου ανταμώνει τον ήρωα Διγενή Ακρίτα:

> Εις φάραν επεκάθητο μαύρην, γενναιοτάτην /
> εφόρει επιλώριον ολόσπρον, καστόριν /
> κοντάριν αραδίτικον και σπάθην εζωσμένη /
> και ο χιτών της Μαξιμούς υπήρξεν αραχνώδης.

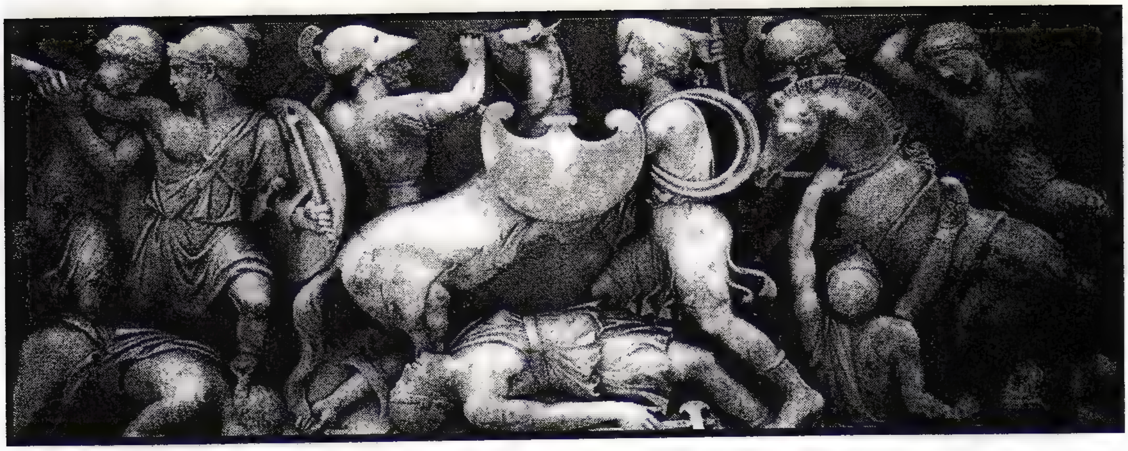

Αμαζόνες έφιππες και πεζή μάχονται Έλληνες. Διακρίνεται ο οπλισμός των Αμαζόνων, με ημισεληνοειδείς ασπίδες και διπλούς πελέκεις. (Υστερορωμαϊκή σαρκοφάγος από τη Νεάπολη, 275-300 μ.Χ.).

Αν και ως Πρωτεύουσα του Βασιλείου τους αναφέρεται συνήθως η Θεμίσκυρα (πρβλ. Ηρόδ. 9, 27. Διόδ. 4 1 6. Παυσ. 1, 2, 1) της Καππαδοκίας, σύμφωνα με άλλες παραδόσεις, (Φερεκύδης) οι Αμαζόνες, χωρισμένες σε τρεις Φυλές, τοποθετούνται σε τρεις διαφορετικές πόλεις και τα περίχωρα τους. Επίσης κατά τον Ιουστίνο (2,4) οι Αμαζόνες ήσαν σύζυγοι Σκυθών οι οποίες αφού περιπλανήθηκαν στον Θερμώδοντα υπέκυψαν σε ομόρους Λαούς.

Ο Σαλλούστιος (απόσπ. 3,46) τις θέλει να μεταναστεύουν από την Σκυθία στη Μικράν Ασία, ενώ, ο Αισχύλος, στον «ΠΡΟΜΗΘΕΑ» του (415,723) τις τοποθετεί στην Κολχίδα και στην λίμνη Μαιώτιδα.

Κατοπινοί συγγραφείς τοποθετούν τις Αμαζόνες στην βόρεια πλευρά του Καυκάσου, ανατολικώς της Μαιώτιδος, εκεί όπου και ο Ηρόδοτος τις θέλει. Και, εκτός του Βορρά του τότε γνωστού Κόσμου, συναντούμε τις Αμαζόνες και στον Νότο του, στη Λιβύη. Λέγεται ότι κατοικούσαν σ' ένα νησί της Τριτωνίδος Λίμνης, στα μέρη των Αιθιόπων και του Ωκεανού.

Τέλος, κατ' άλλες παραδόσεις, τοποθετούνται στην Θράκη (Αρκτίνου, Αιθιοπίς) και στην Ιλλυρία (Σερβίου, Σχόλ. εις Αίν. 11, 842). Ακόμη και το τέλος τους μαρτυρά την «υπερoριακή» αντιμετώπισή τους από τους Έλληνες οι οποίοι όταν βρέθηκαν στην περιοχή γύρω από τον Θερμώδοντα και δεν ανεκάλυψαν ίχνη τους θεώρησαν ότι τις εξολόθρευσε ο Ηρακλής, ο κύριος αντίπαλός τους, ή ότι εξαναγκάσθηκαν να καταφύγουν προς Βορρά (Στράβ. 11, 505. Διόδ. 17,77. Ιουστίνος 2,4) ώστε ο Ηρόδοτος (4,110 κ.έ.) να γράφει ότι μετά την ήττα των Αμαζόνων στον Θερμώδοντα, όσες απέμειναν κατέφυγαν στη Χώρα των Σκυθών.

Αυτή η εκτός ορίων του αμιγώς Ελληνικού Κόσμου των Αμαζόνων, τοποθέτηση των Αμαζόνων συναρτάται και με την αλληγορική θεώρηση σύμφωνα με την οποία παρ' Έλλησι, Ιππέας είναι ο Άρρην.

Στην έντονη και διαρκή αντιπαλότητα των Αμαζόνων σθεναρώς αντιπαλαιουσών τους τους Άνδρες ανιχνεύουμε την ευστάθεια που ανακύπτει από την τρικυμία της ιστορικής αναμετρήσεως των ετερωνύμων.

Στην μυθιστορία τους, όμως, ανιχνεύουμε ακόμη μία παράμετρο περί Πολέμου και Ιππασίας των Ελλήνων: ναι μεν ο Πόλεμος αποτελεί ενδιαφέρον και των δύο Φύλων αλλά η ιππεύουσα Γυναίκα δεν μπορεί να είναι αμιγώς Ελληνίδα (διότι η περιωπή που της επεφύλασσαν οι Έλληνες ήταν διακεκριμένη), αλλά αλλόφυλη.

Ανάλογη περίπτωση των Αμαζόνων αποτελούν και οι Βαλκυρίες της Νορδικής μυθιστορίας. Γένος φιλοπολέμων και εφίππως μαχομένων Γυναικών καταλαμβάνουν μιά περίοπτη θέση στην Βόρεια ιστορική συνείδηση εκφράζοντας την περί Γυναικών αντίληψη των Βορείων σύμφωνα με την οποία η Γυναίκα είναι απολύτως ισόχρεη του Ανδρός ως προς το πολεμικό καθήκον (και του ιππεύειν) αλλά και την χειρωναξία, κάτι που εάν οι επιζητούσες την «ισότητα» των Φύλων είχαν υπ' όψη τους, η ισορροπία των Φύλων θα ήταν σήμερα κατά πολύ ευσταθέστερη και ρεαλιστική!

Λεπτομέρεια από την αφίσσα της Βαγκνερικής όπερας «Βαλκυρίες».

ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΕΝΩΘΕΙΤΕ

ΑΠΟ ΤΗ ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΗ ΣΚΟΠΙΑ

«Ο Μπολσεβικισμός χρωστούσε μέγα μέρος της δύναμής του στο γεγονός ότι οι μάζες τον θεωρούσαν διαμαρτυρία ενάντια σε μιαν ολιγαρχία, που πρώτο της μέλημα ήταν το να μη φαίνεται ρωσσική.»

Ζωρζ Σορέλ
Πραγματεία επί της Βίας
Παράρτημα 3 – 1919

«Κανένας Τσάρος δεν έδειξε ποτέ στον Ρωσσικό Λαό την κατανόηση που έδειξε ο Λένιν. Ο Λένιν έδωσε στους Ρώσσους πολίτες αυτό που ο ίδιος ανέκαθεν έβλεπε στον Μπολσεβικισμό: ελευθερία και περιουσία.»

Γιόζεφ Γκαίμπελς
Nationalsozialistische Briefe
15 Οκτώβρη 1925

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΘΕΜΕΛΙΩΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΥ

Του Τόμας Σάττερ – εκπροσώπου του NBP για την Ευρώπη

Η κοινωνική προοπτική του Εθνικομπολσεβικισμού δεν προκύπτει από την κοινωνική Τάξη, τη Φυλή, το Φύλο ή ανάλογα μοντέλα συλλογικότητας, τα οποία μυθοποιούν οι ιδεολογίες, που τα εκλαμβάνουν ως δόγματα. Ο Εθνικομπολσεβικισμός είναι η κατεξοχήν αντιδογματική θεωρία, χωρίς όμως να είναι ούτε κατ' ελάχιστον υπερατομικιστική.

Αντί να στηρίζονται στη γενίκευση μιας συλλογικότητας, το κοινωνικό σημείο εκκίνησης και η κοσμοθέαση του Εθνικομπολσεβικισμού θεμελιώνονται στη Γεωπολιτική. Ο Εθνικομπολσεβικισμός μπορεί να περιγραφεί ως η ιδεολογική εκδοχή της Γεωπολιτικής (η οποία, κατά βάσιν είναι πολιτική, στρατιωτική και εθνοτική θεωρία, που προκύπτει από τη γεωγραφική οπτική), με τον ίδιο τρόπο που ο Εθνικοσοσιαλισμός στάθηκε η πολιτικοποίηση της Φυλής και η Μαρξιστική θεωρία υπήρξε η ιδεολογική εκδοχή της ανάπτυξης του Προλεταριάτου.

Η Γεωπολιτική λοιπόν είναι ο κεντρικός πυρήνας του Εθνικομπολσεβικισμού.

Σύμφωνα με τη γεωπολιτική θεωρία, στην οποία θεμελιώνεται ο Εθνικομπολσεβικισμός, η Ευρώπη και η Ασία (όπου ζει το 80% της Ανθρωπότητας) είναι η καρδιά του κόσμου. Κατά τους τελευταίους αιώνες, αυτός ο Κεντρικός Άξονας (ΣτΜ: Heartland στο πρωτότυπο. Η μετάφραση χρησιμοποιεί τον όρο Κεντρικός Άξονας, ακολουθώντας τον Καθηγητή Ιωάννη Μάζη) έχει μετατοπιστεί από το Επίκεντρο στην Περιφέρεια, οδηγώντας σε μια Παγκόσμια Τάξη στηριγμένη στα πρότυπα του «Ατλαντισμού» (Εμπορικότητα, Καπιταλισμός, Φιλελευθερισμός). Τα πρότυπα αυτά διέφθειραν τη μοναδικότητα που διέκρινε όλες τις κουλτούρες του κόσμου και τις ανακάτεψαν σ' ένα ενιαίο μίγμα, το οποίο, σε γενικές γραμμές, μπορεί να περιγραφεί ως Υλιστικός Μαμμωνιστικός Καπιταλισμός και η προσδεδεμένη σ' αυτόν υλιστική κουλτούρα.

Η Εθνικομπολσεβίκικη Γεωπολιτική επιδιώκει την αναστροφή αυτής της τάσης, τοποθετώντας ξανά στο επίκεντρο τον Κεντρικό Άξονα (Ευρώπη και Ασία) μαζί με τις αρχαίες, ιδεαλιστικές και σπαρτιατικές κουλτούρες του.

Κάτι τέτοιο ίσως φαντάζει κάπως ουτοπικό, αλλά ο Εθνικομπολσεβικισμός ως ιδεολογία προτείνει ένα ξεκάθαρο μονοπάτι για την επίτευξη αυτού του στόχου: Ένωση και σύμπηξη Ευρώπης και Ρωσσίας σε ενιαίο γεωπολιτικό και οικονομικό σύμπλεγμα –Μεγάλη Ευρώπη/Ευρασιατικό Κράτος- με στόχο την αντιμετώπιση της Αμερικής και του υλιστικού Κοσμοπολιτισμού της. Επομένως, πολιτικός στόχος του Εθνικομπολσεβικισμού είναι η Επανάσταση στο κοινωνικό, τοπικό, πολιτικό και οικονομικό πεδίο στην Ευρασία (αντιληπτή ως Ευρώπη+Ρωσσία) και σε παγκόσμια κλίμακα. Δηλαδή, Εθνικές Επαναστάσεις σε όλες τις χώρες του φάσματος από το Γιβραλτάρ ως το Βλαδιβοστόκ.

Η κοινωνικοπολιτική θεωρία του Εθνικομπολσεβικισμού προκύπτει από τους ανωτέρω γεωπολιτικούς συλλογισμούς.

Ο Εθνικομπολσεβικισμός δεν είναι «ρατσιστικός», διότι η Ευρασία απαρτίζεται από ποικίλες διαφορετικές φυλές, εθνότητες, έθνη και θρησκευτικά ρεύματα. Όμως, ο Εθνικομπολσεβικισμός είναι εχθρός της ισοπεδωτικής μονοπολιτισμικότητας του Φιλελευθερισμού. Επομένως αποσκοπεί στη διατήρηση της μοναδικότητας κάθε εθνοτικής, εθνικής και θρησκευτικής οντότητας στην Ευρώπη και τη Ρωσσία, υπό την αιγίδα του ενιαίου Ευρασιατικού μπλοκ.

Η όλη σύλληψη του Εθνικομπολσεβικισμού στηρίζεται από τη μια στον Εθνικισμό –νοούμενο ως εθνική ανεξαρτησία και αυθυπαρξία- κι από την άλλη στον Μπολσεβικισμό –νοούμενο ως κοινωνική, πολιτική και οικονομική συμβίωση των εθνών εντός υπερεθνικών ενώσεων- με επίκεντρο το Ευρωπαϊκό-Ρωσσικό σύμπλεγμα.

Όντας η αντίθεση στον Καπιταλισμό και τις φιλελεύθερες-υλιστικές αξίες του, ο Εθνικομπολσεβικισμός έχει στον πυρήνα του Σοσιαλιστικές και Παραδοσιακές αρχές. Εκκινώντας από αυτήν την παραδοχή, ο Εθνικομπολσεβικισμός χρησιμοποιεί την Εγελιανή Τριάδα «Θέση-Αντίθεση-Σύνθεση», για να φτάσει στη δημιουργία μιας καθαρά και διακριτά Εθνικομπολσεβίκικης πολιτικής φιλοσοφίας. Ο Εθνικομπολσεβικισμός δεν είναι ούτε Κομμουνισμός ούτε Φασισμός ούτε Δημοκρατία ούτε κάτι άλλο προϋπάρχον. Αντίθετα, δημιουργεί μια νέα μορφή Σοσιαλισμού με στοιχεία από τις προηγούμενες, αντιθετικές μεταξύ τους ιδεολογίες και συστήματα.

Ως ιστορικό ανάλογο μιας τέτοιας σύνθεσης μπορεί ν' αναφερθεί η Νέα Οικονομική Πολιτική (ΝΕΠ) του Λένιν, δηλαδή μια πολιτική σοσιαλισμού της αγοράς, που πολύ άνετα θα μπορούσε να συνδυαστεί σε ιδεολογικό επίπεδο με τη Συντεχνιακή ιδέα του Φασισμού.

Ο Εθνικομπολσεβικισμός σπάζει τον ιδεολογικό απομονωτισμό, συνδυάζοντας ιδεώδη που ανευρίσκονται σε αντιτιθέμενες ιδεολογίες, συλλογιστικές και γενεαλογίες ιδεών, φτάνοντας έτσι στον σχηματισμό μιας νέας συνθετικής φιλοσοφίας.

Η γενεαλογία των ιδεών του Εθνικομπολσεβικισμού δύναται ν' αναχθεί στη φιλοσοφία του Γκέοργκ Βίλχελμ Φρήντριχ Χέγκελ (και τις φιλοσοφικές σχολές που τον

«Θάνατος στον Υλισμό. Θάνατος στον Σατανά.» Αφίσα του Ρώσου Εθνικομπολσεβίκου εικαστικού Αλεξάντρ Λεμπέντεφ-Φροντώφ.

επηρέασαν). Ο Χέγκελ μπορεί να χαρακτηριστεί ως ο εισηγητής του σύγχρονου πολιτικού Ιδεαλισμού, με τη μεταφορική του ιδέα του «Πνεύματος» (Geist) να εκδηλώνεται στην ανθρώπινη εμπειρία, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να εκδηλωθεί πλήρως, ώστε να προκύψει το Απόλυτο: το Τέλος της Ιστορίας.

Ο Χέγκελ ανέπτυξε τη σύγχρονη Διαλεκτική, μια μεταφιλοσοφική σχολή που διδάσκει ότι ο κόσμος κινείται προς τα εμπρός μέσα από ποικίλες συγκρούσεις. Μια Θέση (π.χ. η Φεουδαρχική κοινωνία) γεννά την αντίδραση μιας Αντίθεσης (π.χ. η συγκέντρωση εμπόρων σε κοινότητες-άστεα), με μακροπρόθεσμο αποτέλεσμα, από τη Θέση και την Αντίθεση να προκύψει μια Σύνθεση (π.χ. μια κοινωνία, όπου η γαιοκτησία παύει να είναι η μόνη μορφή πλούτου, καθώς αναφύεται το εμπόριο, το οποίο με τη σειρά του οδηγεί σε Αστικές κοινωνίες και εξερευνήσεις).

Σε κάποιο σημείο της Ιστορίας θα προκύψει μια Τελική Σύνθεση, όταν το «Πνεύμα» βρει τον εαυτό του και όλοι οι γενεσιουργοί παράγοντες της Τριάδας «Θέση-Αντίθεση-Σύνθεση» εκμηδενιστούν.

Ο Καρλ Μαρξ ήταν ένας Αριστερός Εγελιανός. Αντιλαμβανόταν το «Πνεύμα» ως ταξικό ανταγωνισμό καθ' όλη τη διάρκεια της Ιστορίας, ενώ τοποθετούσε το Απόλυτο στην Αταξική Κομμουνιστική Ουτοπία, στην οποία θα έπαυε η Πάλη των Τάξεων, σημαίνοντας το τέλος της Διαλεκτικής Τριάδας. Κατά τον Μαρξ, όλη η Ιστορία κινείται από την ουσία της Πάλης των Τάξεων – της χειροπιαστής εκδήλωσης εσωτερικών οικονομικών νόμων.

Υπάρχει όμως κι ένα άλλο ρεύμα της Εγελιανής σκέψης, πέρα από τον Μαρξιστικό Υλισμό των Αριστερών Εγελιανών.

Ο ίδιος ο Χέγκελ πίστευε ότι το Απόλυτο ενσαρκωνόταν στο Πρωσσικό Κράτος. Ήταν υποστηρικτής της Παράδοσης και συντηρητικός πολέμιος του Διαφωτισμού.

Από αυτή την πηγή, οι Φασίστες άντλησαν πολλές από τις ιδέες τους, όπως η υιοθέτηση ιδεωδών προτέρων του Διαφωτισμού, η λατρεία του ισχυρού Κράτους και η προσκόλληση στην Τεχνολογία.

Η Τεχνολογία είναι το Φασιστικό ανάλογο της υλιστικής-οικονομικής διαλεκτικής ανάπτυξης. Η λατρεία του Φασισμού προς την Τεχνολογία (η οποία εκφράστηκε έντονα από την πρωτοφασιστική καλλιτεχνική σχολή του Φουτουρισμού) εδράζεται στην πίστη ότι η Τεχνολογία κινεί την Ιστορία. Η χειραφέτηση του Ανθρώπου, όπως την κήρυξε ο Διαφωτισμός, δεν ανάγεται στην Πάλη των Τάξεων, αλλά στην πρόοδο της Τεχνολογίας και στην έλευση της Βιομηχανικής Επανάστασης, η οποία οδήγησε στην κατάργηση του φεουδαρχικού αναχρονισμού με συνέπεια τη εμφάνιση εντελώς καινούργιων κοινωνικών και ηθικών αξιών.

Από τούτο το νήμα, που συσχετίζει τον Κομμουνισμό με τον Φασισμό, ο Εθνικομπολσεβικισμός με τη σειρά του υιοθετεί επιλεκτικά θέσεις και από τις δυο -φαινομενικά αντιθετικές μεταξύ τους- ιδεολογίες. Αυτές τις επιλεγμένες θέσεις τις ενώνει σε μια σύγχρονη Σύνθεση στο φιλοσοφικό πεδίο και τις εντάσσει στην κεντρική Εθνικομπολσεβίκικη Γεωπολιτική Κοσμοθεωρία.

Έτσι σχηματίζεται ο Εθνικομπολσεβικισμός.

«Πίσω από το κίνημα της φυλετικής επιμειξίας κρύβεται ο Εβραίος. Όσοι Μαύροι κηρύσσουν τη φυλετική επιμειξία είναι όργανα του Εβραίου.»

Malcolm X
Συνάντηση με την Ku-Klux-Klan
Ατλάντα, 30 Γενάρη 1961

«Ο Ρόκουελ είναι ένας έντιμος Λευκός άνθρωπος. Θέλει οι Λευκοί να παραμείνουν Λευκοί, όπως εμείς θέλουμε οι Μαύροι να παραμείνουν Μαύροι.»

Malcolm X
Συνέντευξη στον Άλεξ Χαίηλυ
Μάης 1963

ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΤΟΥ MALCOLM X

του Άβαδη

Όπως έχουμε ξαναγράψει και σε προηγούμενα τεύχη μας, ο Εθνικοσοσιαλισμός δεν είναι απλώς μια ιδεολογία ή το δόγμα μιας φυλής ή ενός έθνους, αλλά κοσμοθεωρία, κοσμοθέαση και βιοθεωρία. Ο Εθνικοσοσιαλισμός λοιπόν δεν απευθύνεται σε συγκεκριμένα έθνη ή φυλές, αλλά σε όλα τα έθνη και σε όλες τις φυλές. Σκοπός του η απελευθέρωση των λαών από τη σκλαβιά της Δυτικοποίησης και η ώθηση για επιστροφή στις παραδόσεις, για να ξαναγίνουν οι λαοί αφέντες της γης τους και του εαυτού τους. Ο Εθνικοσοσιαλιστής δεν κρίνεται από το χρώμα του δέρματος, τη θρησκεία ή τη γλώσσα που μιλά, αλλά από τις ιδέες του και τον καθημερινό του αγώνα ενάντια στις δυνάμεις του σκότους και της διάλυσης.

Ο Malcolm X υπήρξε ένα από τα αξιότερα πνεύματα του Μαύρου Φυλετισμού. Αγωνίστηκε πραγματικά για τον λαό του και την απελευθέρωσή του από τα δεσμά της λευκής προτεσταντικής και εβραϊκής σκλαβιάς. « Δεν πιστεύω στην πάλη σε ένα μέτωπο, αλλά σε όλα», έλεγε.

Αναγνωρίζοντας ότι μια επανάσταση χρειάζεται αιματοχυσία για να πετύχει, έτσι, έλεγε, και η Μαύρη φυλή πρέπει να παραδειγματιστεί από τις επαναστάσεις της Ιστορίας όπως η Αμερικανική, η Γαλλική και η Ρώσικη και να ξεκινήσει και αυτή τη δική της. «Δεν είναι ο καιρός για να καθόμαστε, η λέξη κάθομαι από μόνη της δεν είναι μια λέξη άξια τιμής. Ο καθένας μπορεί και κάθεται, ένας δειλός κάθεται, ένα μωρό κάθεται, αλλά ο άνθρωπος πρέπει να στέκεται όρθιος.» έλεγε, υπενθυμίζοντας έτσι στην φυλή του ότι ο άνθρωπος είναι ον που αγωνίζεται για τα πιστεύω του, αναφωνώντας κάποτε σε μια ομιλία και εκείνο το φοβερό «αν δεν είσαστε διατεθειμένοι να πεθάνετε για την ελευθερία, τότε ξεγράψτε αυτή τη λέξη από το λεξικό σας», αντηχώντας το Θεϊκό λόγο του Αδόλφου Χίτλερ «ο άνθρωπος που δεν αγωνίζεται δεν αξίζει να ζει».

Ο Malcolm X είχε καταλάβει από νωρίς τον ιστορικό ρόλο της φυλής, ως «συλλογικού ασυνειδήτου» κάθε λαού. Όταν ξυπνά το φυλετικό ασυνείδητο, κανένας δυνάστης δεν μπορεί να το αντιμετωπίσει. « Η φυλετική έκρηξη είναι χίλιες φορές πιο δυνατή από μια πυρηνική έκρηξη» (γράμμα του στη Γ.Γιάνγκ το 1963). Ο Malcolm X υπήρξε ένας μεγάλος άνδρας της Μαύρης Φυλής, υποστήριξε τη δημιουργία ενός καθαρά Μαύρου φυλετικά Εθνικοσοσιαλιστικού κράτους σε ένα μέρος της Αμερικής και στην Αφρική.

Τα 22 εκατομμύρια των Μαύρων της Αμερικής (τότε), θα έπρεπε έλεγε, να πολεμήσουν για ένα δικό τους κράτος κάπου στην Αμερική, εντελώς διαχωρισμένο από την υπόλοιπη Λατινική Αμερική (Ερυθρή) και τις Ηνωμένες Πολιτείες (Λευκή Φυλή) του Βορρά. «Εγώ δεν είμαι ούτε Ρεπουμπλικάνος, ούτε Δημοκρατικός, ούτε είμαι Αμερικανός. Είμαι ένας από τα 22 εκατομμύρια Μαύρων θυμάτων των

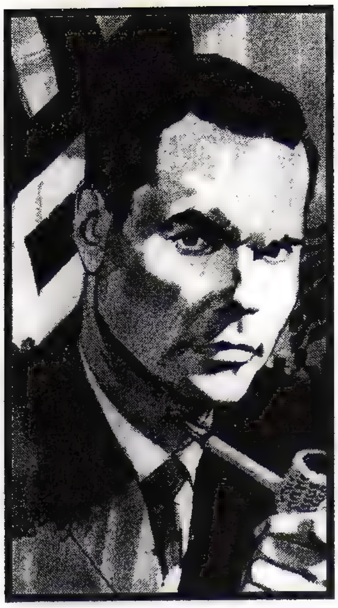

«Τρέφω την μεγαλύτερη εκτίμηση για τον Malcolm X. Σας δηλώνω ότι τον θαυμάζω. Είναι ένας μεγάλος άνδρας, πολύ καλύτερος από τους περισσότερους Λευκούς.»

Τζωρτζ Λίνκολν Ρόκουελ,
Διοικητής του Αμερικανικού Ε/Σ Κόμματος
Ομιλία στο Πανεπιστήμιο του Κολοράντο
Φορτ Κόλλινς, 19 Φλεβάρη 1964

«Θα έρθει η ώρα που οι Λευκοί θ' αναζητήσουν έναν Λευκό ηγέτη με τα κότσια του Malcolm X.»

Τζωρτζ Λίνκολν Ρόκουελ,
Συνέντευξη στον Άλεξ Χαίηλυ
Απρίλης 1966

Ρεπουμπλικάνων, ένας από τα 22 εκατ. Μαύρων θυμάτων των Δημοκρατικών, ένας από τα 22 εκατομμύρια Μαύρων θυμάτων του Αμερικανισμού».

Η λύση λοιπόν που προτείνει είναι η εξής : «ο φυλετικός διαχωρισμός σε φυλετικά κράτη στην Αμερική και ο επαναπατρισμός Νέγρων στην μητρίδα Αφρική». (19 Μαρτίου 1964)..

Ο Malcolm X ήταν ρεαλιστής όμως. Γνώριζε ότι σε συνθήκες εβραϊκής και αγγλοσαξονικής κυριαρχίας κάτι τέτοιο δεν ήταν εφικτό.

Γι' αυτό και θεωρούσε αναγκαία την επανάσταση ενάντια στον Δυτικισμό, ενάντια στον «Λευκό Εβραίο», «ενάντια σε αυτούς που κατέχουν τα πάντα στην Αμερική, το Χόλλυγουντ, όλη τη βιομηχανία, τις πόλεις, την Νέα Υόρκη», σε αυτούς που «στέλνουν τον Μαύρο να τους κάνει τις δουλειές, που ποτέ δεν του έδειξαν πώς να αποκτήσει ένα εργοστάσιο ή ένα ξενοδοχείο δικό του, αλλά ό,τι άξιζε το κρατούσαν για τον εαυτό τους», «οι Μαύροι στα γκέτο λοιπόν, όλα για μας», έτσι σκέφτεται ο Εβραίος.

«Το 90% των μεγάλων επιχειρήσεων ανήκουν στους Εβραίους. Στους Μαύρους ανήκουν τα γκέτο... Αν αυτός δεν είναι λόγος για επανάσταση, τότε ποιος είναι»; (Μάης 1963),

Το ξεκάθαρα επαναστατικό πνεύμα του Malcolm X δεν χώραγε στον στενόμυαλο ρατσισμό του μίσους. Γι' αυτό κι ο ίδιος ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα των Λευκών φυλετιστών για συνεργασία Λευκών και Μαύρων ενάντια στον κοινό Εβραιοκαπιταλιστικό εχθρό κι ενάντια στο αμερικάνικο κράτος που υπηρετούσε την ολιγαρχία. Ο Malcolm X είχε γόνιμες επαφές και συνεργασία με την Ku-Klux-Klan και, κυρίως, με τον επικεφαλής του Αμερικανικού Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος και δηλωμένο θαυμαστή του Χίτλερ, Τζωρτζ Λίνκολν Ρόκουελ, ο οποίος με τη σειρά του ποτέ δεν έκρυψε τη βαθιά εκτίμηση που έτρεφε για τον επαναστάτη Malcolm X..

Οι προοπτικές μιας τέτοιας συμμαχίας ανησύχησαν σοβαρά την αμερικάνικη ολιγαρχία. Η απάντηση ήρθε στο πλαίσιο του προγράμματος COINTELPRO του FBI, το οποίο έριξε το βάρος του στην υπονόμευση και την τελική καταστροφή κάθε φυλετιστικού επαναστατικού κινήματος είτε των Μαύρων είτε των Λευκών είτε των Ιθαγενών Ερυθρόδερμων.

Στις 21 Φλεβάρη του 1965, κάτω από αδιευκρίνιστες (όπως γίνεται πάντα) συνθήκες, δολοφονήθηκε ο Malcolm X. Η Μαύρη απειλή για τον καπιταλισμό ήταν πλέον νεκρή. Κατασκευάστηκαν οι απαραίτητοι ένοχοι για τα ΜΜΕ και η ιστορία έκλεισε γρήγορα.

Δυόμισυ χρόνια αργότερα, ξανά κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες, δολοφονήθηκε και ο Λευκός Εθνικοσοσιαλιστής σύμμαχος του Malcolm X, ο Τζωρτζ Λίνκολν Ρόκουελ. Κατασκευάστηκαν πάλι οι απαραίτητοι ένοχοι και η Λευκή απειλή ακολούθησε τη Μαύρη απειλή στον τάφο.

Σήμερα οι ιδέες του Malcolm X παραμένουν το ίδιο επίκαιρες ακριβώς όπως και τότε. Ο δρόμος που χάραξε ο Malcolm X είναι μονόδρομος.

Τον προορισμό του ονομάζουμε Εθνικοσοσιαλισμό: Μαύρο, Λευκό, Κίτρινο, Ερυθρό !

Malcolm X. Δολοφονήθηκε στις 21 Φλεβάρη 1965.

G.L. Rockwell. Δολοφονήθηκε στις 25 Αυγούστου 1967

Εφημερίδα "The Egyptian Gazette", 17 Σεπτέμβρη 1964

Η ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ

του Malcolm X

Ο Σιωνιστικός στρατός που έχει καταλάβει την Παλαιστίνη ισχυρίζεται ότι οι αρχαίοι προφήτες του έχουνε προβλέψει ότι «στις τελευταίες μέρες του κόσμου» ο Θεός τους θα στείλει τον μεσσία, ο οποίος και θα τους οδηγήσει στην πολυπόθητη γη, όπου και θα θεμελιώσουν και το «θεϊκής προέλευσης» καθεστώς τους το οποίο και θα τους καθιστά ικανούς να «κυβερνούνε όλα τα έθνη με σιδερένιο σκήπτρο».

Εάν οι Ισραηλινοί Σιωνιστές πιστεύουν ότι η σημερινή κατοχή της Αραβικής Παλαιστίνης είναι η επαλήθευση αυτής της πρόβλεψης των Εβραίων προφητών, τότε επίσης πιστεύουν ότι θα πρέπει να ακολουθήσουν και την άλλη «θεϊκή» αποστολή, του ελέγχου όλων των εθνών με ένα σιδερένιο σκήπτρο, μιας τυρρανίας πολύ χειρότερης και από εκείνη των Ευρωπαίων Αποικιοκρατών.

Όντως οι Ισραηλινοί σιωνιστές πιστεύουνε ότι ο εβραϊκός θεός τους, τους έχει επιλέξει να αντικαταστήσουν την πεπαλαιωμένη Ευρωπαϊκή αποικιοκρατία με μια νέα που στοχεύει στην εξαπάτηση των Μαύρων λαών και στην θεληματική υποταγή στην «θεϊκή» τους κυριαρχία, χωρίς καν η Μαύρη Φυλή να γνωρίζει ότι είναι ακόμα σκλαβωμένη.

ΚΑΜΟΥΦΛΑΖ

Οι Σιωνιστές είναι πεπεισμένοι ότι έχουνε επιτυχώς καμουφλάρει αυτό το νέο είδος αποικιοκρατίας. Η αποικιοκρατία τους εμφανίζεται πιο «φιλάγαθη», πιο «ανθρώπινη». Ένα σύστημα όπου τα θύματά τους ευχαρίστως δέχονται την «φιλική τους οικονομική βοήθεια» και τα δελεαστικά τους δώρα και έτσι τα Μαύρα έθνη που μόλις απέκτησαν την ανεξαρτησία τους κρέμονται από αυτούς καθώς οι οικονομίες τους περνάνε τεράστιες δυσκολίες. Κατά την διάρκεια του 19ου αιώνα, που οι Μαύροι λαοί ήταν και πιο αγράμματοι, ήταν πιο εύκολο για τους Ευρωπαίους Ιμπεριαλιστές να τους κυβερνούνε με την «δύναμη και τον φόβο», αλλά σήμερα, στην εποχή της διαφώτισης των Μαύρων λαών και στο ξύπνημά τους, είναι αδύνατο να χρησιμοποιήσουν τις ίδιες παλαιές μεθόδους όπως και πριν.

Οι Ιμπεριαλιστές ως εκ τούτου έχουνε αναγκαστεί να χρησιμοποιήσουν νέες μεθόδους. Από τη στιγμή που δεν μπορούνε να κυριαρχήσουν στις αφρικανικές μάζες δια των όπλων και του φόβου, επινοούνε νέες μεθόδους οι οποίες θα φέρουν την Μαύρη Φυλή σε μια ηθελημένη υποταγή.

Το μεγαλύτερο όπλο του σύγχρονου Ιμπεριαλισμού είναι το δολλάριο. Οι Σιωνιστές έχουνε σπουδάσει την επιστήμη του δολλαρίου: την ικανότητα να εμφανίζονται σαν φίλοι και ευεργέτες, ότι δήθεν φέρνουν οικονομική και τεχνολογική βοήθεια στους λαούς. Έτσι, η κυριαρχία και η δύναμη του Σιωνιστικού Ισραήλ σε πολλά Αφρικανικά έθνη που μόλις απόκτησαν την ανεξαρτησία τους, έχει γίνει ακόμη πιο ακλόνητη από την αποικιοκρατία του 18ου αιώνα των Ευρωπαίων αποικιοκρατών.... Και αυτό το νέο είδος αποικιοκρατίας, της Σιωνιστικής Αποικιοκρατίας, διαφέρει μόνο στον τύπο και στην μέθοδο, ποτέ στο αντικείμενο ή στο κίνητρό του.

Στα τέλη του 19ου αιώνα οι Ευρωπαίοι Ιμπεριαλιστές σοφά πρόβλεψαν την αφύπνιση των Αφρικανικών μαζών από την κυριαρχία δια της δυνάμεως και του φόβου. Τότε αυτοί οι σκευωροί του Ιμπεριαλισμού αποφάσισαν να δημιουργήσουν ένα νέο εναλλακτικό «όπλο» και να βρούνε μια βάση γι' αυτό.

ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΔΟΛΛΑΡΙΟΥ

Το νούμερο ένα όπλο του Ιμπεριαλισμού του 20ου αιώνος είναι η σιωνιστική κυριαρχία του δολλαρίου, και η βάση αυτού του όπλου το Σιωνιστικό Ισραήλ. Οι σκευωροί του Ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού πολύ έξυπνα τοποθετήσανε το Ισραήλ σε μια γεωγραφική θέση όπου θα μπορούσε να διχάσει τον Αραβικό κόσμο, να διεισδύσει σε αυτόν και να σπείρει το σπόρο της έριδος ανάμεσα στους ηγέτες του Αφρικανικού κόσμου και να βάλει επίσης σε διαμάχη τους Ασιάτες με τους Αφρικανούς.

Η Σιωνιστική κατοχή της αραβικής Παλαιστίνης έχει αναγκάσει τον Αραβικό κόσμο να ξοδέψει δισεκατομμύρια σε πυρομαχικά, καθιστώντας απίθανο πλέον γι' αυτά τα άρτι αποκτήσαντα την ανεξαρτησία τους έθνη να επικεντρωθούν στην ενδυνάμωση της οικονομίας τους και να ανεβάσουν το επίπεδο ζωής του λαού τους. Και αυτό το χαμηλό επίπεδο ζωής είναι που εκμεταλλεύονται οι Σιωνιστές προπαγανδιστές που παρουσιάζουν τους αρχηγούς του Αραβικού κόσμου ως διανοητικά ή τεχνολογικά ανίκανους να βοηθήσουν τους λαούς τους. Έτσι έμμεσα προτρέπουν τους Αφρικανούς να στραφούν προς βοήθεια - εκπαιδευτική, τεχνολογική κλπ - στο Ισραήλ.

Δηλαδή, πρώτα σακατεύουνε τα φτερά του πουλιού και μετά το κατηγορούν γιατί δεν μπορεί να πετάξει.

Οι Ιμπεριαλιστές πάντα παρουσιάζονται ως ευεργέτες, αλλά μόνο λόγω του ότι ανταγωνίζονται οικονομικά χώρες που τις έχουνε πρώτα στραγγίξει, χώρες που οι οικονομίες τους έχουν σακατευτεί από τους

Το αληθινό πρόσωπο του Σιωνισμού. Ισραηλινοί στρατιώτες βασανίζουν ένα τρομοκρατημένο παιδί στην Παλαιστίνη.

Εβραιοκαπιταλιστές συνωμότες. Δεν αντέχουνε έναν δίκαιο ανταγωνισμό, γι' αυτό και τρέμουνε στο κάλεσμα του Νάσσερ για Αφρο-αραβικό Σοσιαλισμό.

Αν αληθεύει ο «θρησκευτικός» ισχυρισμός των Σιωνιστών ότι ο μεσσίας τους θα τους οδηγήσει στη «Γη της Επαγγελίας» και αν η κατοχή της Αραβικής Παλαιστίνης από το Ισραήλ είναι η επαλήθευση αυτής της «προφητείας», τότε... πού είναι ο μεσσίας που, κατά τους προφήτες, θα τους οδηγούσε; Ο Ραλφ Μπούντσε δεν ήταν αυτός που «διαπραγματεύτηκε» την κατοχή της Παλαιστίνης από τους Σιωνιστές; Είναι τάχα ο Ραλφ Μπούντσε ο μεσσίας του Σιωνισμού; Κι αφού δεν είναι αυτός, αφού ο μεσσίας τους δεν έχει έλθει ακόμα, τότε τι δουλειά έχουν οι Σιωνιστές στην Παλαιστίνη πριν από τον μεσσία τους;

Έχουν οι Σιωνιστές κανένα νόμιμο ή ηθικό δικαίωμα να εισβάλλουν στην Αραβική Παλαιστίνη, να ξεριζώνουν τους Άραβες από τα σπίτια τους, να τους κλέβουν την περιουσία, μόνο και μόνο επειδή οι Εβραίοι πρόγονοί τους ζούσαν εκεί πριν από χιλιάδες χρόνια;

Μα, μόλις πριν από χίλια χρόνια, οι Μαυριτανοί ζούσαν στην Ισπανία. Αυτό όμως δεν θεμελιώνει ούτε νόμιμο ούτε ηθικό δικαίωμα των σημερινών Μαυριτανών να εισβάλουν στην Ιβηρική Χερσόνησο, να εκδιώξουν τους Ισπανούς και να ιδρύσουν ένα νέο Μαυριτανικό έθνος στη θέση της Ισπανίας.

Γιατί λοιπόν οι Ευρωπαίοι Σιωνιστές έκαναν το ίδιο ενάντια στους Άραβες αδελφούς μας στην Παλαιστίνη;

Εν συντομία, το Σιωνιστικό επιχείρημα υπέρ της κατοχής της Παλαιστίνης από το Ισραήλ δεν έχει ούτε λογική ούτε νόμιμη ιστορική βάση.

Δεν έχει βάση ούτε καν στην ίδια τους τη θρησκεία. Διότι... πού είναι ο μεσσίας τους;

«Ποτέ μου δεν έπεσα θύμα της μανιώδους και χρυσοπληρωμένης προπαγάνδας που εδώ και μισό αιώνα παρουσιάζει το στερεότυπο ενός δήθεν «Εθνικοσοσιαλιστή ρατσιστή» που μισεί τις άλλες φυλές, τις θεωρεί κατώτερες και επιδιώκει ένα «νέο ολοκαύτωμα».
Αντίθετα, μαζί με όλους τους αληθινούς Εθνικοσοσιαλιστές, προσβλέπω στη δημιουργία ανεξάρτητων πατρίδων, όπου όλες οι φυλές και όλες οι κουλτούρες θα ζουν με ελευθερία και σύμφωνα με τα έθιμά τους.»

Νταίηβιντ Μάυατ
Εθνικοσοσιαλιστής ακτιβιστής και συγγραφέας

«Ο Εθνικοσοσιαλιστικός Φυλετισμός έχει παραμορφωθεί εσκεμμένα. Ποτέ δεν στάθηκε εχθρικός απέναντι στις άλλες φυλές. Στόχευε μόνο στη βελτίωση της δικής μας φυλής και επιθυμούσε όλες οι άλλες φυλές να κάνουν το ίδιο.»

Λεόν Ντεγκρέλ
Στρατηγός των Waffen SS

ΕΚΑΤΟΝ ΕΝΕΝΗΝΤΑ ΠΕΝΤΕ ΛΕΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΑΝΑΡΧΙΣΜΟ

Της Μάχης Μαυρογένους

Ο Εθνικοαναρχισμός είναι μια απόλυτα αντι-δογματική ιδέα. Βασισμένος στην Εγελιανή τριάδα (Θέσις - Αντίθεσις - Σύνθεσις), συνθέτει την αγάπη για το «είδος σου» με την αγάπη για ελευθερία και αυτό-οργάνωση. Όχι, ο Εθνικοαναρχισμός δεν είναι ρατσισμός, αλλά ζητά το δικαίωμα στην διαφορετικότητα και λέει όχι στην ομοιομορφία - ομοιοχρωμία.

Οι Εθνικοαναρχικοί σε καμιά περίπτωση δεν υποστηρίζουν καμία ακροδεξιά ή αστική εθνικιστική οργάνωση ή κόμμα.

Βασισμένοι στις δικές τους δυνάμεις παλεύουν για μια κοινωνία πιο ανθρώπινη, αντικαπιταλιστική, αντιπλουτοκρατική.

Οι Εθνικοαναρχικοί δεν πιστεύουν στο κράτος και σε κανέναν υπάρχοντα θεσμό. Οραματίζονται μια κοινωνία Αναρχική και Παραδοσιακή.

Για τους Εθνικοαναρχικούς η παράδοση παίζει έναν σημαντικό ρόλο, αν και δεν σκοπεύουν να καμία περίπτωση να επιβάλουν έναν πολιτισμό ή μια θρησκεία σε κανέναν. Ζητούν απλώς να οργανώσουν τις δικές τους κοινωνίες/κοινότητες όπου θα ζουν όπως αυτοί θέλουν, με τα δικά τους ιδανικά.

Ένας Εθνικοαναρχικός αγαπάει την πατρίδα του, αλλά σε καμμιά περίπτωση δεν υποστηρίζει το έθνος-κράτος.

Ο Εθνικοαναρχικός πιστεύει στην πατρίδα με την αρχαία έννοια, απορρίπτει δε κάθε τι σημερινό.

Ο Εθνικοαναρχικός απορρίπτει κάθε τι «Δυτικό» ως παρακμιακό, επικεντρώνεται δε στον Ανατολικό Παραδοσιακό κόσμο. Όπως λένε και οι μεγάλοι Παραδοσιακοί όπως ο Έβολα και ο Γκενόν, ο Δυτικός κόσμος είναι ήδη νεκρός.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΓΑΤΗ ΤΟΥ ΕΡΝΣΤ ΓΙΟΥΝΓΚΕΡ

Του Ερνστ Νήκις

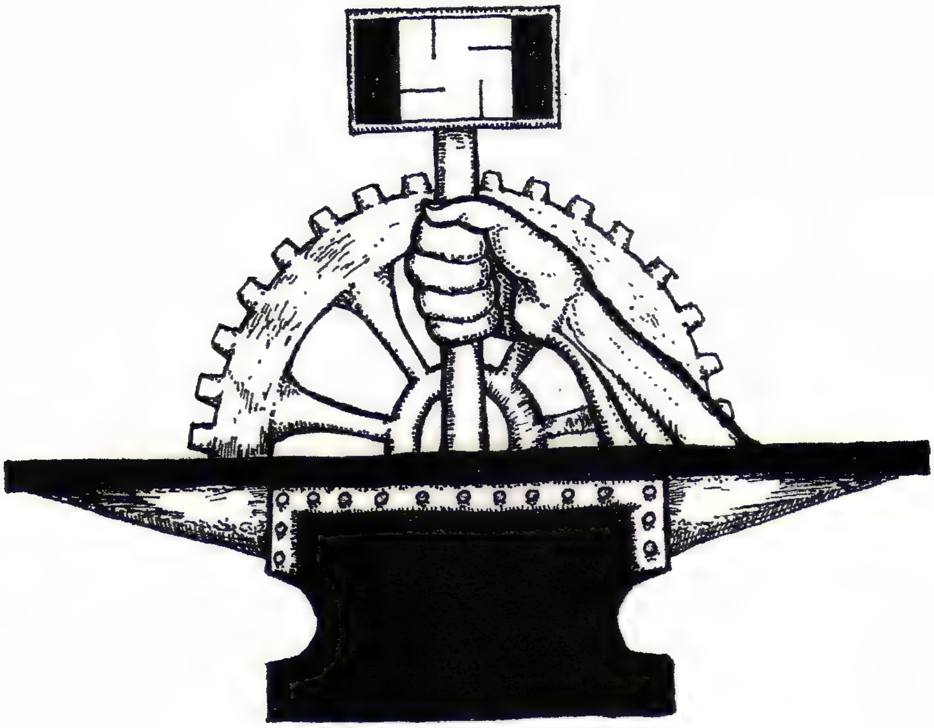

Από το 1918, ο αστικός ιμπεριαλιστικός κόσμος κρατά τη Γερμανία φιμωμένη. Η σκλαβιά της Γερμανίας είναι άμεση συνέπεια της λογικής που διέπει τον αστικό ιμπεριαλιστικό κόσμο. Παρατούτα, η Γερμανία αισθάνεται και επιδιώκει να παραμείνει τμήμα του κόσμου αυτού. Ακριβέστερα, διακηρύσσει πως νιώθει υπεύθυνη για την επιβίωσή του, με αποτέλεσμα η ίδια να ψαλιδίζει όποια μέσα διαθέτει για τον απελευθερωτικό της αγώνα. Η ίδια η Γερμανία απαγορεύει στον εαυτό της να πολεμήσει για την επιβολή μιας τάξης πραγμάτων, όπου ο αστικός ιμπεριαλιστικός κόσμος – που σήμερα στραγγαλίζει τη Γερμανία – δεν θα έχει θέση, μιας τάξης πραγμάτων που θα επιφέρει την ολοκληρωτική καταστροφή αυτού του κόσμου. Όσο η Γερμανία παραμένει στην υπηρεσία του αστικού ιμπεριαλιστικού κόσμου, τόσο θα βαθαίνει η σκλαβιά της. Εξάλλου, η ένταξη της Γερμανίας στην Κοινωνία των Εθνών έχει συμβολική αξία, καθώς

ΣτΜ: Το ανωτέρω κείμενο πρωτοδημοσιεύτηκε τον Σεπτέμβριο του 1932 στο περιοδικό Widerstand. Ο Ερνστ Νήκις (βιογραφικά στοιχεία στο Γαμμάδιον τ. 2) ήταν από τους λίγους που από την πρώτη στιγμή διέγνωσαν τη σημασία του «Εργάτη».Το NSDAP τήρησε τότε μάλλον αρνητική στάση - ανάλογη με τη στάση που τήρησε απέναντι στο έργο του Σπένγκλερ. Παρατούτα, οι θέσεις του Γιούνγκερ δικαιώθηκαν σε μια, δυστυχώς, διεστραμμένη και αντι-ηρωική εκδοχή, στον κόσμο που προέκυψε μετά τον Β' Π.Π.

έρχεται σε μια χρονική συγκυρία, κατά την οποία γίνεται κατανοητό το αδιέξοδο, στο οποίο οδηγούν οι συσχετισμοί δυνάμεων, που δημιούργησε η Συνθήκη των Βερσαλλιών.

Έτσι, ο αγώνας της Γερμανίας για απελευθέρωση στερείται εκείνης της απόλυτης διάστασης, στερείται εκείνου του βάθους, που θα του επέτρεπε να διεισδύσει ως τα τρίσβαθα της ανθρώπινης ύπαρξης. Μια κατάσταση απελπιστική, που κλείνει τους ορίζοντες της Γερμανίας. Ανίκανη ν' αντιμετωπίσει τον αστικό ιμπεριαλιστικό κόσμο και τη λογική που τον διέπει, η Γερμανία καταλήγει να κατηγορεί τον εαυτό της και να δικαιολογεί αυτόν τον κόσμο και αυτήν τη λογική.

Στο νέο του βιβλίο με τίτλο «Ο Εργάτης», ο Ερνστ Γιούνγκερ καταδεικνύει με αριστοτεχνικό τρόπο πώς είναι δυνατόν να ξεθεμελιωθεί και να συντριβεί το πνεύμα του αστικού κόσμου. Ο Γιούνγκερ δεν διστάζει να παρουσιάσει την κατάσταση ακριβώς όπως έχει. Δεν πέφτει στον πειρασμό να την εξωραΐσει. Περιγράφει την πραγματικότητα όπως τη βλέπει. Αναζητά τις πραγματικές αιτίες πίσω από τα γεγονότα που παρουσιάζει. Και παραμένει σκληρός και απαιτητικός ακόμη και με τον εαυτό του. Δεν επιτρέπει στις όποιες προσωπικές του ελπίδες να παραμορφώσουν τις εικόνες που ξετυλίγονται μπροστά στα μάτια του. Όποιος θέλει να ερμηνεύσει μιαν εποχή, οφείλει να μην είναι δειλός, να μην περιγράφει αυτό που θα ήθελε να δει! Αντίθετα, οφείλει να διεισδύσει στα μυστικά της εν προκειμένω εποχής και να τα περιγράφει πάντοτε αντικειμενικά, ακόμη κι αν αυτά που ανακαλύπτει είναι ανώμαλα, φρικτά και πέρα από κάθε πρόβλεψη.

Πολλοί είναι αυτοί που καταδύθηκαν στα βάθη μιας εποχής, αλλά ξανανέβηκαν κρατώντας μόνο τις φαντασιώσεις τους. Λίγοι είναι αυτοί που επιστρέφουν στην επιφάνεια φέρνοντας μαζί τους την πραγματικότητα. Κι ένας από αυτούς τους λίγους είναι ο Ερνστ Γιούνγκερ.

Ο ΕΡΝΣΤ ΓΙΟΥΝΓΚΕΡ ΚΡΑΤΑ πάντοτε το ενδιαφέρον του στραμμένο στην τεχνολογία. Η τεχνολογία μεταμορφώνει τον κόσμο. Του δίνει εξ' ολοκλήρου νέες βάσεις. Αποτέλεσμα: μια σχέση νέου τύπου ανάμεσα στον άνθρωπο και τη φύση, την οποία ο άνθρωπος υποτάσσει στα σχέδιά του. Η μηχανή απλώς κατευθύνει τις φυσικές δυνάμεις – είναι ένα εργαλείο που μας επιτρέπει να τις χρησιμοποιούμε. Ο άνθρωπος τιθασεύει την ενέργεια του σύμπαντος με αποτέλεσμα ο ζωτικός του χώρος να χάνει τις μέχρι τώρα απροσδιόριστες διαστάσεις του και να γίνεται διαυγής, μετρήσιμος, πεπερασμένος. Η τεχνολογία είναι η κυριαρχία επί του εξωτερικού κόσμου. Όσο περισσότερο αφιερώνεται κάποιος σ' αυτήν, τόσο πιο αδρανής και στείρα θα του φαίνεται η ενασχόληση με τον εσωτερικό κόσμο. Συγκρινόμενες με την τεχνολογική εργασία, οι μεταφυσικές θεωρίες φαίνονται περιττές ενασχολήσεις δίχως χρησιμότητα.

Ένας νέος ανθρώπινος τύπος κάνει την εμφάνισή του. Γι' αυτόν, η τεχνολογία είναι πιο σημαντική από την εσωτερικότητα. Ένας νέος ανθρώπινος τύπος, που δημιουργεί νέες μορφές ζωής. Κι αυτές οι τελευταίες είναι επίσης σημαδεμένες από την αύρα της τεχνολογίας, που διαπνέει τα πάντα.

«Μνημείο στην Εργασία» Γλυπτό του Γιόζεφ Τόρακ. Περίοδος Γ' Ράιχ.

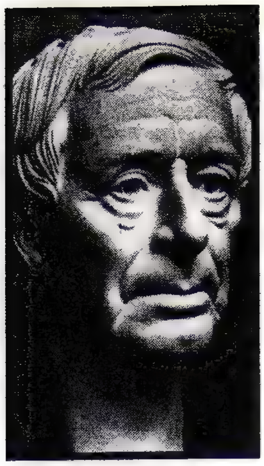

Προτομή του Ερνστ Γιούνγκερ δια χειρός Άρνο Μπρέκερ.

Ο Γερμανός συγγραφέας και φιλόσοφος Ερνστ Γιούνγκερ γεννήθηκε το 1895 στη Χαϊδελβέργη. Σε νεαρή ηλικία εντάχθηκε στο κίνημα των Wandervogel, ενώ αργότερα έφυγε κρυφά από το σπίτι του και βρέθηκε στη Βόρεια Αφρική με τη Λεγεώνα των Ξένων. Την εμπειρία του αυτή κατέγραψε στο βιβλίο «Παιχνίδια της Αφρικής» (κυκλοφορεί και στα ελληνικά). Κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο πολέμησε στο Δυτικό Μέτωπο. Τα βασισμένα στην πολεμική του εμπειρία βιβλία «Ατσάλινες Καταιγίδες»,«Φωτιά και Αίμα» και «Ο Αγώνας ως εσωτερική εμπειρία» ήταν από τα αγαπημένα του Χίτλερ. Μετά τον πόλεμο πολέμησε στο πλευρό των Stahlhelm. Μελέτησε εντομολογία, θαλάσσια βιολογία, ζωολογία, βοτανολογία και φιλοσοφία. Κατά τη δεκαετία του '20, δημοσίευσε πλειάδα μελετών σε εθνικοεπαναστατικά έντυπα και υπήρξε ένας από τους κυρίους εκπροσώπους του ρεύματος της Συντηρητικής Επανάστασης. Ακολούθησε μια πορεία παράλληλη με τον Εθνικοσοσιαλισμό, χωρίς όμως να ενταχθεί στο NSDAP. Το 1932 δημοσίευσε το κεφαλαιώδους σημασίας έργο του «Ο Εργάτης» και το 1938 το βιβλίο «Μαρμάρινα Βράχια». Κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο πολέμησε με τον βαθμό του Λοχαγού στο Δυτικό Μέτωπο. Με τη λήξη του πολέμου υπέστη διώξεις. Αποσύρθηκε από τον δημόσιο βίο και αφοσιώθηκε στη συγγραφή. Ορισμένοι τίτλοι βιβλίων του: «Ειρήνη», «Ηλιόπολις», «Ναρκωτικά και Μέθη» (κυκλοφορεί και στα ελληνικά), «Eumeswil». Υπήρξε από τους πρωτοπόρους του «Μαγικού Ρεαλισμού», ενώ, εκτός από το αρχέτυπο του Εργάτη εισήγαγε και τα αρχέτυπα του Πολεμιστή, του Αντάρτη και του Άναρχου. Θεωρείται ένας από τους κορυφαίους Ευρωπαίους συγγραφείς του 20ού αιώνα. Πέθανε το 1998.

Ο νέος άνθρωπος δεν είναι μια πολυδιάστατη ατομικότητα, ούτε έχει πολυσύνθετη προσωπικότητα. Ενσαρκώνει έναν τύπο και συνεπώς χαρακτηρίζεται από ομοιομορφία και ισοπεδωτική προσαρμοστικότητα, δηλαδή κατ' ουσίαν από έναν αρκετά επίπεδο πρωτογονισμό.

Αυτά τα κοινά χαρακτηριστικά μαζί με την πρωτοκαθεδρία της χρησιμοθηρίας σφυρηλατούν μόνιμους δεσμούς ανάμεσα στους εκπροσώπους αυτού του νέου κόσμου, δεσμούς στους οποίους θεμελιώνεται μια «υπαρξιακή αίσθηση του ανήκειν». Αυτοί οι δεσμοί δείχνουν προς τα έξω ότι ο τύπος, όντας πλέον στο κέντρο της ύπαρξης, βρίσκεται σε απόλυτη αρμονία με τους ομοίους του. Δεν πρόκειται για μια κοινότητα που θεμελιώνεται μηχανικά, από τα έξω, ανάμεσα σε διαφοροποιημένα άτομα. Αντίθετα, είναι μια συλλογικότητα που γεννιέται εξαιτίας του γεγονότος ότι όλοι οι εκπρόσωποι αυτού του τύπου είναι κομμένοι και ραμμένοι πάνω σ' ένα ομοιόμορφο πρότυπο.

Ο ΕΝ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΩ «ΤΥΠΟΣ» είναι ο άνθρωπος στην εποχή της τεχνολογίας. Το πρόσωπό του φέρει τα σκληρά, αδρά χαρακτηριστικά του στρατιώτη των τελευταίων ετών του Παγκοσμίου Πολέμου, όταν διεξάγονταν οι μάχες του «άψυχου υλικού» και των μηχανών. Όσα άφησε πίσω του, όταν μπήκε στον πόλεμο, σήμερα πλέον ανήκουν στο «πεδίο του ρομαντισμού». Και σ' αυτό το φαντασιακό πεδίο εμπεριέχεται και όλος ο αστισμός.

«Όχι, ο Γερμανός ποτέ δεν ήταν καλός αστός. Σε όποιον τομέα ήταν λιγότερο αστός, σ' αυτόν τον τομέα ήταν και πιο δυνατός.»

Οι Γερμανοί πάσχουν από έλλειψη αυτογνωσίας, εάν θέλουν, ειδικά τώρα, να γίνουν αστοί! Το κοστούμι του αστού «είναι γελοίο, όπως γελοία είναι η άσκηση των πολιτικών δικαιωμάτων και κυρίως του δικαιώματος της ψήφου.» [...]

Ο Γιούνγκερ έχει συνειδητοποιήσει τις συνέπειες της θέσης του: η τεχνολογία φέρνει μαζί της την επίθεση ενάντια σε κάθε προσκόλληση, ενάντια σε όσα «ο αστός, ο χριστιανός, ο εθνικιστής» θεωρούν φυσικά.

Υπάρχει ένα αντιδραστικό μέτωπο που προσπαθεί να επιβληθεί. Οι προσπάθειές του «αναγκαστικά συνδέονται με όλα όσα ο κόσμος πλέον θεωρεί παρωχημένα και σκονισμένα: τον ρομαντισμό, τον φιλελευθερισμό, τον συντηρητισμό, την εκκλησία, την αστική τάξη». Κι ας προσθέσουμε επίσης την ίδια την ιδέα περί κοινωνικών τάξεων.

Καθώς ανατέλλει ο νέος ανθρώπινος τύπος, φαίνεται ολοένα και πιο ασύμβατος με την παλιά τάξη πραγμάτων. Ο «αυξανόμενος παραλογισμός των Κυριακών και των επετείων του παλιού καιρού δείχνεται ολοένα και πιο τρελλός». Κι όταν ακούμε «αυτό το ανιαρό μίγμα κακογουστιάς και έπαρσης που χαρακτηρίζει τα επίσημα διατάγματα των κυβερνώντων (είτε με την εθνική είτε με τη χριστιανική ταμπέλα), αυτά τα διατάγματα που δεν χάνουν ευκαιρία ν' αναφερθούν στον πολιτισμό», αναρωτιόμαστε «πώς είναι δυνατό να επιβιώνει ακόμα ένα τέτοιο περιτύλιγμα ασυνεπούς ιδεαλισμού, ένα τέτοιο προκάλυμμα ρομαντισμού».

Προς τους Γερμανούς αθέους, ο Γιούνγκερ, γιος, εγγονός και δισέγγονος ολόκληρων γενεών αθέων, και που στα μάτια του ακόμα και η αμφιβολία είναι ύποπτη, ξεκαθαρίζει: «Η παρακμή του ατόμου συνεπιφέρει και τον επιθανάτιο ρόγχο της χριστιανικής ψυχής. Οφείλουμε να καταλάβουμε ότι ανάμεσα στη Μορφή του Εργάτη και στη χριστιανική ψυχή, η μόνη σχέση που μπορεί να υπάρξει είναι ανάλογη της σχέσης που είχε παλιότερα η χριστιανική ψυχή με τις μορφές των αρχαίων θεών».

Πώς να υπάρξει λοιπόν η παραμικρή γέφυρα ανάμεσα στον Γιούνγκερ και την αστική κουλτούρα, τον δυτικό πολιτισμό, τη χριστιανική παράδοση; Μέχρι

σήμερα, οι δυστυχείς εθνικιστές και αστικοπατριώτες δεν έχουν ακόμα καταλάβει πόσο γελοιοποιούνται κάθε φορά που επαίρονται για τις φιλικές τους σχέσεις με τον Γιούνγκερ.

Ο ΝΕΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΤΥΠΟΣ, κατά τον Γιούνγκερ ενσαρκώνεται στη Μορφή του Εργάτη. Ο Εργάτης δεν είναι η «τέταρτη τάξη». Είναι «αστική η αντίληψη πως η ιδιότητα του Εργάτη περιορίζεται σε μια κοινωνική τάξη και μια τέτοια ερμηνεία είναι ασυνείδητα εσφαλμένη, διότι περιορίζει τις νέες δυνατότητες μέσα σ' ένα απηρχαιωμένο πλαίσιο, καταλήγοντας τελικά να παρατείνει την υποταγή του Εργάτη».

Η Μορφή του Εργάτη ξεκινά για να εξουσιάσει τον κόσμο. Θεμελιωμένη στην τεχνολογία φέρει μέσα της το σπέρμα του ολοκληρωτικού πνεύματος. Μπροστά της, όλοι οι άλλοι ανθρώπινοι τύποι φαντάζουν ξεπερασμένοι, παρωχημένοι, ρομαντικοί και καταδικασμένοι να χαθούν, διότι δεν θα έχουν πια έδαφος να ριζώσουν ούτε αέρα ν' αναπνεύσουν.

Είναι αστική η αντίληψη πως η Μορφή του Εργάτη περιορίζεται σε μια κοινωνική τάξη. Ο Εργάτης ξεκινά για να εξουσιάσει τον κόσμο. Με θεμέλιό του την τεχνολογία φέρει μέσα του το σπέρμα του ολοκληρωτικού πνεύματος.

Το ν' αναζητούμε στη Μορφή του Εργάτη έναν νέο ανθρώπινο τύπο είναι απόλυτα δικαιολογημένο στις παρούσες συνθήκες. Μια τέτοια ερμηνεία δεν είναι ούτε αυθαίρετη ούτε βεβιασμένη. Αντίθετα, αποκαλύπτει μια πολιτική βούληση, υπογείως πολεμική και στην ουσία της αντιαστική. Ο αστός τίθεται εν κινδύνω ακόμη και ως μορφή ζωής. Βλέπει τον εαυτό του να μπαίνει στο μουσείο, πριν ακόμη εκπνεύσει. Ανίκανος ν' αντισταθεί στη μανία με την οποία του στερούν το δικαίωμα στην ύπαρξη, ο αστός καταλήγει να δηλώνει ο ίδιος πως έχει τελειώσει.

Η ανατολή του Εργάτη και η άνοδός του στο επίπεδο ενός παγκόσμιου, πλανητικού ανθρώπινου τύπου στερεί από τον αστό ακόμη και την τελευταία σπιθαμή γης.

Η ίδια η ιδέα του αστού έχει ήδη κατά κάποιον τρόπο εξοντωθεί. Από πρακτικής σκοπιάς είναι αδιάφορο το αν θα λιμοκτονήσει, αν θα στηθεί στον τοίχο ή αν θα εξοντωθεί με οποιονδήποτε άλλο τρόπο. Μπροστά στη Μορφή του Εργάτη δεν υπάρχει πλέον θέση για τον αστό. Είναι ανελέητος ο τρόπος με τον οποίο ο νέος ανθρώπινος τύπος απαλλάσσεται από τον αστό.

Η ανωτερότητα της Μορφής του Εργάτη είναι αποτέλεσμα της σχέσης του με την τεχνολογία.

«Ο ρόλος της τεχνολογίας σ' αυτή τη διαδικασία είναι συγκρίσιμος με το πλεονέκτημα που είχαν οι πρώτοι χριστιανοί ιεραπόστολοι (δημιουργήματα των σχολών της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας) απέναντι στους αρχαίους Γερμανούς άρχοντες».

Σ' αυτήν την ανωτερότητα θεμελιώνεται το αυτοκρατορικό επίπεδο της Μορφής του Εργάτη. «Η επικυριαρχία, δηλαδή η επιβολή μιας νέας τάξης στην αναρχία σήμερα είναι δυνατή μόνο μέσω της Μορφής του Εργάτη, που επαληθεύεται σε πλανητική κλίμακα». Σημασία έχει «να ξαναγίνει δυνατό να ζήσουμε επί της γης μια μεγαλειώδη ζωή σύμφωνα με ανώτερα κριτήρια».

Η νέα αίσθηση παγκοσμιότητας (Erdgefühl) που ζωογονεί τη Μορφή του Εργάτη αντιλαμβάνεται τη γήινη σφαίρα ως ενότητα. Είναι «μια αίσθηση παγκοσμιότητας αρκετά τολμηρή ώστε να επιχειρήσει μεγάλα έργα και αρκετά βαθιά ώστε ν' αποκτήσει οργανικές τάσεις».

ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΙΟΥΝΓΚΕΡ εμφανίζουν μια ανησυχητική ομοιότητα με τα θεμέλια του μαρξιστικού δόγματος. Η ανάδυση του Εργάτη ως κυρίαρχης Μορφής θυμίζει αναπόφευκτα τη λατρεία του προλεταριάτου. Οι πλανητικής κλίμακας φιλοδοξίες αυτής της Μορφής μοιάζουν με φιλοσοφική δικαίωση της δικτατορίας του προλεταριάτου. Ο ασυμβίβαστος τρόπος με τον οποίο καταργείται το δικαίωμα του αστού στην ίδια την ύπαρξη θυμίζει τη σκληρότητα που χαρακτηρίζει την πάλη των τάξεων. Τέλος, η πλανητικής κλίμακας «αίσθηση παγκοσμιότητας» που χαρακτηρίζει τον Εργάτη αντηχεί κατά κάποιον τρόπο τα ρεύματα του προλεταριακού διεθνισμού που επιδιώκει να συμπαρασύρει ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Είναι αγεφύρωτο όμως το χάσμα ανάμεσα στον Γιούνγκερ και τις θεμελιώδεις θέσεις του μαρξισμού. Αυτό που στον Γιούνγκερ εμφανίζεται ξεκάθαρα ως θαρραλέα αντιμετώπιση της πραγματικότητας και ως τολμηρή περιγραφή της κατάστασης όπως ακριβώς έχει, στο μαρξιστικό αντίστοιχο γίνεται μια φαντασιωτική εικόνα, φτιασιδωμένη με ουμανισμό κι εμποτισμένη σε βάθος με συναισθηματισμό.

Εξάλλου, αυτή η ιδεολογική γειτονία, στην οποία αναφερόμαστε δεν οφείλεται σε επιρροή των μαρξιστικών δογμάτων στον Γιούνγκερ. Απλά, οδηγεί στο συμπέρασμα ότι και ο μαρξισμός αποτελεί επίσης μια κοσμοθέαση, η οποία συνδέεται μ' έναν τρόπο ύπαρξης που ολοκληρώνεται εντός και δια μέσου της τεχνολογίας. Όμως, απέναντι στην επικράτηση της τεχνολογίας, ο μαρξισμός δίνει μια συναισθηματική απάντηση. Ενώ η απάντηση του Γιούνγκερ θεμελιώνεται αποκλειστικά στον ηρωικό ρεαλισμό.

Το βλέμμα του Γιούνγκερ στην εποχή του μπορεί επίσης να παραλληλιστεί με τη σημερινή ρωσσική πραγματικότητα. Πουθενά αλλού δεν επιβάλλεται πιο ξεκάθαρα η Μορφή του Εργάτη παρά στη μπολσεβίκικη Ρωσσία. Πουθενά αλλού δεν είναι πιο αισθητή η εγκόλπωση ολόκληρης της ύπαρξης από την Εργασία, πουθενά αλλού δεν είναι η Μορφή του Εργάτη πιο καθοριστική για την καθολική κινητοποίηση.

Ορισμένοι βλέπουν στις θέσεις του Γιούνγκερ την αφαιρετική σύλληψη καθώς και τη φιλοσοφική μεταστοιχείωση του ρωσσικού κόσμου και της ρωσσικής πραγματικότητας.

Όμως, κάτι τέτοιο δεν ισχύει.

Ο Γιούνγκερ πραγματεύεται αποκλειστικά την αναπόφευκτη πορεία του κόσμου προς την τεχνολογία, η οποία έχει ήδη ανατρέψει τις δομές στη Ρωσσία κι ετοιμάζεται τώρα να μεταμορφώσει και τους άλλους λαούς. Αν προσπαθήσουμε να διερευνήσουμε τις συνέπειες που θα έχει αυτή η παγκόσμια τάση και να τις περιγράψουμε επακριβώς, τότε θα εκπλαγούμε διαπιστώνοντας ότι οι χειροπιαστές και συγκεκριμένες πραγματικότητες στον μπολσεβίκικο χώρο δικαιώνουν τον Γιούνγκερ. Ο ίδιος δεν είναι μπολσεβίκος, αλλά, παρά ταύτα αναγκάζεται να γίνει μάρτυρας του πόσο συμπλέει η μπολσεβίκικη Ρωσσία με την κυρίαρχη παγκόσμια τάση σήμερα.

Η ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ εξελίσσεται σ' ένα επίπεδο διαφορετικό από αυτό του προλετάριου. Για τον Εργάτη, η τεχνολογία γίνεται δεύτερη φύση. Ο Εργάτης χειρίζεται με άνεση, φυσικότητα και βεβαιότητα το σύνολο των τεχνολογικών εργαλείων. Στις αρετές του συγκαταλέγεται η ακρίβεια του τεχνικού, η ρεαλιστική φαντασία του μηχανικού, η τόλμη του μεγάλου κατασκευαστή. Αλλά, το ισχυρότερο κίνητρό του είναι η θέληση για κυριαρχία, που αποσκοπεί στο να οργανώσει τον σύμπαντα κόσμο και να του προσδώσει μια νέα ισορροπία. Για τον Εργάτη, η ιδέα της παγκοσμιότητας δεν συνδέεται με καμμιά νοσταλγική φιλοδοξία για κάποια φωτεινή ουτοπία, αλλά απορρέει από το δημιουργικό ρεύμα της τεχνολογίας, χάρη στο οποίο το σύμπαν αποκτά νέα μορφή.

Το έργο του Γιούνγκερ είναι πληροφόρηση, αναφορά από έναν κόσμο που δεν έχει ακόμη δημιουργηθεί. Όμως, στον βαθμό που κατανοούμε τη διάλεκτο αυτού του κόσμου, ανήκουμε ήδη σ' αυτόν. Στο βιβλίο του Γιούνγκερ αναπνέει το πνεύμα των μεγαλουπόλεων. Μα, ταυτόχρονα είναι μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια ένα βιβλίο προτεσταντικό. Ο ορθολογισμός, η εμμονή με την εξασφάλιση και η μοντέρνα τεχνολογική διάσταση της ζωής είναι συνέπειες του προτεσταντισμού, έστω κι αν ο προτεσταντισμός πολύ θα ήθελε ν' απαρνηθεί τα παιδιά του κρύβοντας υποκριτικά το πρόσωπό του. Η Ρώμη πάντοτε το ήξερε και πάντοτε το έλεγε. Εν τέλει, ο μπολσεβικισμός δεν είναι παρά ο Λούθηρος στη Ρωσσία.

Δεν υπάρχει άλλη επιλογή: Όπως οριοθετεί τα πράγματα ο Γιούνγκερ, η Γερμανία οφείλει να εργαστεί ενάντια στη Δύση, ενάντια στη Συνθήκη των

«Ο Εργάτης και το Κορίτσι του Κολχόζ». Γλυπτό της Βέρα Μουχίνα. ΕΣΣΔ, 1934.

Βερσαλλιών Ακόμη κι αν αυτό μας απωθεί, ακόμη κι αν μας πληγώνει.

Ενάντια στη Συνθήκη των Βερσαλλιών, όλα τα μέσα είναι θεμιτά. Κι αν κάποιο από αυτά αποδειχτεί αποτελεσματικό, πρέπει να το χρησιμοποιήσουμε, ακόμη κι αν είναι επίπονο.

Διότι, υπάρχει ένα «θάρρος στην άκρη του γκρεμού», που μας επιτρέπει να γνωρίζουμε με βεβαιότητα πως τελικά δεν θα συντριβούμε στα βάθη και πως μόνο το άλμα στο κενό θα μας επιτρέψει να κατακτήσουμε τον χώρο, στον οποίο θα χτίσουμε έργο ιστορικό.

Εάν η κυριαρχία του Εργάτη κατακτήσει τον γερμανικό χώρο, τότε μας ανοίγεται η προοπτική μιας περιοχής που εκτείνεται «από το Βλίσσινγκεν ως το Βλαδιβοστόκ».

Δεν αξίζει να πάρουμε αυτό το ρίσκο, ώστε, επιτέλους η Γερμανία ν' αναπνεύσει ελεύθερα;

Κάθε φορά που χρειάστηκε στο παρελθόν να πάρουμε μια μεγάλη απόφαση, αποκαλύπτονταν μια οκνηρία και μια πλαδαρότητα χαρακτηριστικά γερμανικές.

Το βιβλίο του Γιούνγκερ με τη μεταλλική του ακρίβεια και τα αιχμηρά του οράματα απαιτεί εκ νέου την απόφαση.

Αυτή τη φορά, στη γερμανική δειλία και αδράνεια δεν πρέπει να δοθεί ούτε το παραμικρό περιθώριο.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΤΗΣ Ε.Ε.: 25 ΧΡΟΝΙΑ ΥΠΟΤΑΓΗΣ

Του Προμηθέα Αυγερινού

Οι κυρίαρχες τάξεις των Ευρωπαϊκών κρατών και οι προπαγανδιστικοί τους μηχανισμοί, θέλουν να εμφανίσουν την ΕΕ, ως ένα οργανισμό, που δημιουργήθηκε τάχα για την υπεράσπιση των συμφερόντων των λαών της Ευρώπης. Η αλήθεια είναι ότι τα μόνα συμφέροντα που υπερασπίζεται – γι'αυτό και η δημιουργία της – είναι εκείνα της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας, των εργοδοτών και του κεφαλαίου, σε βάρος της συντριπτικής πλειοψηφίας των εργαζομένων. Στόχος τους, εκτός από τα να ελέγχουν και να εκμεταλλεύονται από κοινού και με καλύτερους όρους την εργατική τάξη κάθε χώρας, είναι να δυναμώσουν και τα ανταγωνιστικά τους συμφέροντα με τα υπόλοιπα ιμπεριαλιστικά κέντρα και κυρίως με την Αμερική.

Οι χώρες που έχουν τον πρώτο και κύριο λόγο μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση είναι δυο-τρεις (Γαλλία, Γερμανία, Αγγλία). Αυτές οι συγκεκριμένες χώρες, ανάλογα με τα συμφέροντά τους –που δεν συμπίπτουν πάντοτε– εφαρμόζουν πολιτικές, περνάνε μέτρα οικονομικά και όχι μόνο, που θέλοντας και μη, μικρότερες χώρες σαν την Ελλάδα είναι αναγκασμένες να υιοθετήσουν, άσχετα αν με αυτά τα μέτρα και τις πολιτικές, χάνουν κάθε οικονομική και πολιτική αυτοτέλεια, μετατρεπόμενα σε «κράτη-υπηκόους».

Συμπληρώνονται 25 χρόνια από την κύρωση της Πράξης Προσχώρησης της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα. Όλα αυτά τα χρόνια, τα αστικά κόμματα προσπαθήσανε να πείσουνε τον λαό για τα δήθεν «τεράστια οφέλη» που θα είχε η χώρα. Φυσικά η αλήθεια είναι – και αυτό το αποδεικνύουν τα γεγονότα και η ίδια η ζωή – ότι κανένα όφελος δεν είχε η χώρα και ο λαός από την ένταξη. Το μόνο όφελος το είχε η ντόπια ολιγαρχία μαζί με τους πολιτικούς προστάτες της.

Η προσχώρηση της Ελλάδας στον Ευρωπαϊκό ιμπεριαλιστικό άξονα είχε βαριές συνέπειες και δημιούργησε αδιέξοδα τόσο στον οικονομικό-κοινωνικό όσο και στον εθνικό τομέα. Συνέπειες και αδιέξοδα που θα προσπαθήσουμε να παρουσιάσουμε παρακάτω Για ν' απαλλαγούμε από αυτά, ο μόνος δρόμος συνοψίζεται στο σύνθημα «Έξω η Ελλάδα από την ΕΕ», σύνθημα που οι Εθνικοσοσιαλιστές θεωρούμε επιτακτικό να το προβάλουμε και να το αναδείξουμε.

ΔΥΝΑΜΩΜΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Η ένταξη της Ελλάδας στην ΕΕ, ήταν μια επιλογή της άρχουσας τάξης με σκοπό την αναζήτηση προστατών και για την όσο και πιο «ομαλή» συνέχιση της αντιλαϊκής πολιτικής. Τα αποτελέσματά της 25

χρόνια μετά, είναι έντονα πάνω στον λαό και την χώρα, όσον αφορά τις οικονομικο-κοινωνικές συνέπειες και μπορούμε να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας, εξετάζοντας κάποια συγκεκριμένα στοιχεία.

Έτσι λοιπόν το 1981, χρονιά εισόδου στην τότε ΕΟΚ, απασχολούνταν στην Γεωργία 972.000 αγρότες, αποτελώντας το 28% του τότε εργατικού δυναμικού, ενώ το 2002 απασχολούνται στην Γεωργία 623.000 αγρότες που αποτελούν το 14% του εργατικού δυναμικού.

Το 1981 η συμμετοχή του πρωτογενούς τομέα (Γεωργία) στο Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν (ΑΕΠ) ήταν 15% ενώ το 2001, η συμμετοχή αυτή έπεσε στο 5.5%. Τα στοιχεία δείχνουν ξεκάθαρα ότι από την ένταξη της Ελλάδα στην ΕΕ, ο αγροτικός τομέας της χώρας οδηγήθηκε σε πλήρες αδιέξοδο, αφού 350.000 αγροτικά νοικοκυριά ξεκληρίστηκαν και εγκατέλειψαν την αγροτική δραστηριότητα.

Οι παραδοσιακές καλλιέργειες σταδιακά εξαφανίζονται, η αγροτική παραγωγή συρρικνώνεται και το έλλειμμα αυξάνει, με το φάσμα της εγκατάλειψης και της ερήμωσης να προβάλλει απειλητικό στην ύπαιθρο.

Για να δούμε όμως τι εικόνα εμφανίζει και η ντόπια βιομηχανία τα τελευταία 20 χρόνια. Το 1981 απασχολούνταν στην βιομηχανία – που αποτελεί την ατμομηχανή για την ανάπτυξη κάθε οικονομίας – 670.000 εργάτες το 19% του εργατικού δυναμικού ενώ το 2002 απασχολούνταν 540.000 εργάτες, το 12% του εργατικού δυναμικού. Η συμμετοχή της βιομηχανίας στο ΑΕΠ το 1981 ήταν 20% και το 2001 έπεσε στο 10,5%.

Η ένταξη της Ελλάδας στην ΕΕ ήταν επιλογή της άρχουσας τάξης, που έψαχνε προστάτες για να συνεχίσει την αντιλαϊκή πολιτική της... Η ξενόδουλη στάση της αστικής τάξης είναι ολοφάνερη τόσο στην οικονομική πολιτική όσο και στα εθνικά ζητήματα που ταλανίζουν τη χώρα εδώ και χρόνια

Παρατηρούμε λοιπόν ότι όχι μόνο δεν κατάφερε η ελληνική οικονομία να απορροφήσει το 'πλεονάζον δυναμικό' του αγροτικού τομέα, αλλά αντιθέτως έχασε και 130.000 εργατικό προσωπικό μέσα σε αυτά τα χρόνια.

Επίσης η ανεργία από το 4% την χρονιά της ένταξης στην ΕΟΚ το 1981, ανέβηκε το 1987 στο 7,4% στο 10,27% το 1995 και στο 12% το 1999, ενώ σήμερα κινείται σε ανάλογα επίπεδα.

Θα μπορούσαμε να παραθέσουμε μια σειρά ακόμα στοιχείων και μελετών που αποδεικνύουν την κατάσταση της οικονομίας και πώς αυτή διαμορφώθηκε στα χρόνια που η Ελλάδα βρίσκεται δεμένη μέσα στον ασφυκτικό κλοιό της ΕΕ. Θεωρούμε όμως πως αυτά είναι αρκετά για να αποκαλυφθούν ξεκάθαρα οι βαριές συνέπειες που φορτώνεται στις πλάτες του το σύνολο του λαού. Να ξεκαθαρίσουμε στο σημείο αυτό, ότι παίρνοντας ως σημείο έναρξης το 1981, αυτό σε τίποτα δεν σημαίνει ότι θεωρούμε τα χρόνια πριν το έτος αυτό, χρόνια ρόδινα και οικονομικής ευμάρειας για τον λαό, απλά θέλουμε να αναδείξουμε τα αδιέξοδα και τις επιπτώσεις και πώς αυτά οξύνθηκαν τα τελευταία χρόνια.

Βέβαιο είναι ότι και στα επόμενα χρόνια που η Ελλάδα θα παραμένει εντός της ΕΕ, το μέλλον των λαϊκών στρωμάτων θα φαντάζει όλο και πιο δυσοίωνο. Ήδη τα πρώτα δείγματα γραφής για το τι πρόκειται να συμβεί, τα είδαμε με τις κυβερνητικές εξαγγελίες και με μια σειρά αντιδραστικών μεταρρυθ-μίσεων σε ΟΤΕ και τράπεζες, στην αύξηση του ΦΠΑ, στην διεύρυνση του ωραρίου στα εμπορικά μαγαζιά και στην κατάργηση του οκταώρου. Μια πολιτική συμφωνία μεταξύ Κεφαλαίου και ΕΕ που οδηγεί στο κλείσιμο δεκάδων εργοστασίων, με τις χιλιάδες των ανέργων που βρίσκονται στους δρόμους διεκδικώντας τον μισθό του κόπου και του ιδρώτα τους, μιας πολιτικής συνυφασμένης με την φτώχεια, την ανέχεια και την υποτέλεια.

ΕΘΝΙΚΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΕ

Η ξενόδουλη στάση των εκπροσώπων της αστικής τάξης είναι ολοφάνερη και στα εθνικά ζητήματα που ταλανίζουν εδώ και χρόνια την χώρα.

Οι δικηγόροι της ευρωδουλείας για χρόνια ολόκληρα παπαγάλιζαν την ιδέα ότι με την ένταξη της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα, όλες οι εθνικές εκκρεμότητες θα έβρισκαν και μια δίκαιη λύση.

Κάτι τέτοιο ποτέ δεν συνέβη, αντίθετα οι όποιες «λύσεις» επιχειρήθηκαν να δοθούν από μεριάς της ΕΕ, το λιγότερο είναι ότι ναρκοθετούσαν ακόμα περισσότερο τα εθνικά συμφέροντα της χώρας μας.

Το Κυπριακό που αποτελεί ζήτημα εισβολής και κατοχής από την πλευρά της Τουρκίας, είχε σαν κατάληξη να προταθεί το διχοτομικό ιμπεριαλιστικό σχέδιο Ανάν, ως η «μοναδική λύση» και τελικώς να απορριφθεί με το περήφανο όχι των Ελληνοκυπρίων, παρά τις συνεχείς απειλές και την πολιτική τρομοκρατία που άσκησαν αμερικάνοι και ευρωπαίοι.

Από την άλλη οι Ελληνοτουρκικές σχέσεις αντί να «αναβαθμιστούν» όπως υποστηρίζανε τα διάφορα αστικά επιτελεία, οδηγούνται καθημερινά σε μια συνεχιζόμενη ένταση με τουρκικές παραβιάσεις του εθνικού εναερίου χώρου και με την θεσμοθετημένη αμφισβήτηση του Αιγαίου, όπως αυτό οριστικοποιήθηκε με την Σύνοδο κορυφής του Ελσίνκι.

Από την μια λοιπόν διχοτόμηση της Κύπρου και μετατροπή της σε προτεκτοράτο και από την άλλη πλήρη εξουσιοδότηση στις απαιτήσεις της Τουρκίας

σχετικά με το Αιγαίο. Αυτές είναι οι «δίκαιες λύσεις» που γνώρισε η Ελλάδα από την ΕΕ στα εθνικά θέματα. Και δεν είναι μόνο αυτά.

Η απόλυτη προσαρμογή-υποταγή στις απαιτήσεις της ΕΕ σχετικά με τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο στην Γιουγκοσλαβία που οδήγησε στο κομμάτιασμα της χώρας, στην διάλυσή της και στη δημιουργία νέων κρατών-δορυφόρων είχε ως αποτέλεσμα να οδηγήσει στην διατάραξη των φιλικών σχέσεων με τους Σέρβους προς χάριν των αρπακτικών επιδιώξεων της ΕΕ. Φιλικές σχέσεις που κλονίζονται και με τα κράτη της Μ. Ανατολής, αφού η ελληνική αστική τάξη προτρέχει ως κράτος-οπερέτα να ευθυγραμμιστεί με την Ευρω – Αμερικανική πολιτική κατά της λεγόμενης «διεθνούς τρομοκρατίας» .

ΑΠΑΤΗΛΕΣ ΣΕΙΡΗΝΕΣ ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗΣ

Η ΔΗΘΕΝ «ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ»

Οι βασικοί υποστηρικτές της ΕΕ, είναι ως γνωστό στην χώρα μας τα δύο αστικά κόμματα της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ.

Υπάρχει όμως και ένα φάσμα της αριστεράς, με 'πρωτοπόρο' τον Συνασπισμό και δυνάμεις του Τροτσκιστικού χώρου, που ενώ αφήνουν την εντύπωση ότι αντιπαλεύουν τις πολιτικές της ΕΕ, με τα συνθήματα και την φρασεολογία που χρησιμοποιούνε, στην ουσία εξωραΐζουν τον αντιδραστικό της ρόλο. Βασικό σύνθημα αυτού του μέρους της αριστεράς είναι η «Ευρώπη των εργαζομένων». Τι σημαίνει όμως στην πράξη κάτι τέτοιο;

Αφήνει να εννοηθεί ότι είναι δυνατό μέσα σε μια ιμπεριαλιστική και καπιταλιστική ένωση, όπως η ΕΕ, να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα των εργαζομένων. Θέση που αντί να αποκαλύπτει τον πραγματικό ρόλο της ΕΕ, τον υποβιβάζει κάνοντας λόγο για έναν καπιταλισμό που μπορεί να έχει ανθρώπινο πρόσωπο.

Αντί να κατευθύνουν τις εργατικές δυνάμεις στην λογική της ριζικής αντίθεσης και της αντιιμπεριαλιστικής πάλης, καλλιεργούνε οππορτουνισμούς και φληναφηματικές ψευτοθεωρίες περί «εσωτερικών μεταρρυθμίσεων προς όφελος των λαών».

Από την άλλη το ΚΚΕ έχει κατά καιρούς διατυπώσει το σύνθημα για «διάλυση της ΕΕ». Πέρα όμως από «επαναστατική» λογοκοπία δεν περιέχει τίποτα άλλο. Γιατί δεν είναι δυνατόν να μιλάμε για «διάλυση» στην Ευρώπη της ανισόμετρης οικονομικής ανάπτυξης. Και ακριβώς επειδή υπάρχει διαφορετικό επίπεδο ανάπτυξης του καπιταλισμού σε κάθε χώρα, δεν μπορεί να υπάρξει ενιαίο σπάσιμο και ενιαία ανατροπή του καπιταλισμού.

Η ΔΗΘΕΝ «ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ»

Αυτό το σύνθημα προέρχεται από τον ακροδεξιό εθνικιστικό κορμό και αποτελεί θέση κομμάτων εντός και εκτός Ελλάδας.

Η «Ευρώπη των εθνών» κινείται μέσα στον άξονα των σχέσεων της ΕΕ με το κάθε κράτος. Η λεγόμενη «ολοκλήρωση της ΕΕ» σε πολιτικό επίπεδο αναμφίβολα και υπονομεύει την εθνική αυτοτέλεια κάθε Ευρωπαϊκού κράτους. Τα κράτη αυτά εκχωρούνε κυριαρχικά δικαιώματα στο Διευθυντήριο των Βρυξελλών. Αυτός είναι ο κανόνας σε συνασπισμούς αυτού του είδους. Όλα τα άλλα περί «ισότιμης σχέσης» των εθνών-κρατών στην ΕΕ, έχουν οριστικά χρεωκοπήσει.

Όσο μια χώρα όπως η Ελλάδα παραμένει σε ένα τέτοιο συνασπισμό, το ζήτημα της εθνικής ανεξαρτησίας θα παραμένει ανέφικτο. Κάθε λόγος για «Ευρώπη των Εθνών» εντός της ΕΕ, είναι απατηλός και αποπροσανατολιστικός.

Το σύνθημα αυτό και όσοι το επικαλούνται φαίνεται να αγνοούν την σημερινή πραγματικότητα, τις καπιταλιστικές νομοτέλειες .

Εξάλλου, οι ακροδεξιοί εθνικιστές είναι φύσει και θέσει ουρά της αστικής τάξης - και κατά τρόπο ανάλογο με αυτόν της οππορτουνιστικής «αριστεράς» ζητάνε «μεταρρύθμιση της ΕΕ προς ανεξαρτησία των εθνών».

Η ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΡΗΞΗ

ΕΞΩ Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΕ

Οι τεράστιες επιπτώσεις που είχε η ένταξη και παραμονή της χώρας της Ελλάδας στην ΕΕ, επιπτώσεις που ολοένα και οξύνονται πάνω στον λαό και την χώρα, θα βρούνε πραγματική λύση όχι με τις «αριστερές» (ΣΥΝ) και δεξιές (ακροδεξιοί) θεωρίες περί μεταρρύθμισης, μα με την έξοδο της Ελλάδας από την ΕΕ.

Στα κελεύσματα της αμερικανοδουλείας και ευρωδουλείας από την πλουτοκρατική ελίτ, εμείς παλεύουμε για το σπάσιμο της διπλής κυριαρχίας ιμπεριαλισμού-κεφαλαίου.

Μόνο με την έξοδο της Ελλάδας από την ΕΕ, το ΝΑΤΟ και τους υπόλοιπους ληστρικούς οργανισμούς και την ανατροπή-αφοπλισμό της εγχώριας αστικής τάξης μπορεί να γίνει πραγματικότητα η Εθνική Ανεξαρτησία και ο κοινωνικός μετασχηματισμός για τον Σοσιαλισμό.

Το να αναδεικνύουμε τα εθνικά αδιέξοδα και τις κοινωνικές ανισότητες είναι και αυτό τεράστιο ζήτημα και αναγκαία προϋπόθεση από την πλευρά μας. Προϋπόθεση αναγκαία για την σωστή πολιτική πάλη των Εθνικοσοσιαλιστών, όπως αυτή διαμορφώνεται στις σημερινές συνθήκες.

Το «Έξω η Ελλάδα από την ΕΕ» συμπυκνώνει το λαϊκό αίτημα για εθνική ανεξαρτησία και κοινωνική απελευθέρωση, σε κατεύθυνση πραγματικά αριστερή-επαναστατική, εκφράζοντας και τον πολιτικό αγώνα των Εθνικοσοσιαλιστών για το σήμερα και το Αύριο του τόπου και του λαού μας.

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΑΡΙΟΥΣ

ΣΤΡΟΓΓΥΛΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Γνώμες, κριτικές, διαφωνίες, διαξιφισμοί στο:
gammadion88@yahoo.gr

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟ ΤΟΥ BNP

Τέλος στην εγκληματικότητα, στην αταξία, σκληρότεροι νόμοι και δικαστήρια, περισσότερη αστυνόμευση.... Αυτά έλεγε στις προεκλογικές προκηρύξεις του το BNP. Και σε όλους εσάς που ξαφνιαστήκατε για τις «ριζοσπαστικές» θέσεις του εθνικιστικού κόμματος Αγγλίας, κρατηθείτε γιατί δυστυχώς για τους φανατικούς υποστηρικτές του BNP στην Ελλάδα οι θέσεις είναι ακριβώς οι ίδιες με αυτές του Συντηρητικού κόμματος (2ο μετά τους Εργατικούς).

Η προεκλογική καμπάνια του Conservative Party είχε επικεντρωθεί σε ακριβώς αυτά τα ζητήματα, στην αυξημένη εγκληματικότητα, μετανάστευση και απειθαρχία στα σχολεία. Έλα όμως που δεν ήταν το μόνο! Οι εθνικιστές της Αγγλίας επικέντρωσαν το ενδιαφέρον του κόσμου ακριβώς σε αυτά τα τρία παραπάνω ζητήματα, όπως ακριβώς και το CP (το κόμμα της Μάργκαρετ Θάτσερ)! Τιμωρία στον βανδαλισμό! Σκληρή πειθαρχία στα σχολεία! Απέλαση του μουσουλμάνων από τη χώρα! Θανατική ποινή στους μουσουλμάνους τρομοκράτες! Εκδίκηση για τα θύματα της 11ης Σεπτεμβρίου! .... Λίγα από τα «επαναστατικά» slogan της Freedom επίσημης εφημερίδας του BNP. Μόνο ζήτω στον Bush που δεν φώναξαν αυτοί οι επαναστάτες.

Αλλά μήπως και τι έκαναν όταν οργάνωσαν αντισυγκέντρωση (μαζί με τα άλλα παλικάρια του N.F) στην Τραφάλγκαρ Σκουέρ ενάντια σε διαδηλωτές Μουσουλμάνους που διαδήλωναν κατά της Αμερικής και υπέρ της Ισλαμικής Αντίστασης; Αλλά αυτά δεν τους συμφέρει να τα αναφέρουν οι εθνικισταράδες οι δικοί μας (οι υποστηρικτές του BNP). Παρά μόνο τις εκλογικές τους νίκες....

Καλά εκεί να δείτε βρώμα!! Θα σας δώσω ένα παράδειγμα. Το BNP ισχυρίζεται ότι μάχεται για το δίκαιο των Άγγλων εργαζομένων, τους οποίους θέλει να σώσει από την ανεργία, τη φτώχεια και τη μιζέρια, διώχνοντας τους μετανάστες από τη χώρα! Η αλήθεια όμως αγαπητοί μου υποστηρικτές του BNP στην Ελλάδα δεν αργεί να φανεί! Στην μεγάλη απεργία του 2002 το BNP τάχθηκε ανοιχτά κατά των απεργών! Στο Stone υποψήφιοι του BNP ψήφισαν για διπλασιασμό των φόρων (οι φόροι εν τω μεταξύ είναι στα ύψη)! Όπως και οι υποψήφιοι του Burnley το ίδιο. Έτσι μάχεται το BNP για κράτος δικαίου! Αυτός είναι ο ριζοσπαστισμός των εθνικιστών...

Γράφω σήμερα στο περιοδικό Γαμμάδιον γιατί ακόμη και η υποκρισία έχει τα όριά της. Όταν κάποιοι φανατικοί του BNP στην Ελλάδα ισχυρίζονται ότι αυτό το κόμμα αποτελεί κίνδυνο για τους Σιωνιστές και τους καπιταλιστές.... ε όχι δεν μπορείς να κρατήσεις το στόμα σου κλειστό.

Αυτό είναι το βρώμικο πρόσωπο του εθνικισμού, γιατί τώρα και πάντα οι εθνικιστές ήταν και θα είναι εχθροί του λαού, σκληροί κεφαλαιοκράτες, μαριονέτες του Σιωνισμού. Εμείς απλώς καλούμαστε να υποστηρίξουμε τα συμφέροντα των εργαζόμενων ανθρώπων συντρίβοντας το καπιταλιστικό αυτό σύστημα και ξεσκεπάζοντας το ψευτολαϊκό εθνικιστικό προσωπείο του, δίνοντας τη μάχη για Σοσιαλισμό και πραγματική Εθνική απελευθέρωση.

Δημήτρης Κωνσταντίνου
Birmingham

ΝΤΟΥΓΚΙΝ Ο... ΤΟΥΡΚΟΦΙΛΟΣ(!)

Τελικά, ποιος είναι αυτός ο Ντούγκιν;

Το ξέρετε ότι είναι τουρκόφιλος όσο δεν πάει άλλο; Φωτογραφίζεται κάτω από πορτρέτα του σφαγέα του Ελληνισμού Κεμάλ. Δίνει διαλέξεις σε τουρκικά πανεπιστήμια και πάνε να τον δουν όλα τα μεγάλα κεφάλια της Τουρκίας. Κι ούτε κουβέντα για την Κύπρο και τον Αττίλα.

Ωραίοι εθνικοσοσιαλιστές είστε που βάζετε κείμενα του φίλου των μογγόλων της Άγκυρας. Κατά τα άλλα ο Εθνικισμός σας μάρανε.

Σας πειράζει η Ακροδεξιά και δεν σας πειράζει ο Εθνικομπολσεβίκος υμνητής του Κεμάλ.

Ε, ρε Χίτλερ και Νύχτες των Μεγάλων Μαχαιριών που σας χρειάζονται...

Νικηταράς ο Τουρκοφάγος

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Αγαπητέ κ. Τουρκοφάγε, παρόλο που η επιστολή σας δεν ανταποκρίνεται στις προϋποθέσεις που θέσαμε για δημοσίευση (συγκεκριμένα στερείται

κοσμιότητος), επιλέγουμε να σας χρησιμοποιήσουμε, για να καταδείξουμε ένα μεγάλο πρόβλημα που χαρακτηρίζει μια μεγάλη μερίδα των «εθνικώς» «σκεπτομένων» (τα εισαγωγικά τα βάζετε όπου θέλετε).

Το πρόβλημα αυτό είναι η σύγχυση της αισθητικής των σχολικών εορτών για την 25η Μαρτίου με την πολιτική και δη με τη διεθνή πολιτική.

Ιδού λοιπόν τα δεδομένα:

- Η ΕΕ (προς αναμφίβολα μεγάλη σας τέρψη) ολοφάνερα κλείνει την πόρτα στην Τουρκία.

- Οι ΗΠΑ ετοιμάζουν μεσοπρόθεσμα πισώπλατο χτύπημα στην Τουρκία μέσω του κουρδικού στοιχείου (το οποίο, πιθανολογούμε ότι συμπαθείτε).

- Η Τουρκία είναι αναγκασμένη ν' αναζητήσει προστάτες εκτός Δύσεως.

- Η Τουρκία έχει φύσει και θέσει μεγάλο γεωπολιτικό ενδιαφέρον για τη Ρωσσία.

- Η Ρωσσία, εκμεταλλευόμενη τη συνεχώς αυξανόμενη τουρκική δυσπιστία προς τη Δύση επιδιώκει να προσδέσει την Άγκυρα στο γεωπολιτικό της άρμα, γνωστό ως Ευρασιατισμός.

- Ο κ. Αλεξάντρ Ντούγκιν είναι ο κυριότερος εκφραστής του Ευρασιατικού γεωπολιτικού δόγματος στη Ρωσσία και ταυτοχρόνως σύμβουλος της Ρωσσικής Κυβερνήσεως επί ζητημάτων εξωτερικής πολιτικής. Οι επισκέψεις του κ. Ντούγκιν στην Τουρκία λειτουργούν πάντοτε ως προοίμιο συγκεκριμένων εξελίξεων στις ρωσσο-τουρκικές σχέσεις.

- Τυχόν στενότερη συνεργασία της Τουρκίας με τη Μόσχα θα λειτουργήσει αρνητικά για τον Δυτικό Καπιταλισμό και τον κυριότερο εκφραστή του, τις ΗΠΑ (τις οποίες, φανταζόμαστε, δεν συμπαθείτε, αν και δεν είμαστε απολύτως βέβαιοι επ' αυτού). Κι αν αυτό συνεπάγεται προβλήματα για την Ελλάδα, τόσο το χειρότερο για την Ελλάδα και τους ανεύθυνους, ανίκανους και προδότες κυβερνώντες της.

Πρόκειται για Realpolitik πλανητικής κλίμακας αγαπητέ κ. Τουρκοφάγε. Όχι για αναβίωση της μάχης των Δερβενακίων.

Η διαφύλαξη των ελληνικών συμφερόντων είναι καθήκον της εκάστοτε ελληνικής κυβερνήσεως και όχι του κ. Ντούγκιν.

Ο κ. Ντούγκιν δεν είναι ούτε τουρκόφιλος ούτε φιλέλληνας. Είναι απλώς ρεαλιστής. Εφόσον η Τουρκία ζητά τη βοήθεια της Μόσχας, ανόητος είναι να την αρνηθεί, επειδή θα του κρατήσει μούτρα ο... κ. Τουρκοφάγος;

Εάν επιθυμείτε μια πιο «φιλελληνική» στάση του κ. Ντούγκιν, το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να πείσετε τον κ. Καραμανλή και τον κ. Μολυβιάτη να πάψουν να είναι οσφυοκάμπτες της Ουάσιγκτων και των Βρυξελλών και να προσδεθούν στο Ευρασιατικό άρμα της Μόσχας. Μπορείτε;

Καλή η συνθηματολογία, όταν απευθυνόμαστε σε παιδάκια του δημοτικού. Όμως, οι γεωπολιτικές αναγκαιότητες που διαμορφώνουν τον κόσμο δεν εξαλείφονται με άσματα του στυλ «φουστανέλλα, τσαρούχ', φούντα, φέσ'». Προτιμάτε να θυσιάσουμε την πραγματικότητα για χάρη της συνθηματολογίας;

Και μια που αναφερθήκατε στον Χίτλερ, επιτρέψτε μας να σας θυμίσουμε τις αγαστές σχέσεις μεταξύ Γ' Ράιχ και Κεμαλισμού, χάρη στη γνωστή πολιτική «επιτηδείου ουδετερότητος» που ασκούσε τότε (και συνεχίζει να ασκεί και σήμερα απέναντι στη Μόσχα) η Άγκυρα.

Σε αντίθεση με τις ελληνικές κυβερνήσεις (τις δικές σας κυβερνήσεις δηλαδή, όπως π.χ. η κυβέρνηση Μεταξά που τόσο υμνεί η ακροδεξιά), οι οποίες, όπως τότε, έτσι και τώρα, επιλέγουν πάντοτε να υπηρετούν με εγκληματικό για τη χώρα τρόπο τα άνομα συμφέροντα του Δυτικού Καπιταλισμού και μετά ν' αναρωτιούνται τι πήγε στραβά. Μα, όταν εξυπηρετείς τον Εβραίο, είναι μοιραίο να καταλήγεις θύμα τόσο του Εβραίου όσο και των εχθρών του.

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΑΝΑΡΧΙΣΜΟΥ

Ως αναγνώστης και φίλος του περιοδικού, ομολογώ ότι στο 6ο τεύχος έλαβα μια δυσάρεστη έκπληξη.

Μα καλά, είναι δυνατόν να μας παρουσιάζετε ως επαναστατικό δρόμο τον Εθνικοαναρχισμό;

Ο (Εθνικο-) Αναρχισμός δεν είναι τίποτα άλλο, παρά μια μικροαστική αντίδραση στο πλαίσιο του καπιταλιστικού συστήματος.

Ο Αναρχισμός, ειδικά όταν συνοδεύεται από μια γερή δόση στιρνερικού Ατομικισμού, δεν οδηγεί πουθενά αλλού, παρά μονάχα στην απάθεια και αποδοχή του σημερινού Συστήματος. Στην ουσία, είναι ο «τρίτος δρόμος» για να παραμείνουμε όρθιοι εντός της νεοφιλελεύθερης λαίλαπας,που σαρώνει τα πάντα,γινόμενοι οι ίδιοι κεφαλαιοκράτες.

Αν τέτοιες ιδέες έχουν διεισδύσει και σε μια ελπιδοφόρο προσπάθεια, με συγχωρείτε πολύ, σύντροφοι (ή μήπως «σύντροφοι»;), αλλά λέω από αύριο να γίνω μέλος του «σοσιαλιστικού» ΠΑΣΟΚ.

Με θλίψη,
ΧΜ

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Αγαπητέ φίλε, επιτρέψτε μας να σας θυμίσουμε ότι ζούμε σε μια εποχή καθολικής κατάπτωσης. Στη Δύση, όλες οι συνταγές «μαζικού αγώνα» έχουν χρεωκοπήσει κι έχουν καταλήξει να υπηρετούν το σύστημα, ακριβώς διότι οι μάζες λατρεύουν τους εκμεταλλευτές τους. Αφού λοιπόν οι μάζες δεν θέλουν ν' ακούσουν τίποτε για ανατροπή του status quo, είναι τουλάχιστον άδικο να κατηγορούμε όσους επιθυμούν να ζήσουν με τον δικό τους τρόπο εδώ και τώρα. Εφόσον η δυνατότητα μαζικών αγώνων είναι προς το παρόν μηδενική, εάν αποκλείσετε την Εθνικοαναρχική (και την εν γένει Αναρχική) στάση, τότε το μόνο που σας μένει είναι η πλήρης παραίτηση και η ηθελημένη υποδούλωση. Αναμφίβολα, δεν θέλετε κάτι τέτοιο.

Ας μην ξεχνάμε ότι το να είναι κανείς προλετάριος δεν είναι από μόνο του τίτλος τιμής. Η κατάργηση της εκμετάλλευσης συνεπάγεται και κατάργηση (όχι δικαίωση) της ίδιας της έννοιας του προλεταριάτου.

Αν κάποιοι (εν προκειμένω οι Εθνικοαναρχικοί) επιθυμούν να βιώσουν αυτήν την κατάργηση εδώ και τώρα, χτίζοντας τις δικές τους αυτόνομες κοινότητες, τότε, οφείλετε ή να τους αναγνωρίσετε αυτό το δικαίωμα ή να τους προτείνετε μια εναλλακτική μεν, αλλά ταυτόχρονα βιώσιμη και λειτουργική μέθοδο απαλλαγής από τον καπιταλιστικό εφιάλτη. Υπάρχει;

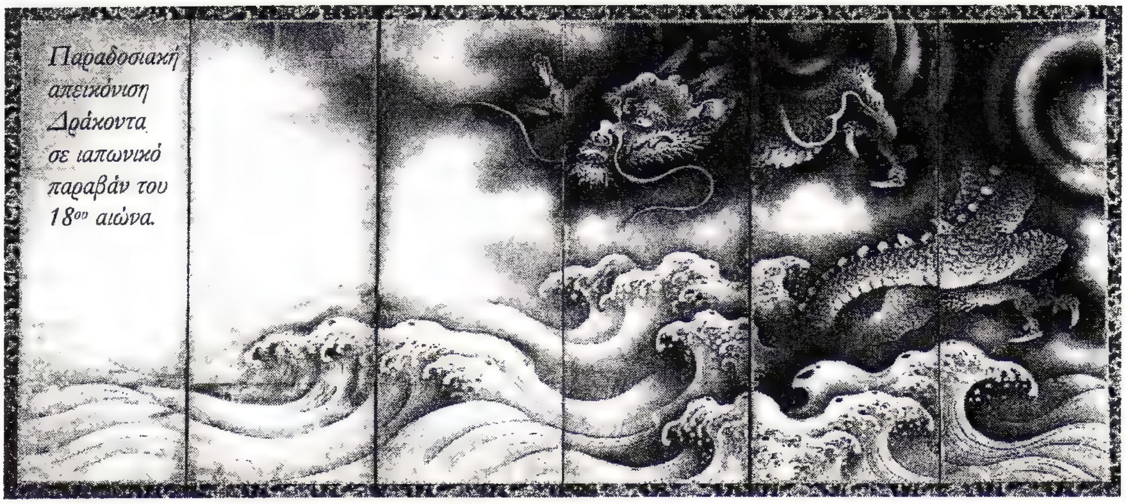

Παραδοσιακή απεικόνιση Δράκοντα σε ιαπωνικό παραβάν του 18ου αιώνα.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΟΦΕΩΣ

Του Τζούλιους Έβολα

(Πρωτοδημοσιεύτηκε το 1928 στο ενημερωτικό δελτίο της Ομάδας UR υπογεγραμμένο με το ψευδώνυμο Iagla)

ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΗ ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ (1971): Ας επιτραπεί στον Ίαγκλα η χρήση του όρου «αποκρυφισμός», παρόλο που θα προτιμούσαμε να την αποφύγουμε, δεδομένου του τι κατέληξε να σημαίνει «αποκρυφισμός» στις μέρες μας. Δεν στάθηκε δυνατόν να καταλήξουμε σε έναν καταλληλότερο όρο, διότι εδώ δεν εξετάζεται ο καθαρός τύπος του Μύστη, αλλά μόνον ορισμένα χαρακτηριστικά της δράσης του, για τα οποία, όπως μπορεί κανείς να διαπιστώσει, ο Ίαγκλα ανατρέχει κυρίως στην παράδοση της Άπω Ανατολής.

Ο αποκρυφισμός έχει μιαν άκρως λεπτοφυή ιδιότητα. Είναι «φιδίσιος». Κι είναι επίσης ουσιαστικός.

Οι άνθρωποι γενικώς χαρακτηρίζονται από τα κλισέ τους, τα ηθικά, θρησκευτικά ή κοινωνικά ιδανικά τους, τις απόψεις τους για τη Δύναμη, τη Σοφία και το Μεγαλείο. Αντίκρυ σε όλα αυτά όμως, ο αποκρυφισμός είναι κάτι εντελώς διαφορετικό. Δεν μπορείς να τον κρατήσεις ούτε να τον μετρήσεις. Δεν έρχεται από την κατεύθυνση από την οποία όλοι τον περιμένουν και προς την οποία όλοι κοιτούν, αλλά από την αντίθετη. Έτσι, κινείται απαρατήρητος ή, αν παρατηρηθεί προκαλεί σύγχυση. Διαλύει τις βεβαιότητες όσων νόμιζαν πως είναι ασφαλείς, πως έχουν τα πόδια τους στο έδαφος.

Ο αποκρυφιστής ως ον δεν είναι μετρήσιμος με τα συνηθισμένα μεγέθη. Κανείς δεν γνωρίζει τις αληθινές του δυνατότητες ούτε το περιεχόμενο της δράσης του. Ο δρόμος του είναι απροσπέλαστος. Μπορεί να είσαι ο καλύτερος φίλος του, ο σύντροφός του ή ακόμα και η ερωμένη του. Μπορεί να νομίζεις πως η καρδιά του, η στοργή του και η αφοσίωσή του σου ανήκουν. Κι όμως, εκείνος θα είναι πάντοτε ένας άλλος, πέρα από αυτόν που ήδη γνωρίζεις. Θα αντιληφθείς αυτόν τον «άλλο», μόνον όταν μπεις στο βασίλειό του. Και τότε θα νιώσεις πως μέχρι τώρα απλώς βάδιζες δίπλα στο χείλος μιας αβύσσου.

Σήμερα, στη Δύση αμέτρητοι είναι εκείνοι που δηλώνουν αποκρυφιστές, διδάσκαλοι, μύστες και τα τοιαύτα και που δυσαρεστούνται εάν έστω και ένας αγνοεί αυτή τους την υποτιθέμενη ιδιότητα.

Ας το επαναλάβουμε: τη εξαιρέσει ελαχίστων και εξαιρετικών περιπτώσεων, ο αληθινός μύστης πολύ σπάνια αποκαλύπτεται έξω από τον δικό του κύκλο.

Ο αληθινός μύστης ζει σε μια κατάσταση, η οποία, από τη φύση της καταστρέφει κάθε εξάρτηση από τους ανθρώπους. Το τι θα πουν οι άνθρωποι γι' αυτόν, το τι θα σκεφτούν, το αν η γνώμη τους γι' αυτόν θα είναι ακριβής ή όχι, όλα αυτά δεν τον απασχολούν πλέον.

Μια «ακαταμάχητη» τάση ωθεί τους ανθρώπους να θέλουν να δείξουν ποιοι είναι (ή, ακόμη χειρότερα,

ποιοι νομίζουν πως είναι) στους άλλους. Όταν δρουν, θέλουν να το μάθουν οι πάντες. Δεν τους χαρακτηρίζει η απουσία αντιδράσεων ούτε η φυσική απάθεια απέναντι σε άδικα σχόλια ή πράξεις εναντίον τους.

Όλα αυτά ο αποκρυφιστής τα θεωρεί παιδιάστικα. Ο ίδιος δεν υπάρχει. Αν οι άλλοι θέλουν να χτυπούν τον αέρα, ας το κάνουν. Αυτός μπορεί να τραβήξει το χαλί κάτω από τα πόδια τους και θα το κάνει, εάν προκύψει ανάγκη, χωρίς οι άλλοι να αντιληφθούν ποιος τράβηξε το χαλί ούτε καν ότι το χαλί τραβήχτηκε.

Θέλουν να τον χτυπήσουν στο μάγουλο; Ας το κάνουν. Θα τους γυρίσει και το άλλο: παίζει μόνο αυτά τα παιγνίδια, στα οποία ο ίδιος υπαγορεύει όλους τους κανόνες. Δεν βρίσκεται στο έλεος κανενός. Αυτός και μόνον αυτός αποφασίζει ποιες θα είναι οι αντιδράσεις του απέναντι στα λόγια, στις πράξεις και στις ιδιότητες των άλλων ανθρώπων.

Πες τον ήρωα. Ή πες τον δειλό. Δεν τον νοιάζει ούτε το ένα ούτε το άλλο.

Το μόνο που τον απασχολεί είναι τι αποτελέσματα θα έχουν αυτές οι σκέψεις των άλλων. Ποιες θα είναι οι συνέπειές τους στο παιχνίδι του. Το μόνο που τον νοιάζει είναι να συμβούν αυτά που θέλει. Ήρεμα και ψυχρά διαμορφώνει τα μέσα και τις συνθήκες, ύστερα δρα και αυτό είναι όλο. Δεν προσκολλάται στη δράση του σαν να ήταν δική του. Και, πάνω από όλα δεν μιλά για τη δράση του ούτε προσκολλάται στο αποτέλεσμα. Η δράση είναι απλώς ένα εργαλείο. Κι αυτός είναι ανέγγιχτος από τη μανία της «αυτοεπιβεβαίωσης».

Όσο προχωρά ο αποκρυφιστής τόσο πιο βαθιά βυθίζεται το κέντρο του, ενώ γίνεται ολοένα και τελειότερη η ψευδαίσθηση ελευθερίας που τρέφουν όσοι χρησιμοποιούνται από αυτόν. Στις μέρες μας είναι ελάχιστα γνωστό το συγκεκριμένο χαρακτηριστικό του αποκρυφισμού. Λειτουργεί καλύτερα, όταν περνάει απαρατήρητος.

Πες τον ήρωα.
Ή πες τον δειλό.
Δεν τον νοιάζει
ούτε το ένα ούτε το άλλο.
Τον νοιάζει μόνο
να συμβούν αυτά
που θέλει.
Ήρεμα και ψυχρά
διαμορφώνει τα μέσα
και τις συνθήκες,
ύστερα δρα
χωρίς να μιλά
και αυτό είναι όλο.

Συχνά, στη Δύση ο αποκρυφισμός παραμορφώνεται από αλλότριες απόψεις και από βέβηλες προκαταλήψεις. Οι άνθρωποι γνωρίζουν λίγα και λένε πολλά. Έτσι, πληθαίνουν τα σφάλματα και οι παρεξηγήσεις. Καμμιά υποστήριξη δεν οφείλεται σε όσους αγνοούν πού βρίσκονται οι αληθινές αρχές, σε όσους χρησιμοποιούν τον αποκρυφισμό ως δικαιολογία για παιγνίδια και μανίες με μόνο στόχο τον εντυπωσιασμό των άλλων.

Στο δελτίο αυτό [ΣτΜ: Εννοεί το ενημερωτικό δελτίο της Ομάδας UR], συχνά αναφερθήκαμε στη «βούληση», τη «δράση» και τον «Εαυτό». Οι συγγραφείς των σχετικών μονογραφιών γνωρίζουν αυτές τις έννοιες. Αλλά δεν είμαστε απολύτως βέβαιοι για το αν οι αναγνώστες κατανοούν ότι, εδώ, η βούληση δεν είναι η βούληση, η δράση δεν είναι η δράση και ο Εαυτός δεν είναι ο εαυτός.

Πριν από εικοσιπέντε αιώνες, στην Κίνα γράφτηκε ένα μικρό βιβλίο. Εκεί μέσα, οι αρχές μιας λεπτοφυούς και Ερμητικής σοφίας εκτίθενται σε καθαρή, ψυχρή και διαυγή μορφή. Πρόκειται για το Τάο Τε Τσινγκ του Λάο Τσε. [ΣτΜ: Η ελληνική μετάφραση ακολουθεί την συνηθέστερη στη Δύση μεταγραφή των ονομάτων Ντάο Ντε Τζινγκ και Λάου Τζε.]

Θα ήταν χρήσιμη η υπενθύμιση των κυρίων μοτίβων αυτής της άχρονης και άπειρης πρακτικής σοφίας. Είναι ένα απαράμιλλο σημείο αναφοράς. Πολύ επικίνδυνο, αλλά απόλυτο. Δεν γνωρίζουμε κάτι πιο απόλυτο από αυτό. Διαπνέεται από μιαν αίσθηση χειρουργείου.

Διάφανο και ουσιαστικό.

Χωρίς κανέναν απόηχο ανθρώπινων περιορισμών και εμμονών. Εκεί μπορεί κανείς να αναπνεύσει ελεύθερα και -με την πλήρη έννοια- να είναι.

Η συνάντηση του Κομφούκιου με τον Λάο Τσε, όπως τη διηγείται ο Τσο Χονγκ στο Σι Σιεν Τσουέν, παρόλο που πιθανώς στηρίζεται στο μύθο, παραταύτα είναι μεστή νοήματος.

Ο Κομφούκιος, αφού προσπάθησε να μεταδώσει τη δική του προσήλωση στα έθιμα, την ηθική και την παράδοση στον Λάο Τσε, έλαβε από αυτόν τέτοιες απαντήσεις, που, χρόνια αργότερα, ενθυμούμενος τη συνάντησή τους έγραψε:

«Μπορείς να στήσεις παγίδες για να πιάσεις θηράματα. Μπορείς να πιάσεις ψάρια με τα δίχτυα και πουλιά με τα βέλη. Αλλά, πώς να συλλάβεις τον Δράκοντα που πετά στον αέρα πάνω από τα σύννεφα;»

Ιδού πώς οι ρήσεις του Λάο Τσε σταδιακά ορίζουν τη φύση του Ολοκληρωμένου, του Διφορούμενου, του Ήπιου, του Ασύλληπτου.

Το κείμενο αρχίζει ως εξής: «Η Ατραπός που είναι η Ατραπός δεν είναι η συνηθισμένη ατραπός. Το Όνομα που είναι το Όνομα δεν είναι το συνηθισμένο όνομα.»

Οι άνθρωποι κλέβουν τη ζωή.

Βρίσκονται έξω από το κέντρο και τραβούν έξω από αυτό τις ιδιότητες που θα έπρεπε να μένουν βαθιές και αόρατες.

Κατασκευάζουν τη μαριονέττα της «προσωπικότητας», αντί να είναι.

Κι ύστερα αρπάζονται από την «προσωπικότητα», προσκολλημένοι και παθιασμένοι σαν κτήνη.

Συσσωρεύουν, απορροφούν, σφίγγουν και «καταφάσκουν» επ' άπειρον: Εγώ! Εγώ! Εγώ!

Η μάσκα, ο μορφασμός γίνονται το παν. Δεν αντιλαμβάνονται ότι αυτό είναι παραλήρημα, λάθος, μανία. Ο θάνατος παραμονεύει μέσα στο κέλυφος που έκτισαν. Και ο θάνατος τους γκρεμίζει. Είναι προνύμφες που απορρίπτονται από το Μεγάλο Παιγνίδι.

Ιδού τι λέει ο Ολοκληρωμένος:

Η αληθινή κατάφαση, η απόλυτη ατομικότητα δεν είναι η κατάφαση και η ατομικότητα, όπως τις ξέρουν οι άνθρωποι. Αυτές οι τελευταίες είναι ψευδαίσθηση και διαφθορά. Οι άνθρωποι μιλούν για κτήσεις, αλλά δεν ξέρουν τι σημαίνει κτήση. Μιλούν για «δύναμη», μα αυτό που έχουν στον νου τους είναι ένα παραμύθι.

Ο Ολοκληρωμένος λέει: Μόνο χάνοντας τον εαυτό του εξατομικεύεται ο Εαυτός. Παύοντας να «καταφάσκει» γίνεται αληθώς άτομο και Κύριος του Εαυτού.

Δεν μπορεί κανείς να έχει, όταν προσκολλάται. Δεν μπορεί κανείς να γίνει πιο επιδέξιος, όταν κρατά σφιχτά. Ο Ολοκληρωμένος εξαφανίζεται - έτσι αποκαλύπτει.

Αδειάζει τον εαυτό του - έτσι επιτυγχάνει το απόλυτο είναι.

Για να φτάσει στην κορυφή αποκρύπτει τον Εαυτό του. Δίδοντας κερδίζει. Δίδοντας είναι πλούσιος. Αφήνεται, διαλύεται και ανεβαίνει.

Εγκαταλείπει την ακτίνα, καταργεί την πληθωρικότητα και προσηλώνεται στην αόρατη προέλευση. Συγκεντρωμένος πραγματοποιεί - σκορπισμένος αποτυγχάνει.

Από την πληρότητα στρέφεται στην «κενότητα».

Εκεί βρίσκεται η ουσία της πληρότητας, όπως στον άξονα βρίσκεται η ουσία του τροχού.

Ο καλός νικητής δεν προσπαθεί. Ο καλός οδοιπόρος δεν αφήνει ίχνη. Ο καλός καθοδηγητής δεν καθοδηγεί... Τον υπακούνε χωρίς να διατάζει. Νικά χωρίς να μάχεται. Οι άνθρωποι ελκύονται από αυτόν χωρίς να τους καλεί.

Από την κίνηση στρέφεται προς αυτό που, ως αιτία της κίνησης είναι ακίνητο. Από το είναι σε αυτό που, ως ασώματο είναι μη-είναι. «Εαυτός», «Μη-Εαυτός», «θέληση», όλα ψευδαισθήσεις! Τα κέρδη γίνονται απώλεια. Όποιος στέκει στις μύτες των ποδιών του δεν γίνεται ψηλότερος. Το βάδισμα δεν είναι ένα τυχαίο κούνημα των ποδιών. Όποιος βγαίνει μπροστά στα φώτα παραμένει στο σκοτάδι. Όποιος νομίζει πως έχει φτάσει, βρίσκεται πίσω στην αφετηρία.

Η επίδειξη του εαυτού είναι εξάρτηση. Η φροντίδα του εαυτού είναι σήψη. Η προσπάθεια είναι άχρηστη, παράλογη και οδηγεί μακριά από την ατραπό. Όσο περισσότερο «καταφάσκει» κανείς, όσο πιο έξω βγαίνει, τόσο περισσότερο «καταφάσκει» το τίποτε.

Αν δεν εγκαταλείψεις το παιγνίδι της αντίστασης, της κατοχής και της θέλησής σου, δεν θα πάψεις να εξαπατάσαι: η ατραπός είναι κάτι άλλο.

Να θέλεις, χωρίς να θέλεις να θέλεις. Να δρας, χωρίς να θέλεις να δρας. Να πραγματώνεις, χωρίς να πράττεις. Να πράττεις, χωρίς να είσαι ο πράττων. Να εξυψώνεσαι, χωρίς να εξουσιάζεις. Ευθύς μα εύκαμπτος, διαυγής μα όχι λαμπερός – αυτό λέει ο Λάο Τσε. Το να είσαι αληθώς σημαίνει να μην επιθυμείς να είσαι.

Ο Λάο Τσε αναποδογυρίζει όλες τις ανθρώπινες «αξίες». Σου χαμογελά, όπως σ' ένα μικρό παιδί, όταν φοράς τη μάσκα του «κατακτητή», του «υπερανθρώπου», αυτού που «σπάει μα δεν λυγίζει». Τι αφέλεια! Ο Λάο Τσε λέει για το νερό: Τίποτε στον κόσμο δεν είναι σαν το νερό, έτοιμο να πάρει οποιαδήποτε μορφή. Κι όμως τίποτε δεν είναι πιο ικανό να νικήσει οτιδήποτε δυνατό και άκαμπτο. Το νερό είναι αδάμαστο, διότι προσαρμόζεται στα πάντα. Δεν αιχμαλωτίζεται, διότι δεν προβάλλει αντίσταση. Η «ιδιότητα» του Ουρανού το μιμείται. Το εύκαμπτο θριαμβεύει πάνω στο άκαμπτο, το αδύναμο θριαμβεύει πάνω στο δυνατό. Τα εργαλεία του θανάτου είναι δυνατά και σκληρά. Τα εργαλεία της ζωής είναι απαλά και εύκαμπτα. Τα πρώτα είναι κάτω, τα δεύτερα είναι άνω. Τα δεύτερα διευθύνουν τα πρώτα. Το ασώματο διεισδύει στην αδιαπέραστη ύλη.

Όσοι εκτίθενται κάνουν πιθανή τη συντριβή τους. Το δυνατό δέντρο μπορεί να κοπεί. Η «θέληση» προετοιμάζει την αποτυχία, η προσκόλληση επιτρέπει την απώλεια. Δεν υπάρχει δράση που να μην προκαλεί αντίδραση.

Έτσι, ο καλός παλαιστής δεν χρησιμοποιεί βία. Ο καλός νικητής δεν προσπαθεί. Ο καλός οδοιπόρος δεν αφήνει ίχνη. Ο καλός καθοδηγητής δεν καθοδηγεί. Ο καλός φύλακας δεν χρειάζεται κλειδαριές. Ο καλός δεσμοφύλακας δεν χρησιμοποιεί σχοινιά. Ο αληθινά νικηφόρος στρατός δεν χρειάζεται να «πολεμήσει» - δεν ασχολήθηκε ποτέ με τη μάχη ούτε καν με την πιθανότητα της ανάγκης για μάχη.

Βλέπεις πόσο ασύλληπτο είναι όλο αυτό; Ενάντια σε αυτό δεν μπορείς να βρεις μια λαβή, δεν βρίσκεις αντίσταση, παρόλο που νιώθεις μια δύναμη ενάντια στην οποία δεν μπορείς να κάνεις τίποτε, μια δύναμη η οποία εξαρχής σου στερεί τη δυνατότητα της μάχης. Διότι το ξίφος δεν μπορεί να χτυπήσει τον αέρα και το δίχτυ δεν μπορεί να πιάσει το νερό.

Αυτή τη δύναμη κατέχουν εκείνοι, τους οποίους «δάγκωσε ο Δράκοντας». Με αυτή τη δύναμη διευθύνουν τις εγκόσμιες υποθέσεις, λειτουργώντας με αυτήν, μένοντας αόρατοι και σιωπηλοί στα παρασκήνια. Για εκείνους, οι άνθρωποι δεν είναι τίποτε (όπως οι άνθρωποι δεν είναι τίποτε για τις απρόσωπες δυνάμεις της φύσης). Τους χρησιμοποιούν σαν όργανα -λέει ο

Λάο Τσε- χωρίς να νιώθουν αγάπη ή μίσος, καλή ή κακή προαίρεση. Μήπως ο κτίστης κάνει διακρίσεις ανάμεσα στις πέτρες που χρησιμοποιεί;

Το απείρως πλατύ τετράγωνο παύει να έχει γωνίες. Το απείρως ευρύ δοχείο παύει να έχει πυθμένα. Ο απείρως οξύς ήχος παύει να ακούγεται. Η απείρως μεγάλη εικόνα παύει να έχει μορφή.

Αυτή είναι η διδασκαλία του Λάο Τσε. Η απουσία ίχνους είναι το ίχνος του Τέλειου.

Μέσα στη μεγαλωσύνη της δύναμης του πνεύματός του, συγκρινόμενος με την περιορισμένη συνειδητότητα των ανθρώπινων όντων, εμφανίζεται σχεδόν να αγνοεί την ίδια του την ύπαρξη. Μεταμφιεσμένος σε αδυναμία κατέχει αληθινή δύναμη. Γνωρίζει πως είναι ισχυρός κι όμως εμφανίζεται αδύναμος.

Γνωρίζει πως είναι πεφωτισμένος κι όμως εμφανίζεται μικρός και μέτριος.

Λειαίνει ό,τι είναι αιχμηρό, ξεκαθαρίζει ό,τι είναι συγκεχυμένο, καλύπτει την ακτινοβόλο φύση του και εμφανίζεται προς τα έξω ίδιος με ό,τι είναι συνηθισμένο.

Προχωρεί χωρίς να προωθείται. Απορροφά χωρίς να κατακτά. Έχει χωρίς να κατέχει.

Γίνεται σαν όλους τους άλλους – έτσι γίνεται διαφορετικός από τον καθένα.

Προχωρεί προσεκτικός σαν αυτόν που διασχίζει χείμαρρο τον χειμώνα.

Επαγρυπνεί σαν αυτόν που είναι περικυκλωμένος από εχθρούς. Ψυχρός σαν ξένος. Εφήμερος σαν μισολιωμένη νιφάδα χιονιού. Τραχύς σαν κορμός δένδρου.

Πλατύς σαν τις μεγάλες κοιλάδες. Απροσπέλαστος σαν τα βαθιά νερά. Απόρθητος σαν τις μοναχικές κορφές. Φτάνει, χωρίς να βαδίζει. Διεισδύει, χωρίς να κοιτά. Πραγματώνει, χωρίς να θέλει. Δρα, χωρίς να πράττει. Κι απλά εξαφανίζεται.

Τον υπακούνε, χωρίς να διατάζει. Νικά, χωρίς να μάχεται. Οι άνθρωποι ελκύονται από αυτόν, χωρίς να τους καλεί.

Τι απογοήτευση για όσους στηρίζονται στον μύθο ενός ανδρισμού στηριγμένου στους μυώνες ή στη μεταλλική δύναμη... Μόνον αυτός είναι ο αληθινός άνδρας, ο απόλυτος άνδρας. Απορροφά μέσα του τη διφορούμενη φύση του θηλυκού.

Ο Λάο Τσε μιλά για την αόρατη μαγεία του θηλυκού, που με γατίσιο τρόπο προσελκύει και απορροφά μέσα του τη δράση του άνδρα. Και τη συγκρίνει με τις βαθιές κοιλάδες, που τραβούν μέσα τους τα ύδατα από τις κορφές, χωρίς δυνατότητα αντίστασης.

Πράγματι, «η Ατραπός που είναι η Ατραπός, δεν είναι η συνηθισμένη ατραπός». Γνωρίζεις τι είναι οι «ήρωές» σου, οι «μάρτυρές» σου, οι «άνθρωποι με τον αλύγιστο χαρακτήρα»; Πλάσματα της ματαιοδοξίας και τίποτε άλλο.

«Σπάω, μα δεν λυγίζω»: Με άλλα λόγια, «για χάρη της "όμορφης πόζας" και για την ικανοποίηση της περηφάνιας, τρέφω το εγώ μου, κι ας θυσιάζω την πραγματικότητα». Τι παιδί!

Ο Λάο Τσε δεν κρύβεται πίσω από το «ηρωικό» και «τραγικό» προπέτασμα καπνού. Ψυχρός, διαυγής, ενδιαφέρεται μόνο για την επίτευξη. Προχωρείς; Υποχωρεί. Και μετά επιστρέφει σαν το κύμα: «Είναι καλύτερο να πας πίσω ένα βήμα, παρά να κερδίσεις μισή σπιθαμή. Ανάμεσα σε δυο αντιμαχόμενους, νικητής είναι αυτός που δεν μάχεται.»

Προβάλλεις ένα εμπόδιο ή μία «κατάφαση»; Σ' αφήνει να προχωρήσεις, βυθίζεται στη γη και σε κόβει από τη ρίζα.

Προβλέπει αυτό που δεν έχει ακόμη εκδηλωθεί. Δρα πάνω σε αυτό που είναι ακόμη αδύναμο. Επιλύει μια κρίση, πριν ακόμη ξεσπάσει. Αποσύρεται.

Συγκεντρώνει τη δράση του εκεί όπου δεν υπάρχουν περιορισμοί και άμυνες, εκεί όπου δεν υπάρχει «αιτία» - με άλλα λόγια, εκεί όπου ένα αποτέλεσμα δεν θα επιφέρει αντίδραση.

Ο Λάο Τσε λέει: Οι άνθρωποι αγνούν τι είναι η δράση.

Σήμερα έχουμε τη θρησκεία της «προσπάθειας», του «γίγνεσθαι», της «δράσης».

Σήμερα σημασία δεν έχει η άφιξη, αλλά η «στόχευση προς το άπειρο», ο «αγώνας», η «αιώνια φιλοδοξία».

Οι άνθρωποι χρειάζονται τη δράση, όχι για να πραγματώσουν, αλλά για να νιώσουν ότι υπάρχουν.

Όσο πιο πολύ αιχμαλωτίζονται, ενθουσιάζονται, παρασύρονται, τόσο πιο ευτυχισμένοι νιώθουν. Θέλουν να νιώθουν πιο έντονα, διότι φυσικά έχουν ανάγκη να νιώθουν ότι υπάρχουν... Τι καταστροφή, όμως τη μέρα που πια δεν θα βρουν αντίσταση! Θα σπάσουν σαν σαπουνόφουσκες.

Κι αυτό ακριβώς συμβαίνει τη στιγμή του θανάτου, όταν σπάζει το το σκληρό περίβλημα, που τους βοηθούσε να «αναλογίζονται» τη συνειδητότητά τους. Τότε ο δεσμός λύεται και διαλύεται στον άπειρο αιθέρα, εκεί όπου δεν υπάρχει πια ούτε στήριγμα ούτε κατεύθυνση, δηλαδή στο βασίλειο του Δράκοντα.

Πρηνηδόν, αθόρυβα, αόρατα: Φωνή δίχως λόγια. Βλέμμα δίχως αντικείμενα. Κτήση δίχως άγγιγμα. Δράση δίχως κίνηση. Αυτή είναι η μέθοδος του Ταό.

Παραδοξότητα; Ανοησία;

Λέξεις, απλές λέξεις που τριγυρίζουν τον βασιλικό ελέφαντα σαν απειροελάχιστες μύγες. Μα, εσύ που θες να φτάσεις στην απέναντι όχθη, πρόσεξε τι λέει ο Λάο Τσε:

«Όπως το ψάρι δεν θα επιβίωνε, αν εγκατέλειπε τα σκοτεινά βάθη, έτσι και το συνηθισμένο άτομο δεν μπορεί να γνωρίσει το όπλο της σοφίας του Κυρίου.»

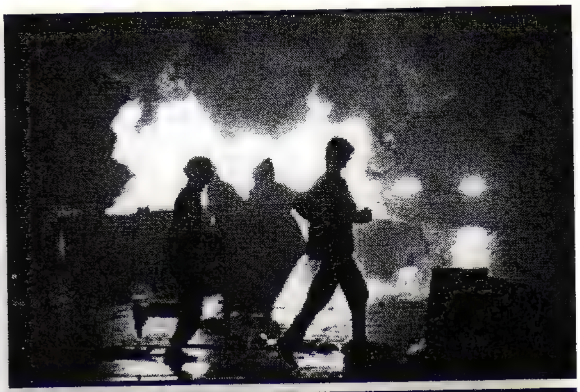

Γ Α Λ Λ Ι Α , Ν Ο Ε Μ Β Ρ Η Σ 2 0 0 5

ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ ΤΗΣ ΙΕΡΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Του Αρριανού Σιβαΐτη

Ο Νοέμβρης που μας πέρασε σημαδεύτηκε από ταραχές στη Γαλλία και σ' άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Κι όπως γίνεται πάντα, όλοι έσπευσαν να δουν αυτές τις ταραχές μέσα από τα χρωματιστά γυαλιά των ιδεολογιών τους. Μαζί με τις φλόγες των μολότωφ ψώθηκαν φωνές είτε τρόμου είτε ενθουσιασμού. «Βοήθεια, αστυνομία, μας καίνε οι αραπάδες, εμείς σας τα λέγαμε, ψηφίστε μας,» ωρύονταν οι ακροδεξιοί. «Ζήτω η επανάσταση, το προλεταριάτο ξεσηκώνεται, ψηφίστε μας» σκούζανε οι κατα φαντασίαν επαναστάτες. «Φταίει ο φτου-κακα ρατσισμός, ψηφίστε μας,» φωνάζανε οι ροζ αριστεροί εργοδότες μεταναστών δουλικών.

Κι όταν καταλάγιασαν οι φλόγες, καταλάγιασαν και οι φωνές. Κι όλοι ξαναβούτηξαν στην τηλεοπτική τους καθημερινότητα.

Η τάξις και η ασφάλεια απεκατεστάθησαν.

Τα κεφάλια μέσα πάλι.

ΧΩΡΙΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ ΓΥΑΛΙΑ

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές, όντας η ζώσα ακύρωση κάθε ιδεολογίας, κοιτούμε την πραγματικότητα δίχως παραμορφωτικούς φακούς. Δεν βαφτίζουμε το κρέας ψάρι ούτε φοβούμαστε την αλήθεια, ακόμα κι αν αυτή δεν μας είναι ευχάριστη.

Γι' αυτό κι εύκολα διακρίνουμε τι ήταν και τι δεν ήταν οι ταραχές του Νοέμβρη.

Δεν ήταν ταξική εξέγερση. Εξέγερση σημαίνει ξεσηκωμός κατά της καθεστηκυίας τάξης. Κι αυτό δεν έγινε ούτε για μια στιγμή. Οι «εξεγερμένοι» ήταν λούμπεν άτομα, πρεζέμποροι, νταβάδες και συμμορίτες που απλά βρήκαν μια ευκαιρία να τα κάνουν λίμπα, μια που το κράτος αποδείχτηκε ανίκανο να τους κάνει καλά. Και τι έκαναν λίμπα; Τις δικές τους γειτονιές, τα δικά τους αυτοκίνητα. Ούτε που ασχολήθηκαν με τις περιουσίες και τις γειτονιές των προνομιούχων. Ναι μεν νιώθουν οι ριγμένοι της υπόθεσης, αλλά αυτό δεν

Πάνω: Καμμένο McDonalds στο Παρίσι. Μπράβο στα παιδιά.

σημαίνει ότι είναι εχθροί του συστήματος. Γι' αυτό και αφ' ης στιγμής το σύστημα τους πετάξει ένα ξεροκόμματο (με τη μορφή ενός έξτρα επιδόματος ή φτηνής πρέζας στις γειτονιές τους), θα βολευτούν μια χαρά.

Δεν ήταν ούτε προοίμιο φυλετικού πολέμου. Το γεγονός ότι οι ταραξίες είχαν συγκεκριμένες φυλετικές ταυτότητες είναι απλό απότοκο του ότι οι ριγμένοι του γαλλικού καπιταλισμού ανήκουν σε συγκεκριμένες εθνοτικές ομάδες. Οι ταραξίες όμως ούτε που ασχολήθηκαν με τους Λευκούς (άρα για ποιο φυλετικό πόλεμο μιλάμε;). Οι ταραχές περιορίστηκαν στα γκέττο και ο μόνοι που αντιμετώπισαν τους ταραξίες ήταν οι μπάτσοι (ούτως ή άλλως πολυφυλετικό σώμα στη Γαλλία), δηλαδή, οι ένστολοι μπράβοι του καπιταλιστικού κράτους, για τους οποίους δεν δίνουμε δεκάρα σ' όποια φυλή κι αν ανήκουν (και κρίμα που δεν σκοτώθηκαν καμμιά εκατοστή).

Οι ταραχές του Νοέμβρη ήταν εκτεταμένη και χαοτική έκρηξη από τμήμα του λούμπεν προλεταριάτου των γαλλικών μεγαλουπόλεων. Τυφλό ξέσπασμα της βίας που καταπιέζει μέσα σε κάθε υγιή άνθρωπο αυτή η απάτη που λέγεται δυτικός τρόπος ζωής. Το ότι αυτή η έκρηξη δεν είχε στόχους είναι φυσιολογικό. Η Καταστροφή ενσαρκώθηκε στην πιο καθαρή της μορφή. Χωρίς τη μάσκα των σικέ «κοινωνικών αιτημάτων».

Ο καπιταλισμός ως μαθητευόμενος μάγος: Νόμιζε ότι θα μπορεί επ' αόριστον να πάει ενάντια στην ανθρώπινη φύση. Τώρα, αντιμέτωπος με τις συνέπειες της τρέλλας του αποδείχνεται τραγικά ανεπαρκής να ελέγξει τις στοιχειακές δυνάμεις που απελευθέρωσε.

Οι ταραξίες, από Εθνικοσοσιαλιστικής σκοπιάς είναι επαινετέοι. Απέδειξαν πως διαθέτουν μια ζωτικότητα, την οποία ακόμη δεν έχει σκοτώσει το βόλεμα του αστισμού. Όποιος σε συνθήκες καπιταλισμού είναι καταστροφέας, μπορεί σε πιο υγιείς συνθήκες να εξελιχθεί σε πολεμιστή. Αντίθετα, όποιος σε συνθήκες καπιταλισμού είναι νομιμόφρων, σε πιο υγιείς συνθήκες κάνει μόνο για δούλος.

Γι' αυτό και είναι λυπηρό το ότι οι Λευκοί δεν εκδηλώνουν πια τέτοιες συμπεριφορές. Αυτό δείχνει ότι η μεγάλη πλειονότητα της Λευκής Φυλής μάς είναι παντελώς άχρηστη.

Ταραχές σαν αυτές του Νοέμβρη θα υπάρξουν κι άλλες στο μέλλον. Οι ταραξίες δεν θα είναι απαραίτητα Βορειοαφρικανοί ούτε απαραίτητα μετανάστες. Θα είναι όμως πάντοτε απελπισμένοι λούμπεν που δεν έχουν τίποτε πια να χάσουν.

Και πάντοτε, το σύστημα θα φροντίζει να τους πετάει κι ένα ξεροκόμματο για να τους ηρεμήσει, μέχρι να ξανανιώσει ασφαλές. Τότε θα τους ξεζουμίζει πάλι, μέχρι τις επόμενες ταραχές και ούτω καθεξής.

ΟΜΩΣ, οι ταραχές θα γίνονται ολοένα και πιο συχνές, καθώς οι συνεχώς οξυνόμενες συνθήκες του διεθνούς ανταγωνισμού θα οδηγούν ολοένα και περισσότερους στη φτώχεια, δηλαδή στην αδυναμία ν' αγοράσουν τα καταναλωτικά αγαθά που σήμερα λογίζονται ως το μοναδικό κριτήριο ευτυχίας. Κι αυτό θα προκαλεί οργή και μίσος στους ριγμένους.

Η οργή και το μίσος θα γεννούν συνεχώς νέα ξεσπάσματα τυφλής καταστροφής, μια καθημερινότητα απρόβλεπτων εκρήξεων, που θα λειτουργούν σαν άμμος στα γρανάζια του συστήματος.

Κι έτσι θά 'ρχεται όλο και πιο κοντά το τέλος του Δυτικού Πολιτισμού, ένα τέλος που καμμιά σχέση δεν έχει με ένδοξα βαγκνερικά φινάλε, ένα τέλος σταδιακό, που θα προκύψει από τη συνεχή αποσύνθεση.

Και το ζητούμενο είναι: Ποια η στάση μας;

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ & ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΕΣ ΤΑΡΑΧΕΣ

Αυτό το σύστημα, αυτή η έννομη τάξη είναι το σύστημα και η έννομη τάξη του εχθρού μας. Χτίστηκε πάνω στον τάφο του Φύρερ μας κι αποτελεί την άρνηση κάθε Εθνικοσοσιαλιστικής διδασκαλίας.

Έχει δολοφονήσει, φυλακίσει και κυνηγήσει αμέτρητους Εθνικοσοσιαλιστές.

Επομένως, κάθε ενέργεια εναντίον του είναι καλοδεχούμενη από όποιον κι αν προέρχεται, είτε αυτός είναι Μαύρος είτε Λευκός είτε Κίτρινος είτε Μωβ.

Αντίθετα, οι υπερασπιστές αυτού του συστήματος και αυτής της έννομης τάξης είναι εχθροί μας, όποιοι κι αν είναι, και ιδιαίτερα αν είναι Λευκοί, δηλαδή προδότες.

Τους μετανάστες δεν τους φέραμε εμείς στην Ευρώπη. Τους έφερε ο καπιταλισμός. Οπότε, ας τα βγάλει πέρα ο καπιταλισμός μαζί τους. Από τη στιγμή που οι Εθνικοσοσιαλιστές δεν βρίσκονται στην εξουσία,

δεν έχουν κανέναν απολύτως λόγο να βοηθήσουν οποιονδήποτε.

Η μεγάλη πλειονότητα της Λευκής Φυλής αποδείχνεται μέρα με τη μέρα ημιθανής κι ανίκανη να επιβιώσει απέναντι στις άλλες φυλές. Κι αν σε συνθήκες κρίσης, οι τροφαντοί, ροδαλοί τηλεορασόπληκτοι ομόφυλοί μας στρέφονται προς μια παραμορφωμένη ξενοφοβική καρικατούρα του ρατσισμού, με το που θα ηρεμήσουν τα πράγματα, οι ίδιοι που τώρα μας λένε ότι είχαμε δίκιο, θα τα ξαναγυρίσουν και θα ξαναμιλάνε για «αδελφότητα», χορεύοντας r'n'b, δακρύζοντας σε ταινίες για το «ολοκαύτωμα» και καρφώνοντάς μας στις αρχές.

Προτεραιότητά μας είναι η ασφάλεια και προστασία των οικογενειών μας και των συντρόφων μας Εθνικοσοσιαλιστών. Από εμάς θα γεννηθεί αύριο η Νέα Φυλή. Όχι από τους ετοιμοθάνατους αστούς. Ευγονική δεν σημαίνει γαλανά ματάκια και ξανθά μαλλάκια. Ευγονική σημαίνει δυνατή φυλή, δηλαδή πολεμική φυλή, δηλαδή εξεγερσιακή φυλή.

Επομένως, το ζητούμενο είναι να έχουμε στη διάθεσή μας τα απαραίτητα μέσα προστασίας. Δηλαδή ΣΙΔΗΡΑ συντροφικότητα και αλληλεγγύη μεταξύ μας, μαχητικό πνεύμα και ανάλογη εμπειρία σε συνθήκες πόλης, οπλισμό, σπίτια σε δικές μας περιοχές και, φυσικά το χρήμα που θα μας επιτρέψει να τ' αποκτήσουμε.

Πέρα από αυτά όμως, σε ανάλογες ταραχές, οφείλουμε να εκμεταλλευτούμε το όποιο χάος προκύψει για να μπορέσουμε, κρυμμένοι μέσα στον χαλασμό να αποκτήσουμε την εμπειρία που θα μας επιτρέψει να επιτείνουμε αυτό το χάος.

Δηλαδή: Όταν γίνονται ταραχές, η θέση μας δεν είναι μπροστά στην τηλεόραση. Η θέση μας είναι είτε στο κέντρο των ταραχών δίπλα στους όποιους ταραξίες της στιγμής για να «ψηθούμε» καίγοντας και καταστρέφοντας είτε σε περιοχές ηρεμίας άρα ελλιπούς αστυνόμευσης, όπου μπορούμε να σπείρουμε το χάος, με αποτέλεσμα το κράτος να μην μπορεί ν' ανταποκριθεί σε πολλαπλές εστίες ταραχών. Όταν π.χ. ο αντιεξουσιαστικός χώρος καίει το Πολυτεχνείο, η θέση των Εθνικοσοσιαλιστών είναι ή στο Πολυτεχνείο με μολότωφ στο πλευρό των αντιεξουσιαστών και εναντίον των μπάτσων ή, ακόμη καλύτερα, στην Κηφισιά με μολότωφ εναντίον των μεγαλοαστών, που δεν μας περιμένουν εκεί.

ΣΕ ΚΑΜΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ η θέση μας δεν είναι στο πλευρό των δυνάμεων καταστολής. Πάει και τελείωσε. Κι όποιος δεν θέλει να καταλάβει κάτι τόσο απλό, δεν είναι Εθνικοσοσιαλιστής.

ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΟΥΣ

Πολλοί Εθνικοσοσιαλιστές συγκινούνται από τις αρχαίες Άριες παραδόσεις για την Κάλι Γιούγκα, τη Σκοτεινή Εποχή. Υπενθυμίζεται ότι στο τέλος της Κάλι Γιούγκα, ο Σίβα σηκώνεται και χορεύει τον χορό της Πραλάγια, δηλαδή της Διάλυσης, κυκλωμένος από φλόγες.

Η Κάλι και ο Σίβα είναι σύμβολα συγκεκριμένων παγκόσμιων Αρχών. Το να πιστεύει κανείς ότι θα εκδηλωθούν ως γιγαντιαία ανθρωπόμορφα όντα με πολλά χέρια είναι τουλάχιστον απλοϊκό, για να μην πούμε παρανοϊκό. Η Άρια Παράδοση δεν είναι ταινία επιστημονικής φαντασίας. Οι Αρχές εκδηλώνονται στο δικό μας πεδίο με τα μέσα και τις μορφές που παρέχει η ίδια η φυσική και ιστορική πραγματικότητα.

Αυτή τη στιγμή, στο τέλος της Κάλι Γιούγκα, τα πάντα έχουν αντιστραφεί.

Η Κάλι εκδηλώνεται μέσα από τις δομές του συστήματος, μέσα από τους μπάτσους, την έννομη τάξη και τις δηλώσεις του κάθε Σαρκοζύ.

Ενώ ο Σίβα εκδηλώνεται μέσα από όλους όσους συμμετέχουν ενεργά στις διαδικασίες διάλυσης, ανατροπής και χάους.

Μ' άλλα λόγια οι φωτιές του Νοέμβρη είναι φωτιές του Σίβα. Και οι ταραχές των γκέττο είναι μέρος του χορού του Σίβα.

Κι αν κάποιοι ενοχλούνται που ο Σίβα δεν εκδηλώνεται μέσα από Σβαστικοφόρους Άριους, τότε ας θυμηθούν ότι οι Κύκλιες Αρχές είναι αναπότρεπτες και παντελώς ανεπηρέαστες από τις δικές μας επιθυμίες. Το ότι αυτή τη στιγμή οι Λευκοί είναι νομοταγείς υπερασπιστές της Κάλι, αυτό είναι πρόβλημα των Λευκών, όχι των Κοσμικών Νόμων. Αν επιθυμούμε ο Σίβα να έχει το πρόσωπο ενός Αρίου, τότε ας κοιτάξουμε να του δώσουμε το δικό μας πρόσωπο. Τα άλλα είναι δικαιολογίες.

Όσοι σήμερα υποστηρίζουν τη νομιμότητα παίρνουν το μέρος της Κάλι. Γιατί σήμερα, η νομιμότητα είναι ανομία. Και η ανομία είναι η αληθινή νομιμότητα.

Σήμερα, η φώτιση έρχεται μόνο μέσα από τις φλόγες και τη μυρουδιά της βενζίνης, η συντροφικότητα γεννιέται μόνο μέσα από τον κοινό κίνδυνο και η μουσική των σφαιρών ακούγεται μόνο ανάμεσα στις εκρήξεις και τις σειρήνες.

Ο κύκλος κλείνει: Όσο πιο σύντομα καταστραφεί ο Δυτικός Πολιτισμός, τόσο πιο σύντομα θα εμφανιστεί ο Αναμενόμενος Κάλκι.

Το είπε ο Μέγας Νίτσε: Αυτό που πέφτει πρέπει και να το σπρώξουμε.

Η Καταστροφή είναι το Ιερό μας Καθήκον.

ΖΗΤΩ Η ΙΕΡΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

ΠΑΤΗΡ ΠΑΝΤΩΝ... ΘΑΝΑΤΟΣ

Της Γεωργίας Χρυστοπούλου

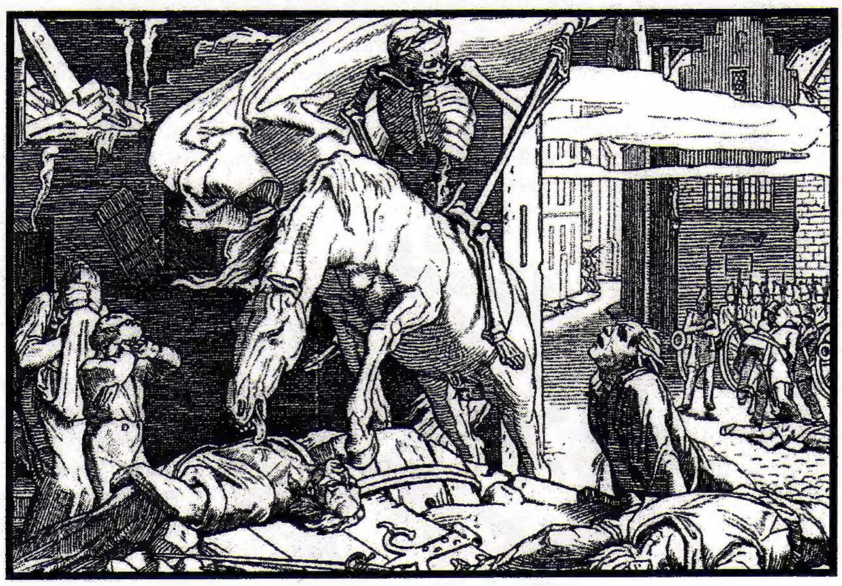

Η στυγνή πραγματικότητα είναι αυτή που επικρατεί πάντα στο τέλος, υπεράνω θεωριών και ιδεών. Όχι ότι οι τελευταίες δεν μπορούν να αλλάξουν την πρώτη, αλλά, ξέρετε, χρειάζεται και μια ωμότητα ικανή να σου δώσει τουλάχιστον το σθένος να την αντικρίσεις.

Κοιτάξτε τριγύρω σας σύντροφοι, δεν σας μυρίζουν όλα σαπίλα; Αξίες, ηθικές, θεσμοί, θρησκείες, έθνη....

Τι έμεινε πια για μας; Ποια αξία; Όταν ο διπλανός σου νοιάζεται μόνο και μόνο για να σε ποδοπατήσει για να ανέβει; Ποια ηθική; Των ηθικών ανθρώπων της Εκάλης και του Κολωνακίου που διαμαρτύρονται στα κανάλια για το κατάντημα της νεολαίας; Λες και η νεολαία δεν είναι δικό τους δημιούργημα!

Ποιος θεσμός μήπως; Η αστυνομία των πρεζεμπόρων, η δικαιοσύνη των νταβατζήδων, ή μήπως η θρησκεία των «ανθρώπων του Θεού», των «αγνών» και «καλοκάγαθων» ανθρώπων της εκκλησίας μας με τις περιουσίες αμέτρητων δις που γέμισαν τις κοιλιές τους όσο δεν πάει άλλο με το χρήμα του ποιμνίου;

Μήπως να πιστέψουμε στο έθνος; Σε ένα έθνος που έχει κατακυνηγήσει ό,τι αγνό, ό,τι λάμπει, ό,τι τολμά και παραμένει καθαρό; Σε ένα έθνος που από τη στιγμή της «ανασυντάξεώς» του, αποτελεί εξ' αρχής αισχρό προτεκτοράτο της Αγγλίας και έπειτα της Αμερικής; Μια πατρίδα που κυνηγάει ανελέητα οτιδήποτε πραγματικά Ελληνικό και το ρίχνει στα ψυχιατρεία, στις φυλακές, στα εργοστάσια και την απομόνωση;

Εμείς, οι Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές απερίφραστα δηλώνουμε ότι δεν πιστεύουμε πλέον πουθενά αλλού εκτός της Ιδέας μας. Η ΙΔΕΑ, αυτή και μόνο αυτή - όπως είχε πει και ο Έβολα - είναι η Πατρίδα και η Οικογένειά μας. Μαχόμαστε για το μελλοντικό Ευρωπαϊκό Εθνικοσοσιαλιστικό Έθνος και μόνο γι' αυτό. Πετάμε στο βούρκο – εκεί δηλαδή που ανήκει – το σημερινό «Ελληνικό» έθνος και παλεύουμε πλάι με κάθε δύναμη αντικαθεστωτική. Δεν είμαστε εθνικιστές, διότι πολύ απλά δεν υπάρχει ακόμα Εθνικοσοσιαλιστικό Έθνος στη γη για να πιστέψουμε και να πεθάνουμε γι' αυτό.

Οι σημερινοί εθνικιστές των Δυτικοποιημένων εθνών, αποτελούνε ίσως την αιχμή του δόρατος της Παγκόσμιας Αντίδρασης και Αντεπανάστασης, καθώς και θανάσιμους εχθρούς του Εθνικοσοσιαλισμού και κάθε πραγματικού Παραδοσιακού-Αναγεννητικού πνεύματος.

Οι Αναρχικοί, οι Μπολσεβίκοι και όλοι οι πραγματικά Αριστεροί, είναι εν δυνάμει σύντροφοί μας και μαζί θα πολεμήσουμε για τον θάνατο του σήμερα.

Αλλά σε μας και μόνο σε μας ανήκει το Αύριο.

Ο ΓΚΡΕΜΙΣΤΗΣ

Ακούστε. Εγώ είμαι ο γκρεμιστής, γιατί είμ' εγώ κι ο κτίστης,
ο διαλεχτός της άρνησης κι ο ακριβογιός της πίστης.
Και θέλει και το γκρέμισμα νου και καρδιά και χέρι.
Στου μίσους τα μεσάνυχτα τρέμει ενός πόθου αστέρι.
Κι αν είμαι της νυχτιάς βλαστός, του χαλασμού πατέρας,
πάντα κοιτάζω προς το φως το απόμακρο της μέρας.
εγώ ο σεισμός ο αλύπητος, εγώ κι ο ανοιχτομάτης ·
του μακρεμένου αγναντευτής, κι ο κλέφτης κι ο απελάτης
και με το καριοφίλι μου και με τ' απελατίκι
την πολιτεία την κάνω ερμιά, γη χέρσα το χωράφι.
Κάλλιο φυτρώστε, αγριαγκαθιές, και κάλλιο ουρλιάστε, λύκοι,
κάλλιο φουσκώστε, ποταμοί και κάλλιο ανοίχτε, τάφοι,
και, δυναμίτη, βρόντηξε και σιγοστάλαξε, αίμα,
παρά σε πύργους άρχοντας και σε ναούς το Ψέμα.
Των πρωτογέννητων καιρών η πλάση με τ' αγρίμια
ξανάρχεται. Καλώς να ρθή. Γκρεμίζω την ασκήμια.
Είμ' ένα ανήμπορο παιδί που σκλαβωμένο το 'χει
το δείλιασμα κι όλο ρωτά και μήτε ναι μήτε όχι
δεν του αποκρίνεται κανείς, και πάει κι όλο προσμένει
το λόγο που δεν έρχεται, και μια ντροπή το δένει
Μα το τσεκούρι μοναχά στο χέρι σαν κρατήσω,
και το τσεκούρι μου ψυχή μ' ένα θυμό περίσσο.
Τάχα ποιός μάγος, ποιό στοιχειό του δούλεψε τ' ατσάλι
και νιώθω φλόγα την καρδιά και βράχο το κεφάλι,
και θέλω να τραβήξω εμπρός και πλατωσιές ν' ανοίξω,
και μ' ένα Ναι να τιναχτώ, μ' ένα Όχι να βροντήξω;
Καβάλα στο νοητάκι μου, δεν τρέμω σας όποιοι είστε
γρικάω, βγαίνει από μέσα του μια προσταγή: Γκρεμίστε!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ